

Chồng Lưu Manh

Contents

Chồng Lưu Manh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31

Chồng Lưu Manh

Giới thiệu

Hạ Tử Đàm, chuyên gia thiết kế thời trang người Hoa đứng đầu Paris. Ngoài tài năng xuất chúng, an

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-luu-manh>

1. Chương 1

Paris, bờ sông Sen, nơi xa có thể thấy được một cầu đá hình vòm, vô cùng xinh đẹp, bên dòng sông đầy cây xanh, trên bệ cửa sổ trồng đầy hoa, giờ phút này cũng bị tuyết tháng mười một dính một tầng màu trắng rất mỏng. Lam Hiểu Hi đứng trước công ty thiết kế thời trang có lối thiết kế của thế kỉ mười tám, khuôn mặt cháu gái phương Đông xinh đẹp ngọt ngào, so với người phương Tây thì đáng người nhỏ nhắn, hơn nữa trên người cô mặc trang phục màu sắc chói mắt hơn những người ở Paris, khiến người khác chú ý đến. Tóc xoăn ngắn của cô xõa tung, rủ xuống vòng tai màu bạc, áo khoác xanh biếc bó sát vùng eo, trên cổ quấn thêm một khăn quàng cổ loại lớn màu hồng phấn, nửa người dưới mặc người quần tây bó, giày boots cao, đứng

điểm trên đường cái, giữa vùng tuyết nhẹ bay, cô chỉ ngưỡng mặt, dùng đôi tay đang hứng vài bông tuyết bay lạc, mặt cười rực rỡ, hình như cô đã quên mất cái lạnh. Nụ cười như vậy, tự do như vậy, so với những người đi đường đang vội vã tránh tuyết trên đường cái, không thể nghĩ ngờ trở thành một phong cảnh chói mắt đẹp dễ. Hạ Tử Đàm bị một hình ảnh này hấp dẫn thật sâu. Từ phương hướng của anh nhìn lại, mặc dù chỉ nhìn thấy gò má của cô gái, nhưng cô ấy nở nụ cười như nắng ấm trong bông tuyết rực rỡ, hồn nhiên ngây thơ như trẻ cháu, thậm chí trên người còn mang theo một tia hấp dẫn của phụ nữ, không khỏi làm ngực anh khẽ chấn động Đó là một loại cảm động, giống như bởi vì cô hạnh phúc mà cảm thấy mình cũng bị loại hạnh phúc ấy lây sang. Rõ ràng là người không quen biết, anh khẳng định có thể cô là người mới đến, nhưng bất kể là vì nguyên nhân gì, nhìn hình ảnh như vậy, khóe môi anh cũng không tự giác lộ ra mỉm cười. Mặc áo khoác màu cà phê (màu nâu đậm), quần dài màu đen, cộng thêm mũ lông thú đội trên đầu, dáng người cao lớn tuấn tú chậm rãi tới cô gái ấy, bởi vì nơi anh muốn đến, là tòa nhà trước mặt cô gái kia, mà cô, có thể nói là đang chặn đường đi của anh.

“Tìm người ư?” Hạ Tử Đàm dùng tiếng Nhật hỏi. Nghe giọng nói dễ nghe lại mê người, Lam Hiểu Hi quay mặt sang, vốn là nụ cười rất sáng chói, bởi vì nhìn thấy anh mà càng thêm rực rỡ, mắt của cô lấp lánh, mặt cô cũng thế, đó không phải là nụ cười của cô gái đối với người đàn ông mình ngưỡng mộ, mà là một niềm vui sướng tự nhiên, mừng như điên. “Hạ Tử Đàm?” Cô dùng tiếng Trung hỏi, nhưng mà, giống như căn bản không đợi anh trả lời, cô hướng về phía anh vừa rực rỡ cười.”Rốt cuộc tôi cũng gặp anh được! Tôi còn cho là hôm nay không thấy được anh, vậy ta thì xong rồi! Trời ạ, Thượng Đế đã nghe thấy lời cầu nguyện của tôi, thật sự là quá may mắn, thật là vui!” Đúng vậy, cô rất vui vẻ, cái đó, ai nhìn chẳng thấy. Nhưng, anh không nghĩ tới cô gái này tìm anh, anh liếc mắt nhìn chiếc mũi hồng hồng của cô, đột nhiên cảm thấy cô, quả thật là lạnh. “Khí trời lạnh như vậy, sao không mang bao tay?” Anh cũng dùng tiếng Trung hỏi.”Cô đến từ đâu? Đài Loan? Đúng ở đây bao lâu rồi? Đừng nói với tôi, cô đứng trước cổng công ty là vì chờ tôi chứ?” Anh căn bản không biết cô gái này, thế nhưng rõ ràng là cô đang đợi anh. “Đúng vậy.” Lam Hiểu Hi le le lưỡi, nhận ra anh đang nắm tay cô thật chặt, vội vàng rút về, móc danh thiếp trong áo khoác đưa cho anh.”Tôi là chuyên viên chi nhánh công ty thời trang SS tại Đài Loan, tôi đã rất nhiều lần gọi điện thoại đến đây, nhưng vẫn không liên lạc được với anh.” Hạ Tử Đàm nhếch môi, liếc danh thiếp một cái, biết đây là một nhà nhân hiệu thời trang Á châu có tiếng, tổng công ty đặt tại Nhật Bản, Đài Loan Đài Bắc là công ty cháu, nằm gần đây, đang tích cực xâm nhập thị trường thời trang Trung Quốc, lập công ty tại đây, cũng coi như là có danh tiếng. Cô không liên lạc được cho anh, đó là đương nhiên. Anh Hạ Tử Đàm chuyên gia thiết kế thời trang người Hoa đứng đầu Paris, danh tiếng được người biết tới không nói, chỉ là các công ty muốn làm nhà độc quyền tiêu thụ trang phục của anh, một năm không dưới chục nhà, chứ đừng nói là đến từ công ty Á châu, thiết kế trang phục của anh luôn luôn chỉ tiêu thụ ở Âu Mỹ, đây là quýt. “Cái đó. Bọn họ nói hôm nay anh sẽ không tới, nhưng mà khách sạn tôi đặt tạm thời xảy ra chút vấn đề, cũng không còn chỗ nào đi, cho nên muốn ở đây thử vận may một chút.” Hạ Tử Đàm chau mày, nên nói cô ngây thơ hay là ngu? Tại sao cô cho rằng chỉ cần liêu lĩnh ngàn dặm xa xôi tìm tới cửa, có thể ký kết hợp đồng? Buồn cười nhất chính là, thậm chí ngay cả khách sạn đặt cũng có vấn đề? “Vào đi.” Anh nói, xoay người giúp cô mang hành lý, cô đuổi kéo đồ đạc của mình về, thế nhưng anh lại đưa tay bắt được tay của cô, đương nhiên đem cô tới tận cửa. Không chỉ như thế, vừa vào cổng chính công ty, anh liền để người đem sữa nóng, món điểm tâm ngọt cùng bánh bích quy lên, chồng chất lên nhau trên một khay mâm sứ, đặt trước mặt cô. Lam Hiểu Hi đang cầm sữa tươi ấm, uống một ngụm thì thở một hơi, thỏa mãn giống như mèo cháu đang nhắm nháp bữa tiệc lớn, khuôn mặt trắng trẻo nõn nà, mắt to đen láy, tóc ngắn uốn lên, xinh đẹp trong sáng, quần áo trên người lại lộ ra một loại cảm giác rất tự nhiên mà thời thượng, cũng mơ hồ để lộ ra sự chuyên nghiệp trong cách phối đồ của cô. Hạ Tử Đàm ngồi đối diện cô, quan sát cô từ đầu đến chân, giờ phút này, anh đã cởi áo khoác ra, áo len màu đen, trên cổ quần chiếc khăn quàng màu xanh lá, tôn lên vóc người mạnh mẽ, đơn giản mà lại thanh nhã. “Anh rất tao nhã mà dịu dàng như lời đồn.” Cô cười meo meo uống sữa nóng, cảm thấy người đàn ông này thật tốt, sớm biết Hạ Tử Đàm bình dị gần gũi như thế, cô sớm bay đến Paris tám trăm năm trước rồi. “Vậy sao?” Hạ Tử Đàm mỉm cười như cũ.”Lời đồn đãi còn bao gồm cái gì? Chơi bởi trăng hoa? Thay đàn bà như thay áo? Mất dán trên đỉnh đầu? Trong mắt không có người khác? Chắc chắn, để tôi suy nghĩ thêm, đúng rồi, còn có người nói tôi là du côn, nói hàng thời trang của tôi chẳng có gì hơn người, chẳng qua là có khuôn mặt đẹp cùng với thể lực sau lưng mạnh mẽ, chẳng có tài cán gì, đúng không?” Lam Hiểu Hi nháy mắt mấy cái, an tĩnh uống một hớp sữa nóng, sau đó lại thêm một ngụm. Cô có thể làm bộ như không biết những lời đồn kia sao? Khụ khụ khụ, đột nhiên bị sắc sữa tươi, cô che miệng ho khan vài tiếng. Chẳng biết lúc nào mà Hạ Tử Đàm đã đứng phía sau cô, một bàn

tay to vỗ nhẹ lưng cô. “Về đi.” Anh nói thẳng, không có ý định cho cô bất cứ hy vọng nào.”Thiết kế trang phục của tôi không thích hợp với người Châu Á, cho nên sẽ không tiêu thụ ở bất cứ một quốc gia nào thuộc châu Á, tất nhiên không thể ký hợp đồng độc quyền tiêu thụ sản phẩm ở châu Á với cô được.” Cô ngơ ngẩn, quay đầu lại nhìn anh, nhịp tim giống như ngừng đập. Người đàn ông này sao vậy? Một giây trước còn đối xử với một người xa lạ dịu dàng như nước, bình dị gần gũi khiến cô không thể tin, một giây sau lại rất gọn gàng dứt khoát, hoàn toàn phá hủy hi vọng của cô! Hạ Tử Đàm hí mắt cười.”Tôi sẽ không thay đổi ý định chỉ vì cô bay hơn 10 tiếng đến đây, lại đứng trước cổng công ty chờ thiếu chút nữa ngắt xiu, đương nhiên, cũng sẽ không vì nụ cười ngọt ngào đáng yêu mà bị hấp dẫn phải thay đổi chủ ý, nước mắt cũng vậy à, nếu cô quyết định dùng mấy cái chiêu này trước mặt tôi, có thể dừng lại rồi.” Lam Hiểu Hi nhìn anh, bên môi còn dính sữa tươi màu trắng, cô liếm liếm, nhìn ánh mắt trong suốt tinh khiết của anh.”Trang phục của anh không thích hợp người Châu Á, vậy thì thiết kế thích hợp người Châu Á, không phải anh là người lai giữa Trung-Nhật sao? Anh là người Châu Á, tại sao không thể thiết kế quần áo cho người Châu Á mặc?” Điểm này, cô không thể hiểu. Nếu đã dùng tiền để đến Paris, đương nhiên là cô đã tìm hiểu người đàn ông rất cẩn thận, nhưng góp nhặt tít tấc trên báo mấy năm qua, chỉ có các loại tin như từ nhỏ anh đã bộc lộ tài năng, vẽ tranh rất đẹp, giết rất nhiều giải thưởng, nhưng khiến người khác phải tròn mắt là, sau khi lớn lên, anh lại theo cháu đường thiết kế thời trang, rất ít khi vẽ tranh. Hay là — Người đàn ông này vừa ra đời, là cháu trai duy nhất của tập đoàn may mặc Nghiệp Long lớn nhất Nhật Bản, cho dù chỉ là cháu trai, nhưng là người thừa kế duy nhất, sinh ra trong gia đình gia thế bối cảnh như thế, nên anh thường xuyên đến Paris, tác phẩm lại luôn lập dị, không ngờ được, mỗi lần có một kiểu trang phục mới của anh, thì nó tạo thành trào lưu....., nhận được nhiều lời khen chê. hoặc là — anh là người đàn ông hoàng kim độc thân tại Paris, hôm nay có xi căng đan với danh nhân nào đó, ngày mai lại cùng người mẫu nói chuyện ở quán ăn.... Cô nghe quá nhiều, nhìn quá nhiều, dù sao ấn tượng đối với Hạ Tử Đàm chính là một công tử phong lưu, vừa ducôn lại vừa đào hoa, nhưng, cô lại cực kỳ thích các mẫu thiết kế y phục của anh, đó là một cảm giác không nói lên lời, hấp dẫn, lại thiết kế ra các kiểu hợp với phái nữ rất tỉ mỉ. Cô có thể hiểu theo lời anh, thiết kế ấy không thích hợp với người Châu Á, bởi vì nếu để người Nhật Bản hoặc Đài Loan mặc, chính xác là sẽ thiếu phần hào phóng cùng hấp dẫn mà anh mong muốn, nhưng, căn bản cô không rằng đây là vấn đề lớn lắm, cô tin nhiệm anh, hoặc giả so cô vốn cho rằng hơn nhiều hơn thôi. Cháu mất tâm thúy của Hạ Tử Đàm yên lặng rơi vào trên mặt cô. Cô gái này. Là người đầu tiên dám hỏi anh vấn đề này. Đúng vậy, anh chính là người châu Á, tại sao không thiết kế quần áo để người Châu Á mặc? Hỏi rất hay, có khuôn mặt châu Á thì sao, anh không muốn, không được à? Người nào quy định người châu Á nhất định phải thiết kế quần áo cho người Châu Á mặc? Anh là nhà thiết kế hay cô là nhà thiết kế hả? Hạ Tử Đàm thoải mái ngồi ghế sa lon trên lan can, ánh mắt mang theo ý cười.”Dĩ nhiên là tôi có thể thiết kế trang phục phụ nữ châu Á, nhưng, cô phải biết rằng muốn thiết kế thì phải có cảm hứng, bên cạnh tôi lại không có một người cháu gái phương Đông nào để kích thích cảm hứng của tôi. Hay là, cô có thể đấy? Ví dụ như cởi hết quần áo, làm người mẫu của tôi...? Nếu như cô đồng ý, tôi có thể suy nghĩ thật kỹ khả năng này, ừ?” Cái gì? ! Cởi hết quần áo để làm người mẫu cho anh ta lấy nguồn cảm hứng ư? Lam Hiểu Hi không thể tin được, cô quay đầu nhìn chằm chằm anh.”Tôi không ra rằng anh là người đàn ông như thế! Hạ Tử Đàm, anh làm tôi thất vọng quá!” Hạ Tử Đàm vẫn cười, mắt rũ xuống.”Tôi là loại đàn ông thế nào? Ngay cả dùng khí cởi quần áo làm người mẫu đứng trước mặt tôi cũng không có, việc gì tôi phải thay đổi quy tắc trò chơi chỉ vì cô? Tiểu thư Lam Hiểu Hi, không làm thì sẽ không có, nếu như cô làm không được, thì trở về nhà đi, Hạ Tử Đàm tôi cũng không hi vọng vào người khác để sống.” hốc mắt Lam Hiểu Hi hồng hồng, mặc dù cảm thấy bị làm nhục, nhưng cảm thấy lời của anh không sai, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên phản bác như thế nào. Cô đứng dậy, kéo hành lý đẩy ra khỏi cửa phòng làm việc, gió tuyết càng lúc càng lớn thổi qua mặt cô, nhiệt độ hạ xuống khiến cô run mình một cái. Mới tháng mười một, khí trời quý quái gì vậy? Trời giao trách nhiệm lớn lao cho người, thì người ấy phải chịu khổ rất nhiều, lao động rã rời gân cốt, gầy như da bọc xương. Cô vừa đi vừa nói thầm, tay kéo hành lý cũng sắp đông cứng rồi, nhưng vẫn bông tuyết bay múa đầy trời, mà Lam Hiểu Hi vẫn luôn nở nụ cười như đóa cười. Bước chân dừng lại, để hành lý một bên, cô ngưỡng mặt hứng tuyết ven đường nghịch nghịch, muốn quên đi nghị ghê tởm của gã đàn ông kia. Nhưng, thật khó, cô phải lấy dũng khí lớn nhất mới được công ty giao sứ mạng thần thánh này, một mình bay đến Paris, tính toán kháng chiến lâu dài với người đàn ông này, tại sao có thể cứ dễ dàng bỏ cuộc nửa đường như vậy được? Lỡ người đàn ông chỉ hù dọa cô, nên mới mở miệng nói lên loại yêu cầu đó? Cởi hết quần áo làm người mẫu. nghĩ đến khiến cô cực kỳ xấu hổ! Không nghĩ tới người đàn ông nhìn dịu dàng hòa nhã như thế, lại nói ra những lời khiến người ta nghe mà ghê tởm. Nhưng, nếu như anh nói là sự thật? Chỉ cần cô nguyện ý làm người mẫu cho anh, anh sẽ xem xét đến chuyện ký hợp đồng với

SS sao? Mà anh là nhân vật cao cao to to ở đây, muốn cô làm người mẫu, phải là người mẫu thôi chứ? Sao phản ứng hồi nãy của cô lại nóng nảy như vậy? Giống như anh là tên dâm ô, nói rõ muốn ăn đậu hũ của cô Lam Hiểu Hi đột nhiên cảm thấy có chút ỉu rĩ, đôi tay vuốt vuốt mặt, thật bằng, nhưng cô phát hiện mình có chút không tỉnh táo lắm. cái thành phố Paris này không thích hợp với cô, mới xuống máy bay đã gặp mưa tuyết, nhà nghỉ có sai sót phải sửa chữa đến ngày mai, thật vất vả đợi được nhà thiết kế Hạ, lại cáu kỉnh với người ta, xách theo hành lý xoay người rời đi, hiện tại không có chỗ để đi, tối nay cô có thể phải ngủ tại hành lang sân bay, trở về với hai tay trống trơn, vé máy bay là tiền của cô, còn có thể bị công ty đuổi việc nữa. Không được! Tuyệt đối không được! Lam Hiểu Hi cô không muốn như vậy! Nghĩ tới, Lam Hiểu Hi kéo hành lý quay lại gian phòng làm việc kia, khuôn mặt nhỏ nhỏ có một cổ kiên định quyết tâm —— “Cô ta đã trở lại, nhưng vẫn đứng ở trước ngưỡng cửa trên đường cái, không chịu vào.” Trợ lý Meg đột nhiên mở miệng. Anh đang nhắc đến nhà thiết kế Hạ, làm người ta tức giận bỏ đi, còn mình thì lại đứng ngồi không yên, nhưng mà, vị này lại không chịu nhận, chỉ nhẹ nhàng nâng mắt, liền cúi đầu tiếp tục lật xem tạp san Paris Fashion Magazine (tạp chí thời trang) mới ra. “Cô ta tính đứng đấy cho đến khi trời sáng sao? Ngoài trời tuyết rơi càng lớn rồi.” Trợ lý Johnson cũng bưng một ly cà phê nóng, rồi rảnh đi đến trước cửa sổ, dùng tiếng Pháp kêu loạn lên. “Nhìn kia, cứ theo đà này, mặt đường sẽ đóng băng mất, cô bé kia có trượt chân thì người người đi đường không ai phát hiện, sau đó chết rết trên đường!” “Chuyện hoang đường!” Meg nói tiếp, độc địa không kém. “Nhiều lắm thì bị đông lạnh ngắt xỉu và đưa vào bệnh viện thôi! Mà cô bé kia nói tiếng Pháp không lưu loát mấy, tối nay có thể vào bệnh viện cũng tốt, tốt hơn nhiều so với việc thi thể bị đông cứng ngoài đường.” “Ừ, nói như vậy cũng không còn lỗi, hi vọng bệnh viện sẽ nguyện ý chữa chắp cô ta cả đêm.” Johnson uống một hớp cà phê nóng, trở về chỗ ngồi của mình. Phòng làm việc trong có máy sưởi, hơn nữa bố trí cũng rất tiện lợi, mỗi nhân viên đều có bàn ghế da riêng của mình, đặt tại góc làm việc, bày trên đó khay trà, cái ghế, ly trà ướp hoa, còn có thể trải khăn. Thay vì nói gian phòng làm việc này gọi phòng làm việc, ở chỗ này, nhân viên ưa gọi nó là Đường gia (coi như là nhà), bởi vì nó so nhà còn thoải mái hơn, vừa tiến vào đã có thể ngửi thấy được hương cà phê, hương trà hoặc là mùi hoa. phòng làm việc của Hạ Tử Đàm ở tầng năm, toàn bộ tầng này đều là không gian của anh, đây cũng coi là ngôi nhà thứ hai tại Paris của anh cũng không quá đáng, bên trong cái gì cần có đều có, không phải là anh thường ở đây, nhưng mà không gian này tuyệt đối rất kín đáo. Tầng bốn là không gian riêng của hai gã trợ lý thiết kế, tầng ba là một gian rất lớn dành cho tài liệu, sách..., tất cả đều liên quan đến thiết kế thời trang, tạp chí thời trang các nước, tầng hai là để chứa vải vóc và các vật liệu cần thiết, tầng một là nơi các phụ tá tiếp khách. Quan trọng là, tính tất cả nhân viên, kể cả ông chủ và mấy người thường xuyên không đến, chỉ có sáu người. Một ngôi nhà cổ xưa với kiến trúc thế kỷ mười tám, lại chỉ để cho sáu người bọn họ độc chiếm, trên đời này nào có một công ty có thể làm được như vậy? Cho nên, gian phòng này rất ít khi có người vào, để ông chủ bọn họ – Hạ Tử Đàm có không gian riêng để thiết kế. Tự như hiện tại, giờ phút này, nên xử lý cô gái bên ngoài đang bị đông cứng như thế nào đây, ông chủ bọn họ đang tìm cảm hứng mà. Nhưng hôm nay, thiết kế Hạ không biết làm sao, tâm cực kỳ sắt đá, mặc cho bọn anh bên cạnh của kêu nửa ngày, một chút động tĩnh cũng không có, cho đến —— “A! Cô ta té bất tỉnh!” Meg kêu to một tiếng này, giống như là thức tỉnh cháu thú đang ngủ mê mang. Có một tiếng khẽ nguyên rủa, bọn họ cuối cùng nhìn thấy bóng dáng cao lớn của thiết kế Hạ như gió một quét qua, vọt ra khỏi đại môn.

Khi khuôn mặt anh tuấn phong đại trước mặt Lam Hiểu Hi, Lam Hiểu Hi có chút kinh sợ, sững sờ lên khuôn mặt người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước khung cảnh tuyết bay trên bầu trời. Hạ Tử Đàm cũng bị cô dọa sợ hết hồn, cô gái này căn bản không phải té xỉu, đôi mắt tròn xoe kia đã chứng minh điểm này. “Cô đang giả trò quỷ gì hả?” Anh bỗng dưng hét lên. “Tôi.” “Cô là đứa trẻ ba tuổi sao? Không biết cái kiểu nằm này giống thi thể trên mặt tuyết à? Cả buổi chiều cô chơi tuyết chưa đủ sao, bây giờ lại còn nằm xuống nhìn tuyết?” Anh tiếp tục hét. Cái gì mà người đàn ông dịu dàng, cái gì mà người đàn ông độc mê người, những thứ danh hiệu xinh đẹp này đều bị anh ném sang một bên, giờ phút này anh chỉ muốn mắng chửi người, nếu như người trước mắt là cháu trai, có thể anh đã tay đánh người rồi. Tay của anh giơ lên, đem cô gái từ trên đất tuyết kéo —— Lam Hiểu Hi đứng dậy, lại đứng không vững lắm, một bàn tay rất nhanh ôm lấy hông của cô, mới không để cô ngã vào trong tuyết lần nữa. “Cám ơn.” Cô ngưỡng mặt lên nói cảm ơn với anh, nhìn anh vẫn còn trừng cô, đầu của cô lập tức hạ thấp xuống. “Cái đó. không phải là tôi nằm trên mặt đất nhìn tuyết đâu. Là bởi vì chân đông cứng, có chút tê tê, muốn ngồi một chút, không nghĩ tới cứ như vậy ngã ngồi trên mặt đất, chắc do mệt, cho nên không bò dậy được. Sau đó anh xuất hiện.” Bây giờ đang trách anh xuất hiện quá sớm sao? Hạ Tử Đàm chau mày, cơn giận còn chưa tan, nghe cô gái nói tiếp —— “Cũng không phải tôi ngu ngốc, làm sao có thể nằm trên mặt đất nhìn tuyết chứ. Anh cũng có thể tự mình nằm nhìn đi, bông tuyết bay tới trên mặt

rất lãng mạn, tôi cũng nghĩ nằm dưới đất không tồi.” Cô không nói nữa, đầu cúi thấp. Câu nói ‘tôi cũng nghĩ nằm dưới đất không tồi’ ngừng lại, không đầu không đuôi, vốn cũng không liên quan đến chuyện của anh, nhưng lại khiến anh cảm thấy khí huyết không thông, toàn thân đều không thích hợp. Hạ Tử Đàm chờ, muốn cô nói xong, nhưng cô không nói, chấm hết, cố ý khiến anh bất an cùng áy náy sao? Cô quên cô và anh một chút quan hệ cũng không có à? Cho dù anh là người dịu dàng cũng sẽ không để quá nhiều đến một người xa lạ. Anh là muốn nói như vậy, nhưng chẳng biết tại sao lại nghĩ một đằng nói một nẻo, một giây sau chính anh không những không phải quay đầu đi, ngược lại đưa tay ra bắt được cánh tay sắp động thành que kem của cô, cứ như vậy trực tiếp đem cô cùng hành lý kéo vào trong phòng làm việc—— “Ồ? Không có té xỉu?” Johnson thở nhẹ một tiếng. Meg tròn trắng mắt. “Té xỉu thì sao có thể đi được? Còn nữa..., nếu như cô ta té xỉu thật, cậu cho rằng chúng ta sẽ tiếp tục ngồi về được sao?” “Tôi uống cà phê mà!” “Cho nên nói cậu máu lạnh vô tình, không giống người, mà giống Vampire (ma cà rồng)!” “Làm sao cậu biết Vampire sẽ máu lạnh vô tình?” “Biết thế là được.” Meg nhìn chằm chằm hai người kia, trơ mắt nhìn thiết kế Hạ kéo một người đi lèntàng.”chắc chắc, không thể nào? Anh ta muốn kéo cô ấy đi đâu?” Vào lúc này, đối lại là Johnson mắt tròn trắng.”Lên một lúc mấy tầng, còn có thể nơi nào? Đương nhiên là tới phòng của ông chủ Hạ, nơi đó có giường, có phòng tắm, còn có phòng bếp, đối với một cô gái phương Đông tối nay không chỗ nào để đi mà nói, đó không phải là nơi hoàn mỹ nhất sao?” Đương nhiên, là hoàn mỹ nhất. Chỉ là một gã đàn ông lôi kéo một cô gái đi gian phòng, luôn khiến người ta suy đoán những chuyện kể tiếp.... Ở trong mắt người khác, hoặc giả như thế, nhưng đối với Lam Hiểu Hi mà nói, trừ cảm động vẫn là cảm động. Lam Hiểu Hi ngoan ngoãn để cho anh lôi kéo cô đi, đôi mắt từ đầu đến cuối vẫn nhìn bàn tay đang chạm vào cô. Đó là một bàn tay vô cùng đẹp, bá đạo. Rồi lại ầm ập. Có thể cả đời này cô cũng sẽ không quên.... Tuyết mùa thu trong hoàng hôn Paris rồi, một bàn tay ầm ập xinh đẹp, đã từng vững vàng dắt mình, đem cô từ trong rét lạnh của gió tuyết mà mang tới một căn phòng ấm áp....

2. Chương 2

ường siêu lớn, ngủ dậy tới chiếc gối mềm nhũn, giường này còn đẹp hơn cả giường ở khách sạn, ô cửa sổ gỗ màu xanh, sàn nhà cũng bằng gỗ, rèm cửa sổ màu trắng, còn bàn nhỏ cộng với ghế sofa cạnh cửa sổ, toàn bộ đều đẹp đến không thể nói gì thêm. Lam Hiểu Hi mở mắt nằm trên giường, đời này dù có mơ bao nhiêu giấc cũng không mơ được cảnh thế này, cô lại ngủ trên giường của đại danh鼎鼎 Hạ Tử Đàm. Được rồi, cái này cũng không thể gọi là phòng của anh ta, mà là phòng làm việc, nhưng ai đã tới nơi này, tuyệt đối sẽ thừa nhận nó là căn phòng rất đẹp rất tuyệt, về phần phòng làm việc là mấy cái bàn ghế dựa vào cửa cầu thang kia cơ, có thể nói là khác nhau một trời một vực. Thành thật mà nói, đến bây giờ cô còn không dám tin rằng, người đàn ông kia lại chứa chấp cô, còn cho ăn choở, so với phục vụ của khách sạn chỉ có hơn chứ không kém, bởi vì cô chính miệng ăn mỳ Ý mà người đàn ông kia nấu, quả thật chính là món ăn sáu sao. Cho nên, cho tới bây giờ, nằm ở trên giường lớn nhìn trần nhà màu xanh, cô còn cảm thấy mình giống như đang nằm mộng. Cảnh trong mơ, luôn luôn có lúc phải tiêu biến, hôm nay, người đàn ông kia sẽ đuổi cô đi chứ? Đang nghĩ đến chỗ này, thì một chuông quen thuộc vang lên trong căn phòng tĩnh lặng—— Lam Hiểu Hi vừa lấy điện thoại di động, mới ‘alo’ một tiếng, liền bị giọng nói với thanh “đồ” (nốt nhạc đô: âm cao, ở đây chỉ tiếng thét chói tai) của đối phương dọa sợ hết hồn.

“Lam Hiểu Hi, cô ở khách sạn nào hả? Tại sao tôi gọi điện thoại đến khách sạn mà cô đặt trước thì người ta bảo là không có, hả?” Đầu bên kia điện thoại, là cấp trên của Lam Hiểu Hi, quản lý Lô Mỹ Lâm, cô ta chính là người giao nhiệm vụ này cho cô, hơn nữa chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại, nếu cô không vượt qua tài năng thiết kế của Hạ Tử Đàm, nếu cô không muốn tới Paris một chuyến, cô tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn làm theo. “Báo cáo quản lý, khách sạn mà tôi đặt gặp chút vấn đề, cho nên bây giờ, tôi ở. Ở chỗ khác.” “Chỗ nào?” “Việc này không quan trọng, quan trọng là tôi đã gặp Hạ Tử Đàm.” “Cái gì? Cô gặp anh ta? Thật ư? Rồi sao nữa, anh ta đồng ý chưa?” “Không, anh ta một mực.....” “Bất kể anh ta ra điều kiện gì, cô cũng phải làm theo!” “Nhưng mà.” “Đừng nói nhưng mà! Cô cho rằng công ty chịu để tiền không cho cô bay một chuyến đến Paris sao? Đây là nhiệm vụ rất quan trọng, cho nên mới giao nó cho cô đây, cô có sự chuyên nghiệp, lại biết tiếng Nhật, Anh, cũng hiểu một chút tiếng Pháp, nếu không tôi đã sớm tự mình bay qua đó rồi. Tóm lại, cô nhất định phải cố gắng thuyết phục anh ta,

đây là việc rất quan trọng đối với việc SS phát triển, chỉ cần có thể ký hợp đồng, hai người chúng ta có thể thăng quan phát tài rồi, cô phải cố gắng, biết không? Tôi không cho phép cô mắc sai lầm gì! Nghe rõ chưa?” “Quản lý.” “Được rồi, bây giờ tôi có việc, không thể nghe cô nói nữa, dù sao cô nhất định phải hoàn thành nó, nếu không thì cô đừng trở lại!” “Tút” một tiếng, đối phương cúp điện thoại. Lam Hiểu Hi nhìn chăm chăm điện thoại di động, rất muốn mắng thô tục. À này sao lại cố gắng bức bách cô như thế chứ? Cô có thâm cừu đại hận gì với ả? Từ khi ả vào công ty, đã bắt đầu chèn ép cô rồi, giống như không thể đem cô đuổi ra ngoài thì chết không nhắm mắt! Nhìn chăm chăm, điện thoại di động lại vang lên, màn hình hiện lên tên người gọi, cô vội vàng bắt máy, nghe được giọng nói âm ỉ của đối phương từ trong điện thoại truyền tới. “Là anh, ngủ dậy chưa?” Hà Mân là bạn trai của cô, là quản lý SS, chuyên mở ra sự phát triển của thị trường trang phục, mà cô là chuyên phụ trách khai phá các sản phẩm mới của nhiều quốc gia, hai người biết nhau đã lâu, tuy nhiên hai tháng gần đây mới bắt đầu chính thức qua lại, cái gọi là chính thức, chính là khi tan việc về thì hẹn hò với nhau. Thành thật mà nói, đến bây giờ cô cũng không có thói quen hai người, thường ngày cùng ăn cơm, xem phim, nắm tay, ôm thì cũng ôm qua, nhưng không tiến hành bất kỳ giai đoạn thân mật nào khác, có thể hai người còn chưa chuẩn bị tốt, có lẽ là chỉ có cô còn chưa có chuẩn bị xong, đáp án này — cô không biết. “Tôi hôm qua quá vui nên vẫn không ngủ được, cho nên bây giờ có chút đau mắt.” Giọng cô làm nũng. Giờ khắc này, ở Paris nghe được giọng nói của Hà Mân, cảm thấy rất kì quái, giống như khoảng cách của hai người lại thân mật hơn khi Đà Bắc một chút, hoặc có thể là do cô một thân một mình bên ngoài chăng? “Vất vả cho em rồi, Hạ Tử Đàm là người không dễ dàng giải quyết, có thể phải tốn nhiều thời giờ thuyết phục anh ta, nếu như thành công, em chính thân họ mệnh của công ty chúng ta rồi, tổng giám đốc có thể thăng chức cho em nữa đấy!” Lam Hiểu Hi cười. “Nói không chừng đó.” “haha! Chắc lúc đó anh phải nhờ anh hào quang của em rồi!” Ha ha ha, Lam Hiểu Hi sáng sủa cười to, tiếng cười kia truyền tới bên ngoài phòng làm việc, khiến khóe môi Hạ Tử Đàm đang chuẩn bị bữa ăn sáng không khỏi cũng nâng lên. Không tệ, còn cười được. Thế thì khi anh mở miệng đuổi cô đi, cô sẽ đáng thương khóc cho anh nhìn ra sao đây? Một bàn bữa ăn sáng nóng hổi, có cà phê, sữa nóng, phô mai trứng sandwich cắt thành hình tam giác, mùi thơm bốn phía, còn thêm chén giò hun khói, một tô salad đủ màu. Lam Hiểu Hi nhìn Hạ Tử Đàm tự mình giúp cô chuẩn bị bữa ăn sáng, nhìn lại tấm lưng mệ người của anh đang bận rộn trong phòng bếp, ánh mắt của cô rất buồn bã. “Đã nhiều rồi, không cần lấy thêm đâu.” Hạ Tử Đàm nghe tiếng sững sốt, quay đầu lại cười nhìn cô. “Tôi biết cô có thể ăn rất nhiều, hơn nữa bữa ăn sáng rất quan trọng, nên cô ăn nhiều một chút.” Cái gì mà? Tôi biết cô có thể ăn rất nhiều”? Cứ như nói cô giống heo. “Tôi sẽ không đi.” Cô đột nhiên nói. Cô biết anh nhất định muốn đuổi cô đi, mới sáng sớm liền tự mình làm thử này, anh thật là một người siêu cấp dục dăng, ngay cả từ chối người khác cũng dục dăng như thế. Hạ Tử Đàm chau mày, ngồi đối diện cô. “Ý cô là sẽ không đi khỏi đây ư? Bởi vì giường quá thoải mái, hay là món ăn tôi làm quá ngon?” Không buồn cười. Lam Hiểu Hi rất nghiêm túc nhìn anh. “Anh đã nói, chỉ cần tôi nguyện ý làm người mẫu cho anh, anh sẽ nghĩ đến việc giao độc quyền về trang phục cho tôi, đúng không?” Hạ Tử Đàm nhìn cô, nhìn vẻ mặt nghiêm túc vừa khẩn trương, cũng biết cô bé này đã quyết định. “Chỉ là nghĩ lại, không phải nhất định, nếu như cô cởi quần áo, chưa chắc đã khơi nguồn cảm hứng của tôi.” Anh lãnh khốc nhắc nhở. “Tôi biết rõ. Tôi chỉ muốn xác định một chuyện — anh nói người mẫu, chỉ là người mẫu thôi, đúng không? Ý của tôi là.” Cô len lén dò xét anh một cái, mới nhỏ giọng mà nói: “Anh không phải là muốn người mẫu ngủ cùng anh chứ?” Bên trong phòng, im lặng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người. Tim của Lam Hiểu Hi đập nhanh, anh vẫn nhìn chăm chăm cô, khiến đầu cô càng ngày càng cúi thấp. Kỳ quái, lá gan của cô không coi là nhỏ, tại sao mỗi lần người đàn ông này nhìn cô thì cô lại muốn tránh né chứ? “Cô cho rằng tôi giống như mấy gã đàn ông khác sao, cần dùng loại thủ đoạn này tìm phụ nữ để lên giường à?” Anh đột nhiên cười. “Coi như tôi muốn tìm thật, cũng sẽ không tìm cô đâu, phụ nữ của tôi phải có dáng người đẹp, ít nhất thì ngực phải 36 D (tầm 90cm) trở lên, theo tôi thấy, cô không đạt.” “Phải. Không đạt.” Đầu của cô cúi thấp hơn trước, đôi tay không nhìn được bắt chéo trước ngực, ngăn cản ánh mắt anh không ngừng dò xét. Hạ Tử Đàm buồn cười nhếch môi, nói tiếp: “Đợi lát nữa cô cởi hết quần áo, lúc đó tôi có thể tận mắt nghiệm chứng, hoặc là tôi có thể đã đoán sai, đã hạ thấp cô cũng không biết chừng.” “Chờ một chút?” Cởi hết quần áo? Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên. “Ừ, sau khi ăn xong bữa ăn sáng.” Anh mỉm cười, tâm tình thoát nhìn không tệ. Xem ra anh chuẩn bị bữa ăn sáng hôm nay, cô bé này sẽ ăn rất ít, anh rất tò mò. “Tại sao?” Nghe được bốn chữ ‘cởi hết quần áo’ này, đầu của cô vẫn bị oang oang lên. “Không phải cô nói là muốn làm người mẫu của tôi sao? bình thường người mẫu của đều không mặc quần áo, nếu cô sợ, bây giờ hỏi hạn vẫn còn kịp.” Trên thực tế, anh thật đang đợi cô bóc cuộc nửa đường, coi như người ra điều kiện này là anh, nhưng từ đầu tới cuối, anh đều không cho rằng cô gái này làm được. “Tôi không cần.” “Rất tốt, lát nữa tôi tự

mình đem cô đến sân bay.” “Tôi là nói tôi sẽ không bỏ cuộc.” Lam Hiểu Hi giương cao cằm, kiên định nhìn anh, nụ cười sáng lạn giắt trên khóe miệng.”Tôi nhất định sẽ cố gắng khiến anh có cảm hứng, tôi tin tưởng anh nhất định có thể thiết kế ra trang phục đặc biệt cho phụ nữ phương Đông, anh cũng sẽ nhất định ký hợp đồng.” Thật không biết, tự tin của cô đến từ đâu? Hạ Tử Đàm cười lạnh, dùng nửa xiên một khối chân giò hun khói đưa vào trong miệng. Chờ lát nữa, cô sẽ cười không nổi. Cô sẽ khóc, nhất định sẽ khóc. . . .

. . . Cả không gian tầng năm, cũng chỉ có hai người Hạ Tử Đàm và Lam Hiểu Hi. Tuyệt đã ngừng, ngoài cửa sổ một mảnh trắng xóa, xinh đẹp mà hiu quạnh. Hạ Tử Đàm mang đồ vest trắng, vô cùng nhàn nhã ngồi trên ghế phủ da lông, trong tay bưng một ly cà phê mới pha, ánh mắt nhìn thẳng vào cô gái trước mắt. Cô không khóc, không, phải nói cô chưa khóc, đầu ngón tay đặt lên một cái cúc áo, áo lót màu hồng như ẩn nhuỵn dưới lớp áo sơ mi, ngọn tuyết trắng đầy đà vì cô không ngừng run rẩy mà nhẹ nhàng lắc lư, khiến tâm mắt anh không thể không bị hấp dẫn một lúc. Cô cắn chặt lấy cánh môi, đôi môi cánh đào cũng mau bị cô giày xéo, rỉ ra một ít màu đỏ tươi không nên có. ánh mắt Hạ Tử Đàm hơi âm u, bên môi đã từng có nụ cười bây giờ lại biến mất, ngay cả cà phê vẫn thích uống cũng trở nên vô vị chua chát. “Bỏ cuộc đi, cô làm không được.” Bàn tay thon dài khẽ lay cái ly, anh mắt đặt trên mặt cô mang theo ý lạnh. “Tôi có thể!” Lam Hiểu Hi cô cho tới bây giờ không phải là sẽ dễ dàng bỏ cuộc. “Vậy thì nhanh một chút, tính nhả nại của tôi có hạn.” Lời chưa dứt, chỉ thấy cô gái đã cởi chiếc nút cuối cùng, rút đi áo khoác, lộ ra bầu ngực tròn căng với vòng em mảnh khảnh, đường chấu uyển chuyển có thể làm cho người ta mộng tưởng nhục cảm, cô không giống phần lớn phụ nữ phương Đông gầy như que củi, ôm chẳng có cảm giác gì. Ánh mắt của anh cứ như vậy tùy tiện xem xét kỹ lưỡng, Lam Hiểu Hi cảm thấy vô cùng xấu hổ, không nhìn được dùng đôi tay ôm ngực, che kín tầm mắt của anh. “Còn chưa cởi hết mà đã biểu hiện như vậy sao, Lam Hiểu Hi tiểu thư.” Anh đưa cột nhìn cô, có ý xấu nhắc nhở. Lam Hiểu Hi dùng sức cắn môi, cúi đầu thấp xuống, bàn tay hướng sau lưng, định cởi cúc áo lót ra, lúc này, điện thoại Hạ Tử Đàm vang lên, anh liếc mắt nhìn số điện thoại gọi tới, do dự có nên bắt máy hay không, mặc cho nó kêu ầm ĩ trong ánh nắng bình minh. Ngừng. Lại vang lên. Rốt cuộc, anh không tình nguyện bắt máy, bên môi cũng nổi lên nụ cười — “Hello, bà ngoại, cháu đang nhớ tới bà, bà lại gọi cho cháu, chúng ta thật đúng là thần giao cách cảm mà, bà có khỏe không?” “Tiểu tử thú! Rõ ràng là bà bảo quảng gia gọi điện thoại nhiều lần cho cháu, bảo cháu lập tức trở về Nhật Bản, cháu nghe nó giống như gió thoảng ngoài tai đúng không? Bà đã nói là bà đã sắp xếp xong xuôi việc xem mắt ở Nhật Bản, cháu không xuất hiện, bà phải đi xem mắt giùm cháu à? Nếu cháu không trở lại, bà sẽ giúp cháu chọn cô dâu, đến lúc đó cháu không thể từ chối.” “Bà ngoại, cháu nói rồi, cháu chưa nghĩ —” “Đừng nói thêm gì, trước khi bà bước vào quan tài, bà nhất định phải thấy cháu kết hôn, bà nghiêm túc đấy, nếu ba tháng này, cháu không tìm được cô giá để kết hôn, tất cả tài sản của bà sẽ làm từ thiện hết, một đồng cũng không để lại cho cháu, cháu có nghe thấy không?” Hạ Tử Đàm buồn bã than thở, ánh mắt lơ đãng quét qua trước mặt Lam Hiểu Hi còn đứng phía sau, giờ phút này, cô đang đưa lưng lại, có chút không biết làm sao nhìn ngoài cửa sổ, khí trời lạnh, cô run rẩy một chút, đôi tay xoa xoa cánh tay trần trụi, thoát nhìn thật đáng thương. “Mặc quần áo vào, Lam Hiểu Hi.” Anh che điện thoại di động lại, nói với cô. Sợ cô bị lạnh mà ngắt xiu, trong nháy mắt đột nhiên có chủ ý mới. Nếu bà ngoại kiên trì như vậy, thúc giục cưới cũng đã nhiều năm rồi, xem ra sự nhả nại cũng gần cạn, hơn nữa mấy ngày trước quảng gia Noriko tới. Nếu như, bệnh của bà ngoại đúng như lời quảng gia nói, như vậy anh phải làm tròn đạo hiếu của người cháu, hoàn thành tâm nguyện của bà. Nếu như là cô gái trước mắt này. Có thể giúp được anh? Nếu cô đã xin xỏ anh như thế, ngay cả quần áo cũng nguyện ý cởi, như vậy, anh nghĩ, chỉ cần anh dùng một chút lực, cô sẽ giúp anh. Một ý niệm cứ như vậy đột nhiên xuất hiện trong đầu của anh, thành hình hoàn mỹ rồi. Coi như có vi phạm luật hôn nhân, nhưng, nếu như cô nguyện ý, có thể vẹn toàn đôi bên mà. “Cháu đang nói chuyện với ai vậy?” Chúc Điền hỏi. Hạ Tử Đàm ha ha cười, cố ý tạo ra ámmuội mà nói: “Sáng sớm ở trong phòng cháu có phụ nữ thì sao? Đương nhiên là tình nhân của cháu rồi.” tay Lam Hiểu Hi đang mặc đồ dừng lại, ngạc nhiên quay đầu nhìn anh. Cô là tình nhân của anh? Lúc nào cô lại biến thành tình nhân của anh rồi hả? Người đàn ông này nói láo cũng đừng như thế chứ? “Bà ngoại, xem mắt thì miễn đi, cháu đã có người yêu rồi. Muốn kết hôn, cháu cũng chỉ kết hôn với cô ấy. Biết, lập tức cháu sẽ mang cô ấy trở về gặp bà. Ai nói cháu không có phụ nữ chứ? lời của mấy tên bà tin ư? Cô ấy không phải cô gái bình thường, mà là người con gái cháu yêu.” Đứt quãng không liên tục, cô nghe cuộc nói chuyện của anh với bà ngoại anh là thế đấy. Người mà anh nói yêu là chỉ cô sao? Trời ạ! Nghe không nổi nữa! Lam Hiểu Hi lắc lắc đầu, quyết định đem lỗ tai bịt lại, không nghe anh nói cái gì nữa. Khi cô mặc quần áo tử tế xong, Hạ Tử Đàm cũng vừa kết thúc cuộc trò chuyện giữa anh cùng với bà ngoại anh, ung dung đến trước mặt cô. Tròng mắt của anh ở nhanh chóng lóe sáng lập lờ bức người, cứ như vậy từng bước một hướng cô đi tới, ép cô đến góc tường, cho đến khi cô không thể lui được nữa mới thôi. “anh

muốn làm gì?” Cô khấn trương nhìn tới anh, đôi tay không tự chủ được mà chống đỡ trước ngực của anh, tránh cho anh dựa vào gần. “Lam Hiểu Hi.” giọng nói nhẹ ảm của anh rất hấp dẫn, gọi cô. “Cái gì?” Cô cảm thấy đáy mắt anh tràn đầy tính toán. Rất đáng sợ, khiến trực giác cô vô cùng bất an. “Gả cho anh đi.” Anh cười, cố ý mê chết người trước mắt.... Bất kể là cưỡng bức dụ dỗ, anh cũng phải khiến cô gái này đồng ý giúp anh, cũng không quá đáng lắm. “Cái gì? ! Gả.” Miệng cô mở to, cô nhất định là tối hôm qua ngủ không ngon, đầu mơ màng cho nên nghe lầm, đúng, nhất định là như vậy! “Gả cho anh, anh liền đem độc quyền trang phục ở châu Á ký kết với công ty em.” Cô nhất định là điên rồi mới chịu đáp ứng chuyện này! Lam Hiểu Hi ngồi trên máy bay đi Nhật Bản, máy bay vừa mới cất cánh, cô đã muốn nhảy dù ra khỏi đây, cả người xoay tới xoay lui, đứng ngồi không yên, hơn nữa máy bay mới vừa khởi hành, đang tăng tốc lên cao, khiến cô khấn trương muốn ngừng thở. Đan tay vào nhau thật chặt, cô cảm thấy nhịp tim của mình quá nhanh, hai mắt nhắm lại, không ngừng điều chỉnh hô hấp, nhưng mà âm thanh ‘phạch phạch’ giữa trưa khiến cô cảm càng thêm sợ hãi. Một cánh tay đột nhiên ôm lấy cô, cô kinh sợ mở mắt, lại bắt gặp một nụ cười dịu dàng. “Hối hận sao?” Hạ Tử Đàm cười hỏi. Bị anh ôm, Lam Hiểu Hi rất xấu hổ, cũng không được tự nhiên lắm, muốn tránh ra, thế nhưng lại bị anh ôm chặt hơn. “Trả lời anh đi... thân ái.” (cách gọi thân mật của 2 người yêu nhau) Thân ái? Cô trợn to mắt. Anh gọi cô là thân ái làm gì? “Anh có thể đừng ôm tôi như vậy không?” Mặt cô hồng hồng nhìn anh. “Cái đó. Có chuyện tôi muốn nói rõ với anh, tôi là người đã có bạn trai, mặc dù tôi đồng ý tạm làm vợ của anh, cùng anh diễn mấy trận lừa giỡn, nhưng mà, không nên làm những chuyện không nên làm.” “Ví dụ như?” Anh cười cười nhìn cô. “Hôn em cũng vậy à? Anh rất khó bảo đảm, nếu như nhất định để bà ngoại tin tưởng anh và em yêu nhau thật lòng, nên có một ít hạnh phúc thân mật, nếu không, rất dễ dàng bị phá vỡ, nếu như vậy, giao dịch của chúng ta sẽ không thành công, cho nên, em có phải thói quen đến gần anh, biết không? Cái dáng vẻ này của em, khiến người ta hiểu lầm anh là đồ háo sắc đấy.” Miệng cô lại mở ra thật to. “Hôn. Hôn?” “Còn nữa..., chuyện em có bạn trai anh đã biết, chỉ là, nếu em đã đồng ý điều kiện của anh, thì phải diễn tốt, dù sao tất cả đều là giả, chỉ cần em không động lòng với anh, sau đó tất cả sẽ trở về như ban đầu, em muốn cho bạn trai em biết cũng được, không muốn để anh ta biết cũng được, tóm lại, bắt đầu từ bây giờ, người đàn ông của em chỉ có một mình anh, phải nhớ rõ, nếu bị bà ngoại vừa hỏi đã làm lộ ra, thì giao dịch chấm dứt, biết không?” “Cái đó. Thật ra thì, tôi không biết phải làm sao.” mặt cô lộ vẻ khó khăn nhìn anh. “Tôi chỉ yêu một lần, ý của tôi là. Tôi không có kinh nghiệm gì, nếu như diễn không giống thì.” Hạ Tử Đàm lấy tay nâng cằm của cô, dăm đuối đưa. “Chỉ cần nhớ là hai chúng ta yêu nhau, anh là người đàn ông em thích nhất, như vậy là đủ rồi, những thứ khác anh có thể tự làm, em chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp với anh, cứ thế là được.” Lam Hiểu Hi chăm chú nhìn anh, khoảng cách gần như vậy, khiến cô có thể nhìn người đàn ông này rõ ràng hơn, lông mày dài, khóe mắt hơi xếch, đôi môi hấp dẫn không dứt, còn có cặp mắt có thể khiến cô đắm chìm vào trong. Cổ họng cô bỗng khô khát, môi hồng cũng khẽ run lấy lấy, gương mặt tuần tú của Hạ Tử Đàm càng ngày càng gần, chóp mũi thẳng tắp sắp chạm vào cô. Tâm, đang nhảy loạn. Đầu, sắp nổ bung. Thân thể cũng nóng lên. Cô bỗng dưng nhắm chặt mắt, không dám nhìn đôi mắt kia nữa, cảm thấy một cổ ấm áp xúc cảm nhẹ nhàng lướt qua môi của cô. Rất nhẹ, giống như gió xẹt qua, khiến cô hoài nghi mình đang ảo giác hay không nữa. “Được rồi, có thể mở mắt ra.” Hạ Tử Đàm đột nhiên khẽ cười nói, đưa tay vỗ vỗ cô. “Máy bay đã bay lên cao rồi, cho dù vừa rồi em có hối hận muốn nhảy xuống, hay là sợ độ à giống như con sâu uốn qua uốn lại, bây giờ có thể an tâm một lát, đúng không?” Nói xong, anh thu hồi cánh tay đang ôm cô, đeo phone lên, mở video mà anh đã chọn sẵn. Thì ra, anh biết cô đang sợ? Lam Hiểu Hi cũng sợ nhìn anh. Một chữ cô cũng không nói, thế nhưng anh lại biết cô sợ mà cố ý đùa cô, hại cô hốt hoảng lại luống cuống, căn bản quên mất sợ chuyện này. Xong rồi. Cô rất cảm động, còn cảm thấy anh tốt bụng. Bây giờ cô mới biết, đầu vừa choáng váng không liên quan đến chuyện máy bay bay lên, mà bởi vì cô ngồi gần anh, nụ hôn của anh. Nếu như, vừa rồi, anh thật đã hôn cô.....

3. Chương 3

Nhà của Chức Điền, lớn đến thái quá, lần đầu vào đây khiến Lam Hiểu Hi choáng váng, trong phòng lớn còn có phòng nhỏ, quả thật giống như là hoàng cung cổ đại, làm người ta chặc lưỡi hít hà. Hạ Tử Đàm một

đường dắt tay Lam HiểuHi, đi tới phòng tiếp khách nhà Chức Điền, trong phòng to như vậy làkiến trúc cổ đại truyền thống, ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ, ngoài cửa sổ cây xanh lớn lên rất tự nhiên. Lam Hiểu Hi ngồi sụp hai chân (kiểu ngồi của truyền thống Nhật Bản) đến nỗi hai chân tê dại, mới nhìn thấy một vị trung niên hơi mập đượcquản gia đỡ vào, vốn là cô muốn uốn éo người để chân đỡ nhức mỏi, nhưngvừa thấy được vị trung niên nhiều năm liên tục ngồi đơan chánh trên nệmtatami, khiến Lam Hiểu Hi động cũng không dám động. “Bà ngoại, cô ấy chính là người mà cháu nói trong điện thoại với bà, bạn gái của cháu, Lam Hiểu Hi.” Hạ Tử Đầmmỉm cười dùng tiếng Nhật giới thiệu giúp hai người.”Hiểu Hi, đây là bàngoại Chức Điền hiền lành của anh, em gọi bà ngoại giống anh cũng được.” “Bà ngoại mạnh khỏe, cháu là Lam HiểuHi, thật xấu hổ, đã đến quấy rầy bà.” Lam Hiểu Hi cười ngọt ngào, khigọi bà ngoại thì đầu rủ xuống gần sát sàn nhà, cung kính không thể hơnđược nữa. Chức Điền lạnh lùng nhìn cô bé trướcmắt, khóe môi một nụ cười cũng không có, quan sát cô từ đầu đến chân,chỉ là, đứa bé này thái độ cung kính, nụ cười ngọt ngào, lại nói lưuloát tiếng Nhật, ngược lại khiến bà có ấn tượng tốt đầu tiên. “Cháu ở đâu?” “Đài Loan ạ.” Nghe được hai chữ Đài Loan, Chức Điềnrất có thâm ý nhìn cháu trai một cái, mới tiếp tục hỏi: “Trong nhà có mấy người? Làm những công việc gì?” “Trong nhà.” Lam Hiểu Hi khỗở nhìn Hạ Tử Đầmmột cái, không biết nên nói thật hay nói dối, Hạ TửĐầmm chẳng những không giúp cô, còn đem mắt nhìn về nơi khác. “Thế nào, rất khó nói sao?” Chức Điền lườm cô một cái.”Chẳng lẽ cháu không cha không mẹ, là một cô nhi?” “Phải cháu là cô nhi.” Lời vừa nói ra, không chỉ bà lão biến sắc mặt, ngay cả Hạ Tử Đầmm cũng ngoài ý muốn nhìn cô. Cô là cô nhi? Một cô gái trong sáng hoạt bát đến vậy lại một cô nhi không cha không mẹ sao? đắymắt Chức Điền thoáng qua một chút thương hại, nhưng không có vì sự lỗi lỗi của mình mà nói xin lỗi.”Vậy ai nuôi cháu lớn?” “Là viện trưởng Cô Nhi Viện, chỉ là, viện trưởng cũng đã qua đời vào tám năm trước.” Lam Hiểu Hi đau thương mà nói. “Vậy sao?” Chức Điền gật đầu một cái.”Cháu năm nay mấy tuổi?” “Hai mươi bảy tuổi, thừa bà ngoại.” “Như vậy, có thể nói cho bà biết, cháu thích Đầmm nhà bà điểm nào không?” Sao? Lam Hiểu Hi sững sốt, nhìn về phía Hạ Tử Đầmm. Hạ Tử Đầmm ho nhẹ mấy tiếng, cười nói:“Làm ơn, bà ngoại, bà hỏi vậy khiến người ta xấu hổ đấy? Không bằng hỏicháu tại sao thích Hiểu Hi là được——” “Cháu im đi! Bà đang hỏi Hiểu Hi!” Chức Điền khẽ quát một tiếng. Hạ Tử Đầmm sờ sờ lỗ mũi, đối với Lam Hiểu Hi nhún nhún vai, bày tỏ anh đã tận lực. Lam Hiểu Hi không thể làm gì khác hơn là cầu trời, suy nghĩ một chút liền nói: “Cháu nghĩ, cháu thích Hạ tiên sinh.” Nghe cô gọi anh là Hạ tiên sinh, Hạ Tử Đầmm vội ho khan vài tiếng nhắc nhở cô. Lam Hiểu Hi lập tức phản ứng kịp, bồi thêm một câu nói: “À, cháu nói là cháu thích Tử. Đầmm, nói từ đâu nhỉ?” Chức Điền nhìn hai người một chút, con bé này thật áp úng, ngay cả kêu tên cũng đỏ mặt, bà lạnh nhạt nói: “Thế nào? Bởi vì cháu bà đẹp trai, hay là bởi vì nó có tiền? Nói rõ một chútđi!” Lam Hiểu Hi khấn trương nắm chặt tay,lại nhìn Hạ Tử Đầmm một cái, anh lại cũng đang hăng hái dồi dào chờ nghe, một chút khấn trương cũng không có. Không được, cô không thể thất bại trong gang tấc vào lúc này, nếu như bị bà ấy đoán được quan hệ của cô cùng Hạ Tử Đầmm là giả, vậy thì hợp đồng kia sẽ bay mất sao? Cô hít sâu một hơi, nghĩ tới muốn nóithế nào, vẻ mặt rất nghiêm túc.”Tử Đầmm. Là một người rất xuấtsắc, lại có tài, thiết kế trang phục rất đặc biệt, không sợ lời đàm tiếu của người đời mà kiên trì xây dựng tác phẩm của mình, tạo nên một tràolưu mới Người lại dịu dàng sẵn sốc, lại giữ vững lập trường,cũng chú ý đến cảm nhận của đối phương, ngay cả từ chối người khác cũngrất dịu dàng, khiến người động lòng, mặc dù có thời điểm lạnh lùng,nhưng trái tim chân chính cất giấu bên trong lại rất tốt đẹp Cháu nghĩ, người đàn ông như vậy rất khó không để cho người thích.” Cô từ từ nói, vẻ mặt hơi khẽ cười, đó là lời nói thật lòng, mà không phải cố ý thêm gắm thêm hoa. Nghe thấy ấy, Hạ Tử Đầmm nhẹ nâng lên khóe môi, lần đầu tiên cảm thấy mình tốt như vậy. Hoặc là, không thể nói là anh tốt, màbởi vì cô gái này rất tốt đẹp, cho nên trong mắt cô, mình cũng trở nênvô cùng đẹp, bất kể là anh ác ý hay cố ý, ở trong mắt cô, toàn bộ thànhmột loại sẵn sốc ân cần. Anh ngắm nhìn cô, trong ánh mắt mangtheo một cổ hứng thú, nếu không phải đã biết cô có bạn trai, nếu khôngphải cô đang diễn cùng anh, có thể anh đã nghĩ là cô yêu anh rồi đấy. Chức Điền nghe xong, bưng ly trà trên bàn uống vài ngụm. Gió thu thổi vào, mang theo nhàn nhậmmùi hoa quế, Lam Hiểu Hi không khỏi giật giật cái chân tê dại, mặc dùnói như vậy có vượt qua kiểm tra hay không, nhưng cô đã cố gắng hết sứcrồi. Lúc này, quản gia tới thông báo ăn cơm, bà ấy đứng dậy, Hạ Tử Đầmm cũng đứng dậy, cô cũng muốn đứng dậy, kết quả chân tê dại không có phương pháp từ đứng thẳng, ngã nhào xuống, Hạ TửĐầmm nhanh chóng vịn chặt cô, cô cơ hồ là cả người ngã vào trong lòng anh —— “Chân tê thế sao không nói sớm?” Hạ TửĐầmm thấy thế, không khỏi cười khẽ một tiếng, ôm cô ngồi xỏm xuống, đểcho cô có thể ngồi dưới đất nghỉ ngơi một hồi, còn dùng tay xoa bóp chân cô—— “Anh đừng làm như vậy.” Cônhỏ giọng la hét. Chân tê dại đến không nhúc nhích được, cô lúng túnghất tay anh đang bóp cô chân cô ra, vừa lúc ánh mắt của bà quét tới, mặt cô đỏ hơn.”Bà ngoại đã chờ lâu rồi,

anh nhanh bồi bà ngoại đi ăn cơm trước đi.” “Như vậy sao được? Em sẽ bị lạc đường. Đương nhiên là anh phải chờ em.” Hạ Tử Đàm cười vỗ vỗ gương mặt hồng hồng của cô, quay đầu lại nói với bà ngoại: “Bọn cháu sẽ đi sau, bà ngoại, bà đi trước đi, cháu dâu tương lai của bà không có thói quen ngồi thế này, chân đang tê lắm, có thể phải đợi một lát. Bà Noriko, bà đỡ bà ngoại đi trước, tôi theo sau.” “Vâng, thưa tiểu thiếu gia.” Quản gia Noriko Long Nhất cung kính nói, xoay người đỡ Chúc Diên đang không ngừng lắc đầu mà thở dài đến phòng ăn. “Làm sao bây giờ? Bà ngoại không thích tôi.” Lam Hiểu Hiếm có điểm lo lắng nhìn anh, muốn thu hồi chân, thế nhưng anh lại đem cô chân của đặt trên đùi mình. “Đừng lộn xộn, xoa bóp để nhanh khỏi.” Mặt cô hồng hồng, nhưng không từ chối nữa, bởi vì thật thoải mái, thoải mái khiến cô không muốn từ chối. “Anh thật giống như không lo lắng chuyện bà ngoại sẽ không thích tôi, biết bà sẽ hỏi đông hỏi tây, trước đó anh cũng không nhúc nhỡ tôi, khiến tôi lâm vào cảnh túng quẫn thế, vui lắm à?” Anh ngẩng đầu lên, buồn cười nhìn cô một cái, lại gật đầu. “Đúng vậy, rất thú vị.” Cái gì? Lam Hiểu Hiếm trừng mắt liếc anh một cái. “Này, nếu như bà ngoại không thích tôi, không phải anh sẽ đi xem mắt tiếp sao? Không phải là bởi vì anh không muốn xem mắt, nên mới đem tôi đến đây để giả làm bạn gái anh chứ? Vậy thì ít nhất anh cũng phải giúp tôi một chút, không phải sao?” Hạ Tử Đàm cũng không ngẩng đầu, tiếp tục xoa bóp bắp chân giúp cô. “Một chút tôi cũng không lo lắng bà ngoại không thích cô đâu, cho nên không cần làm chiêu gì, bọ mặt ngu ngu như thế lại vô cùng đáng yêu, bà ngoại nhìn rất vui mừng.” “Nói vậy, người nào sẽ thích cười vào cửa cô vợ ngậy ngốc hả? Hơn nữa còn một cô nhi không cha không mẹ.” Ánh mắt của cô ảm đạm xuống. “Thật xin lỗi, điểm này là sơ sót của tôi, trước đó tôi nên nói về hoàn cảnh của mình, bởi vì tôi chưa gặp mặt thế này, cho nên không biết người lớn hỏi cái gì.” Bất kể như thế nào, tôi đều nghĩ là ai cũng không thích cười cô nhi.” lời còn chưa nói hết, đột nhiên tất cả cơ thể bị Hạ Tử Đàm ôm ngang lên, theo bản năng, cô đưa tay ôm gáy anh thật chặt, có chút kinh sợ nhìn của anh. “Tôi cũng là cô nhi.” Anh hướng về phía cô, cười một tiếng. Sao? Lam Hiểu Hiếm sững sờ nhìn anh. “Mẹ anh có gia thế hiển hách, nhưng mẹ bất chấp tất cả đi theo cha anh đến Đài Loan, sau đó sinh hạ ra anh, tình cảm hai người mặc dù rất tốt, nhưng số mạng trên cột người, khi anh mười lăm tuổi thì cha mẹ bỏ mình trong một vụ tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, chỉ để lại một mình anh, sau đó bà ngoại mới đem anh về Nhật Bản.” Anh hơi hột nói, cúi đầu nhìn qua cô một cái. “Cho nên, cô nhi cười cô nhi, không phải trời sanh một đôi sao?” Mắt của anh, sáng ngời, tựa như anh sao rực rỡ trên bầu trời đêm. Anh nói, giống như anh thật lòng muốn kết hôn với cô. Nhưng mà, anh an ủi cũng rất có tác dụng, khiến lòng của cô tìm được chỗ dựa, loại cảm giác này thật sự quá kỳ diệu, giống như rất dễ dàng an ủi, giống như ở con thuyền lạc giữa biển cả mênh mông, tìm được một hòn đảo. Cô rời mắt. “Tôi là cô nhi, ba mẹ cũng không muốn có tôi. Cô nhi, trừ tên, bọn họ cái gì cũng không để lại.” “Nhưng mà cô vẫn sống rất khá, đẹp như vậy, thiện lương như vậy, lạc quan như vậy, gặp phải chuyện cũng không dễ dàng bỏ cuộc, người gặp người thích, cho nên, một ngày nào đó, cô sẽ tìm được người yêu chân chính của mình, sau đó hạnh phúc cả đời.” hạnh phúc cả đời. Thật là một giấc mộng đẹp. Đó là giấc mộng của cô, ngày qua ngày đều bình an hạnh phúc, cùng người đàn ông mình yêu sinh mấy đứa con, cứ như vậy mà sống hết đời. Lời như vậy từ trong miệng Hạ Tử Đàm nói ra ngoài, cô giống như cầm lắp được cái phao. “Anh thật là một người thần kỳ, có malực.” Có thể khiến người ta an lòng. Mới ngắn ngủn hai ngày, cô đột nhiên cảm thấy anh cách mình thật là gần, không giống như là cái dạng người cao cao tại thượng, xa tận chân trời. “Vậy sao?” Anh mỉm cười, nháy mắt mấy cái với cô, ôm lấy cô đến phòng ăn. “Chúng ta phải đi ăn cơm, cái nhà này có quy định là toàn bộ người đến đông đủ mới có thể dùng bữa ăn, không thể để cho bà ngoại đợi quá lâu được.” Cái gì? “Sao anh không nói sớm?” Cô đưa tay bắt lấy anh. Anh nhượng nhượng mày. “Anh có nói thì em sẽ chạy được sao?” Nghe vậy, Lam Hiểu Hiếm mới ý thức tới mình còn bị anh ôm, mắc cỡ giữa muốn xuống. “Chân của em tốt lắm rồi. . . , mau buông em xuống.” “Anh ôm em đi nhanh hơn.” “Hạ Tử Đàm! Anh đừng làm cho người ta mất thể diện như vậy chứ!” Cô đỏ mặt. “Không mất thể diện bằng người nào đó vừa đứng dậy đã té chân té vào trong lòng anh đâu, tiểu thư Lam Hiểu Hiếm.” Anh cười nhạo cô, còn cười hết sức vui vẻ. “Sao biết em biết nhà anh phải ngồi kiểu đó. Người ta không có kinh nghiệm, cũng không phải là cố ý.” Thật mất thể diện. . . , nói xong, cô xin lỗi quay mặt đi, nhìn nóc nhà, nhìn sàn nhà, nhìn cánh tay của mình, nhưng không nhìn anh. “Xem ra em mà gả cho anh, còn phải học ngi lễ nhiều truyền thống Nhật Bản mới được.” Đầu của cô lập tức quay lại. “Thiệt hay đùa? Không phải là muốn đem một quyển dây từ đầu xuống tận chân chứ?” Anh gật đầu một cái. “Không sai biệt lắm.” Trời ạ. “em không lấy chồng!” khi còn bé, cô thường chơi trò này, đó là cực hình, cô vốn không phải thực nữ. “Chỉ vì chuyện nhỏ này sao?” Anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhìn cô. “Đó là việc lớn!” Đến phòng ăn rồi, lồng ngực Lam Hiểu Hiếm còn đập mạnh, và cô vẫn ở trong ngực anh, dĩ nhiên biết anh đang cười cô, hơn nữa cười rất lớn. “Thả em xuống đi. Đồ quỷ sứ đáng ghét!” Lần này, anh rất nghe lời, khom người đặt cô xuống,

cô vừa rơi xuống đất, hai chân nhảy nhót, chỉ sợ quỳ một chút, hai chân liền sẽ không thể chạy nhảy được, thật là. Vô cùng thú vị. Hạ Tử Đàm nắm tay cô. “Đi thôi, chúng ta đi vào ăn cơm.” Cô nhìn chăm chăm bàn tay to. “Anh đừng cầm tay được chứ? Như vậy vô cùng.” Mỗi lần đụng phải anh, toàn thân cô sẽ nóng lên. rất kỳ lạ. “Chúng ta phải nỗ lực ra vẻ yêu nhau, nếu em không phối hợp, sẽ bị phát hiện.” Anh cúi đầu, ghé vào bên tai cô nói. Rất nhột, cô né tránh, gương mặt hồng hồng không đến không thể hồng hơn. Nhìn gò má hây hây đỏ của cô, con ngươi Hạ Tử Đàm lóe lóe lên, ngay sau đó thu lại, lôi kéo cô vào phòng ăn, bà ngoại đã chờ bọn anh, hơn nữa gương mặt không được tốt lắm. “Thật xin lỗi, bà ngoại, thật thật xin lỗi, khiến bà đợi lâu.” Vừa vào cửa, Lam Hiểu Hi đã cúi người chào, bộ mặt đều là áy náy. Chúc Điền buồn cười nhìn cô một cái, lại cố ý lạnh lùng nói: “Không cần dài dòng nữa, bà cũng rất đối rồi, mau tới đây ngồi xuống đi.” “Dạ, bà ngoại.” Lam Hiểu Hi ngoan ngoãn đáp lời, mới chịu tìm chỗ ngồi xuống, lại phát hiện mình phải ngồi quỳ chân ăn cơm. Trời ạ, người nào có thể tới cứu đôi chân của cô không? Nếu không phải khắp nơi này đều ngồi quỳ trên đệm Tatami, Lam Hiểu Hi tin tưởng mình sẽ cực kỳ yêu thích cuộc sống ở đây, ngôi nhà tràn đầy hơi thở mùa thu, lá phong đỏ nhẹ bay xuống, thỉnh thoảng vài chú chim nhỏ ghé qua đây, bầu trời bao la, cảnh đẹp hết sức. Sáng sớm, cô đã bò dậy khỏi giường, chạy đến trong phòng bếp giúp việc bếp núc, thu xếp bữa ăn sáng, mới vừa nấu xong, gói kỹ cơm nắm, một chén canh đậu hũ, một ít đĩa rau cải, tất cả đều dùng đĩa riêng của từng người, tinh xảo khéo léo. một tay cô giúp nấu mì, nấu cơm, không phải là vừa học vừa ha ha cười, chính là vừa kêu lên vừa vỗ vỗ tay như đứa con nít, rất vui vẻ. “Hoá ra là làm như vậy.” Cô nói nhỏ, chớp mũi còn dính ít cơm, nhưng căn bản không có chú ý, vẫn cúi đầu nghiên cứu cơm nắm trên tay. Chúc Điền đi ngang qua, nhìn thấy bộ dạng con nít của cô, giọng cười ha ha của cô rất hay và dễ thương, nên bảo người dẫn cô tới phòng bếp. Đầu bếp nhìn thấy cô, đang muốn chào hỏi, lại lặng lẽ lại di động bước chân rời đi. Qua một lúc lâu, bữa ăn sáng bên trong phòng bếp rốt cuộc đã chuẩn bị xong, đang muốn bưng bữa ăn sáng bưng lên bàn, quản gia Noriko đi tới, nói phu nhân phân phó hôm nay bữa ăn sáng chuyển qua một phòng ăn khác. ” nhà Chúc Điền có mấy phòng ăn vậy hả bác.” Lam Hiểu Hi mở miệng hỏi, vội vàng đem đồ vật bỏ vào trong xe thức ăn. Đầu bếp mỉm cười nói: “Nhỏ thì có ba, lớn có hai, chia làm kiểu phương Tây và Nhật, nhưng mà, phu nhân rất ít dùng cơm ở phòng ăn kiểu phương tây, trừ phi trong nhà có tiệc, mời các nhân vật quan trọng, không nghĩ tới hôm nay lại đột nhiên ra quyết định này, chắc có liên quan đến tiểu thư đấy.” “Tiểu thư? Người nào vậy?” “Đương nhiên là cháu rồi.” Hả? Lam Hiểu Hi sửng sốt, vội vàng cười phát tay một cái. “Cháu không phải là tiểu thư gì gì đó đâu, bác thật thích nói giỡn!” “Tôi chưa bao giờ nói đùa, thưa tiểu thư.” Đầu bếp mỉm cười nhìn cô một cái, đem mấy món ăn cuối cùng đặt vào xe thức ăn. “Xem ra, phu nhân rất thích tiểu thư đấy.” Bà ngoại thích cô? A, ha ha, vậy căn bản chính là trời phượng dạ đàm được không? Lam Hiểu Hi cũng không cùng anh biện, đẩy xe thức ăn đi. “Lên đường thôi bác, nhưng mà bác có thể theo cháu không, nếu không một giờ sau bà ngoại cũng chưa chắc ăn được bữa ăn sáng đấy.” Đầu bếp cười ra tiếng, cô cũng cười theo, thật to. Nhà Chúc Điền, đã lâu không có cảm nhận được hoạt bát và không khí nóng như vậy. Sau đó, Lam Hiểu Hi mới hiểu được chữ thích theo lời đầu bếp nói là gì, bởi vì gian phòng ăn kia là ngồi, chứ không phải quỳ để ăn cơm. Cho nên, bà ngoại thích cô, mới đem phòng ăn đổi thành kiểu phòng ăn phương tây? Mãi cho đến ngồi trên bàn lớn, ăn cơm nắm do chính cô giúp làm, Lam Hiểu Hi vẫn còn suy nghĩ vấn đề này, đôi mắt luôn nghi ngờ nhìn trên mặt bà. “Thế nào? Mới trong một đêm, em liền mến bà ngoại mà không yêu anh nữa sao? Làm gì mà nhìn chăm chăm bà ngoại vậy?” Hạ Tử Đàm bất chợt nói. Lời vừa ra khỏi miệng, hai người thiếu chút nữa cười sặc sụa, một là Lam Hiểu Hi, một là Chúc Điền thủy chung bưng mặt lạnh, ngay cả quản gia một bên cũng thiếu chút nữa cười ra tiếng, mà đầu bếp vội vàng quay lưng cười trộm. “Đàm nhi!” mặt của Chúc Điền bắt đầu căng ra. “Dạ, bà ngoại.” Hạ Tử Đàm khéo léo ứng tiếng. “Con ở nước ngoài mấy năm tại chỉ học chút lời ngon tiếng ngọt trở về sao? Nói hươu nói vượn cái gì!” “Cháu không dám.” Hạ Tử Đàm giả bộ ngoan ngoãn cúi đầu. “Chỉ là buổi sáng hôm nay đến bây giờ, vợ tương lai của cháu ngay cả mắt cháu cũng không nhìn, cho nên cháu mới có thể mở miệng cười giỡn, xin bà ngoại tha lỗi.” Trời ạ. Người đàn ông này cố ý muốn cho cô mất thể diện trước nhà nhà bà ngoại anh sao? Lam Hiểu Hi cúi đầu, cắn răng nghiền lợi muốn mắng người. “Này, khuôn mặt sắp chạm vào bát canh rồi đấy.” Hạ Tử Đàm buồn cười, đưa tay đem mặt của cô kéo lên, ánh mắt sáng quắc nhìn. “Rốt cuộc em cũng nguyện ý nhìn anh rồi, đêm qua ngủ có ngon không?” Này này, anh nhất định phải đắm đuối nhìn cô như vậy sao? Mặc cỡ chết được! “Em ngủ rất ngon.” Cô nhỏ giọng trả lời, cũng không dám nhìn bà ngoại một cái. “Phải là không tốt, nếu không thì sáng sớm đã chạy đến trong phòng bếp, quỳ rống quỳ kêu làm bà thức giấc.” Chúc Điền tức giận nói. A? Tiếng cười của cô làm bà ngoại thức dậy sao? Lam Hiểu Hi xin lỗi lè lưỡi. “Vậy sao? Sáng sớm em đã đến phòng bếp giúp một tay làm bữa ăn sáng à? Khó trách trên lỗ mũi dính hạt cơm.” Hạ Tử Đàm căn bản không quan tâm,

thân mật chạm vào chóp mũi của cô, gathột cớm ra.”Chơi vui không? Nói cho anh biết, em làm vỡ mấy cái chén,cháy hỏng mấy cái nồi rồi?” Cô nào có? Lam Hiểu Hi trừng anh, Hạ Tử Đàm lại đột nhiên cúi xuống mặt gần trên môi của cô, hôn một ngụm nhỏ —— Cô ngậy dại, hoàn toàn quên làm như thế nào để hô hấp. “Đợi lát nữa dẫn em đi chơi, ăn nhiềumột chút, nha?” Anh vui vẻ nhìn bộ dáng ngơ ngác của cô, rất tự nhiênđút thức ăn vào trong miệng cô. Cô từng miếng từng miếng ăn, hoàn toàn không có ý thức được là hành động này có bao nhiêu thân mật. Chỉ là đỏ mặt, tâm cuồng loạn, đầu trống rỗng.

4. Chương 4

Nhật Bản Kyōto, chùa chiền có lá phong rụng là cảnh đẹp nhất.

đường cái kéo dài, hai bên rợp bóng phong, cuối đường cái thêm đá hàng nghìn viên, trên thêm đá là một gian miếu lớn, Lam Hiểu Hi chânnhảy cẳng cẳng, lâu lâu lại xoay vòng vòng trên đường cái, hoàn toàn bịcảnh đẹp trước mắt hấp hồn rồi.Năm nay mới hai mươi bảy tuổi sao? Anh thấy cô cần bản chỉ mới mười bảy tuổi à.“Cẩn thận một chút, kéo té.” hai tay Hạ Tử Đàm đút trong túi quần,rất nhàn nhã đi phía sau, nhìn cô gái trước mặt, thỉnh thoảng giống nhưchú bướm đập chồn, thỉnh thoảng lại như con dế mèn nhảy loạn khắp nơi,mắt anh sắp rớt cả lên.Nhưng, đã bao lâu, anh không lững thững đi ở đầu đường như vậy, cảmnhận được một mùa thu lãng mạn? Chỉ đơn giản là hưởng thụ niềm vui sướng này? Nếu không mang cô gái này tới thành phố dạo chơi, có thể anh sẽkhông trở lại đây, hoặc là đến già mới có thể .Đối với anh mà nói, Nhật Bản chẳng có kỉ niệm tốt đẹp nào, đầu tiênlà mẹ gần như đã đoạn tuyệt quan hệ với Chúc Điền, cùng cha bỏ trốn đếnĐài Loan , trước khi mẹ anh qua đời, anh không gặp qua bà ngoại, mà sau khi bà ngoại đón anh trở về Nhật Bản, mặc dù đối xử với anh cực tốt, lại hoàn toàn không có biện pháp giảm đi nỗi đau mất cha mẹ, mà ở cái quốcgia xa lạ này, anh không tìm được cảm giác như trở lại quê hương, cũngkhông cảm thấy hương vị ấm áp của ngôi nhà.Ở nơi đây, anh cảm giác bị vứt bỏ, vì bị vứt bỏ, cho nên anh khôngthích đi đâu, vì vậy khi anh có cơ hội lựa chọn, anh liền đến Mĩ và Pháp để học, ở qua San Francisco, sau đó định cư tại Paris, số lần trở vềNhật Bản có thể đếm được trên đầu ngón tay, chứ đừng nói nhàn nhã thưởng thức phong cảnh miếu thờ như vậy:“Nơi này thật là đẹp.” Cô hoàn toàn đắm chìm ở nơi cổ điển này.Hạ Tử Đàm nhìn cô, nhẹ nhàng nâng lên khóe môi cười.”Đối với anh,mỗi quốc gia có một cái đẹp riêng, thích quốc gia nào? Anh có thể dẫn em đi.”Cái gì chứ? Người đàn ông này cần bản là đang cười nhạo cô mà.Lam Hiểu Hi hí mắt cười một tiếng.”Anh muốn dẫn em đi sao?”“Khụ khụ.” Anh gật đầu.”Nói đi, nơi nào?”Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, muốn nghĩ ra một quốc gia mà cómuốn đi, sau đó cố ý nói là không thích, để anh mang cô đi, kết quả, còn chưa có nghĩ ra được, điện thoại di động lại vang lên.Cô lấy điện thoại di động ra, bắt máy, đầu dây bên kia truyền đến một chuỗi âm thanh rè rè của Lô quản lý kia——“Ý cô viết trong thư là gì? Cho cô một quả thắng sao? Cô cho rằngcông ty là công ty du lịch à, đặc biệt cung cấp tiền cho cô đi Parismiễn phí ăn ở và vui chơi hả? Chuyện làm xong chưa? Tại sao muốn mộtthắng?”Trong điện thoại di động, giọng nói rất chói tai, Lam Hiểu Hi cầmđiện thoại xa một chút. “Một thắng chỉ là tạm thời, bởi vì tôi khôngbiết phải bao lâu mới được, chuyện này không phải là tôi có thể giảiquyết ngay được.” Nói được một nửa, cô mới ý thức được Hạ TửĐàm đang đứng bên cạnh, vội cười lúng túng một tiếng, quay lưng đi.”Quản lý, hiện giờ không tiện để nói chuyện.”“Không được! Trừ phi cô khẳng định là một thắng sau, tuyệt đối cóthể đem chuyện kia nắm chắc trong tay, nếu không tôi không thể nào để cô đi một thắng! Còn nữa..., tại sao muốn một thắng? Nếu như anh ta đã từchối cô, sao cô có thể nắm chắc trong tay là trong vòng một thắng sẽkhiến anh ta thay đổi ý kiến?”“Quản lý, nếu như xui xẻo thì không có vấn đề gì, tôi sẽ tận ta đểtranh thủ, bảo đảm tôi sẽ không ở đây để chơi.” Lam Hiểu Hicàng nói càng nhỏ, bởi vì cô có chút chột dạ, hiện tại cô đang làm việcsau? Ở dạo ở thủ đôtrời ạ.Đột nhiên, điện thoại di động trên tay cô bị một bàn tay cướp đi ——“Alo, tôi là Hạ Tử Đàm.”Lam Hiểu Hi nhìn chằm chằm Hạ Tử Đàm, không biết nên hay không nên đoạt di động lại.“Hạ Tử Đàm?”Cô nghe thấy giọng hét rõ to của Lô quản lý từ trong điện thoạitruyền ra, hiển nhiên là bị giật mình, nếu như là cô, cô cũng sẽ bị dọa! Đường đường là thiết kế sư hàng đầu nước Pháp, thế nhưng ở chung mộtchỗ với một phụ tá nhỏ như con kiến! Nói ra sẽ chẳng ai tin cả.“Thật xin lỗi, do tôi và Lam tiểu thư đã thỏa thuận, chỉ cần cô ấygiúp tôi một việc, tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận về việc này, điều này cầnmột chút thời gian, với lại. một chút thời gian mà công ty côcũng không muốn bỏ ra sao? Nếu như là vậy, tôi sẽ đưa Lam tiểu

thư đến sân bay, hôm nay cô ấy sẽ bay trở về Đài Loan ngay. Không phải như vậy, thì các người có đồng ý không? Vậy sao? Thật xin lỗi, đây là chuyện riêng của tôi. Không sao? Là thế này. được, tôi sẽ gọi lại cô sau, hẹn gặp lại.” Hạ Tử Đàm nói xong, mỉm cười giao điện thoại cho Lam Hiểu Hi. “Nửa tháng này, sẽ không ai gọi điện thoại đến làm phiền em.” Lam Hiểu Hi cười cười, đưa di động bỏ vào trong túi. “Cám ơn.” “Cám ơn cái gì? Cám ơn anh lợi dụng thân phận và danh tiếng của mình để chen ép quản lý công ty em sao?” Lam Hiểu Hi cười cười, lại không nói gì thêm, đi vào miếu thờ, chấp tay, vái lạy, lâu sau mới đứng dậy, thấy Hạ Tử Đàm chỉ là tựa ở cửa miếu nhìn cô, căn bản không đi vào, cô thích thú đi ra ngoài. “Cầu xin gì vậy?” Anh hỏi. “Không thể nói, nói sẽ không linh.” “Nếu như là quyền độc quyền, thì em nên xin anh.” “Em không cầu xin cái đó, là cái khác.” Cô cười, trong mắt lóe sáng, giống như các cô gái đang mong chờ thần tình yêu ‘bắn chết’. Đúng vậy, trên đời này làm gì có người con gái nào mà không xin đường tình duyên hả? Trong lòng của anh có cảm giác này. Bỗng dưng, anh kéo lấy cô, rất thuận thể đem tay cô đặt vào túi áo ngoài của anh. Lam Hiểu Hi nhìn anh, trên mặt toàn là dấu chấm hỏi, muốn rút tay về, nhưng anh lại không thả. “Chúng ta phải tình cảm hơn, như vậy sẽ khó bị lộ.” Anh rất nghiêm túc nhìn cô, nhẹ nhàng lông mày. “Em phải học cách quan tâm anh chứ, anh mới kéo tay em mà em đã muốn rút ra, Còn nữa..., nếu như cần thiết, khian hôn em, em không thể trốn, biết không?” Anh dịu dàng như nước, nhìn cô, bờ môi khẽ gọi nói ra những lời khiến người ta mặt hồng tim đập, dịu dàng mà lại bức người. “Hôn? Tại sao muốn hôn em?” Lam Hiểu Hi đỏ mặt, lui về sau một bước. “Anh không được hôn em!” Cô gái này này. Có cần thiết phải sợ đến như vậy không? Bao nhiêu người phụ nữ hi vọng Hạ Tử Đàm anh hôn, cô lại tránh né! Quả nhiên là muốn làm người ta tức chết mà. Anh tức giận nhíu lông mày. “Tôi nói là có lúc cần thiết.” “Ví dụ như?” “Ví dụ như biểu hiện của em quá kém cỏi, có thể bị bà phát hiện ra.” Khuôn mặt tuấn tú đột nhiên lại gần cô, đôi mắt híp lại. “Em có từng thấy người ta hôn nhau chưa? Bây giờ là thế kỷ hai mốt, lên giường cũng rất phổ biến. Đúng không?” “Lên giường? ! Một cây đuốc bỗng đốt cháy mặt của Lam Hiểu Hi, cô liêu mạng đẩy tay Hạ Tử Đàm ra, vừa xấu hổ vừa giận chạy về phía trước. Cái gì vậy, lên giường? Tên đàn ông háo sắc này! Thật là quá đáng! Tuy cô đã có bạn trai, nhưng anh không thể nói trước mặt cô thế được! Ghê tởm. Hạ Tử Đàm không đuổi theo, chỉ đứng xa xa nhìn cô, nụ cười khoe môi chưa từng ngừng lại. Thật sự là. chơi vui! Cô giống như một em bé mới chào đời, chỉ cần anh nhẹ nhàng trêu chọc, cô sẽ gấp đến độ nhảy dựng lên, thú vị vô cùng. Anh từ từ đi, lần đầu tiên cảm thấy Nhật Bản lại đẹp đến vậy, lần đầu tiên cảm thấy mình không ghét nơi này, anh hít một hơi thật sâu, ngược nhìn bầu trời xanh bao la, đang muốn nhắm mắt lại cảm thụ một chút gió thổi vào mặt, lại nghe thấy một tiếng gào thét — Bỗng dưng mở mắt, theo bản năng, anh chạy lên phía trước, ánh mắt nhìn quanh, quả nhiên thấy Lam Hiểu Hi ngã trên đất, anh hơi nhíu lông mày, bước nhanh đến, còn chưa ngồi xổm xuống đã nhìn thấy đầu gối dưới cái váy trắng như tuyết dính đầy đất và máu. “Trời ạ, cô tìm chỗ ngã thật tốt.” Trên nền gạch không ngã, lại ngã trúng đá vụn trên đất. Hạ Tử Đàm ngồi xổm người xuống, đem chân bị thương của cô đặt trên đùi mình, cúi đầu thổi nhẹ bụi đất, sau đó móc khăn tay ra, muốn lau vết máu và vết bẩn trên đầu gối cô, nhưng một bàn tay lại vội vàng ngăn cản anh — “Như vậy thì khăn tay sẽ bẩn rơi mất! Chẳng qua là vết thương nhỏ, về nhà xử lý là được rồi!” Lam Hiểu Hi hoàn toàn muốn khăn tay hàng hiệu kia dính bẩn. Hạ Tử Đàm tức giận liếc nhìn cô một cái. “Bây giờ là lúc lo lắng ột cái khăn tay sao?” Nói xong, cúi đầu muốn lau vết máu — “Này, khăn tay rất quý, em sẽ không bồi thường đâu.” Cô lần nữa bắt tay anh lại. Anh bật cười, gạt tay cô, nhẹ nhàng lau chùi máu trên đầu gối, dịu dàng lại chuyên chú. Lam Hiểu Hi nhìn anh, gương mặt không tự chủ càng ngày càng hồng, cũng càng ngày càng nóng, thỉnh thoảng có vài du khách nhìn chằm chằm bọn họ, mấy nữ sinh Nhật Bản thì chỉ chỉ chỗ chỗ, cười với vẻ mặt mập mờ mà lại hâm mộ. Cũng đúng, ở trong mắt người khác, có một bạn trai dịu dàng như vậy, khiến người ta hâm mộ là phải, nhưng cô biết, tất cả chẳng qua là diễn thôi, người đàn ông này chẳng có chút quan hệ nào với cô, còn đối với phái nữ dịu dàng là bản tính của anh, căn bản cũng không cần nghĩ quá nhiều. Vẫn biết thế, nhưng tại một giây này, cô lại có chút động lòng, cô kinh ngạc nhìn nhìn gò má dịu dàng chuyên chú của anh, vừa cảm động, vừa cảm thấy hạnh phúc, tựa như ngày đó trên mặt tuyết, anh kéo tay cô, đem cô từ trong tuyết lạnh mang tới căn phòng ấm áp; tựa như hôm qua, anh ôm lấy cô khi đôi chân cô đang tê dại đi tới phòng ăn. Hạ Tử Đàm ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt cô đang ngây ngô nhìn anh, đột nhiên bị anh làm giật mình, cô không ngừng mở to mắt. “Anh biết mình rất đẹp trai, nhưng em là một cô gái, lại nhìn chằm chằm một người đàn ông như vậy, nói gì cũng sẽ làm cho người ta hiểu lầm, biết không?” “Rõ là. Sao anh lại làm bộ như không nhìn thấy cô nhìn chằm chằm anh sao? Lam Hiểu Hi lấy tay quạt quạt khuôn mặt đỏ hồng, quay đầu lại. “Em chỉ cảm thấy cái khăn tay kia rất vô tội. Em đang nhìn khăn tay, không phải nhìn anh. Anh đừng tự kỷ nữa!” Hạ Tử Đàm khẽ cười một tiếng, không có phản bác, ngược lại đứng lên xoay người, đưa lưng về phía cô. “Lên đây đi, anh công em.” Cô sợ tới mức rất

muốn chạy đi.”Không cần! Sao em lại để anh công được? Chỉ là chảy một chút máu, chân đâu bị gãy đâu, anh không cần như vậy. đối với phái nữ cũng có mức độ thôi chứ?” Anh xoay người lại, trừng cô, hoàn toàn không có biện pháp để nói: “Em chỉ cần nói cảm ơn là được rồi, nhiều lời chi vậy.” Đời này, anh cũng chưa từng thấy người đàn ông nào lại đối xử tốt như vậy với một người phụ nữ mà mình không yêu thương: “Nhưng em không thích như vậy.” Anh đối với cô dịu dàng như thế, chăm sóc như thế, nếu như cô không cần thận yêu anh thì sao bây giờ? Cô mới thể yêu một người đàn ông không nên yêu! “Vậy em thích thế nào? Anh vẫn lạnh nhạt với em sao? Thấy em bị nhấc cũng không để ý đến em sao? Hay là anh đã vỗ tay khi thấy em ngã xuống, phải không?” Muốn anh nổi khùng à. “Em không có ý này.” Biết anh đang tức giận, Lam Hiểu Hi lúng túng đưa tay kéo kéo váy, lại sờ sờ mái tóc ngắn ngắn, nhìn trộm anh một cái, thấy anh trừng cô, cô vội vàng dời đi ánh mắt. “Em là nói, em không yếu đuối như vậy, tự mình có thể đi rồi.” Nói xong, để chứng minh chân của mình có thể đi lại bình thường, Lam Hiểu Hi lấy tay dùng lực chống mình lên, tuy đứng không vững, đầu gối đau nhức, nhưng cô vẫn cố gắng nhịn được. Thật ra thì cô rất sợ đau, mỗi lần không cẩn thận va chạm đến vết bầm cũng sẽ hét to lên, chích thuốc cũng thế, chưa tiêm đã kêu la oa oa, nhưng bây giờ, cô không thể yếu đuối trước mặt người đàn ông này. Cô dẫn đầu đi về phía trước, hơn nữa đi bộ giống như đang bay, cũng không biết đang lẩn trốn cái gì, giống như phía sau có quỷ đuổi theo cô, đi một đoạn đường, dừng lại, ở bên đường nhỏ giọng gọi. Hạ Tử Đàm phía sau cô, cười lắc đầu, khi cô lần nữa dừng lại vì đau mà gọi thì anh cất bước tiến lên, đuổi theo cô, sau đó ngồi xổm xuống, đem tấm lưng to lớn lại gần — “Lên.” “Em đã nói.” “Đây là mệnh lệnh, lên.” Ra lệnh ư? Người này rõ là. Không thể nói lý. “Em mà không leo lên lưng anh, anh sẽ gọi tài xế đem em đến sân bay, ngay cả leo lên lưng em cũng làm không được, sao anh có thể thuyết phục người khác rằng anh muốn cưới em về nhà hả?” Hèn hạ. Cũng chỉ biết dùng mấy cái này để uy hiếp cô. Lam Hiểu Hi le lưỡi sau lưng anh, cuối cùng mới bò lên lưng của anh. Hạ Tử Đàm công cô lên, ngưỡng mặt mỉm cười. Cây Phong, trong gió thu, cô lắng tai nghe tiếng tim đập của anh, tâm cũng cuồng loạn. Một đường không nói gì. Nhưng có thứ gì đó không bình thường, cả cô, và cả anh. Nhà Chúc Điền có một vị khách xinh đẹp, là cô gái có quan hệ họ hàng với Chúc Điền, con gái thiên kim thanh nhã mê người — Phan Mạt Nhi. Cô ở phòng khách hỏi chuyện với bà cố nội Chúc Điền lâu nhiều giờ, mới đợi được Hạ Tử Đàm vào cửa, trên lưng còn công một cô gái đang ngủ, lông mi cô gái kia rất dài, da trắng nõn, lúc ngủ còn mang theo nụ cười, ngọt ngào lại đơn thuần giống như thiên sứ ngây thơ. Chúc Điền liếc một cái liền nhìn thấy vết thương trên đầu gối của Lam Hiểu Hi, không nhìn được thì thầm: “Sao giống đứa bé thế, lớn như vậy đi bộ còn có thể ngã sao? Rõ là.” Hạ Tử Đàm cười cười, nhìn thấy Phan Mạt Nhi, nhẹ nhàng gật đầu một cái: “Em tới rồi? Anh phải đem cô bé trên lưng đến phòng —” “Em tỉnh... á... thả em xuống!” Lam Hiểu Hi nhỏ giọng ghé vào lỗ tai anh nói, nói xong, xin lỗi nhìn bà ngoại cùng cô gái xinh đẹp trước mắt này, cười cười xấu hổ. “Đã tỉnh rồi sao?” Hạ Tử Đàm quay đầu lại liếc cô, cong người để cho cô xuống, một cánh tay vươn ra vịn cô. “Cẩn thận một chút, ngồi trước đi.” “Thật xin lỗi, em lại ngủ thiếp đi, em có nặng không? Anh phải gọi em dậy chứ.” đột nhiên, Hạ Tử Đàm tới gần phía trước, hôn cô một cái, Lam Hiểu Hi lập tức ngây người, quên muốn nói gì. Chúc Điền thấy thế, không vui ho vài tiếng. “Không thấy có khách ở đây sao? Như vậy còn ra thể thống gì?” Phan Mạt Nhi nghe vậy, lúng túng đem đầu hạ thấp xuống. “Mạt Nhi giống như là em gái cháu, không thể nói là khách.” Hạ Tử Đàm cười đáp, kéo tay Mạt Nhi. “Giới thiệu với em, bạn gái của anh....” Lam Hiểu Hi, Hiểu Hi, vị này là bạn của anh — Phan Mạt Nhi, bọn anh đã từng học trung học cùng nhau. “Cháu cũng nên thuận tiện giới thiệu một chút, đối phương chính là vị hôn thê của cháu.” Chúc Điền lạnh lùng bồi thêm một câu. Bà cố ý mời Mạt Nhi đến đây, cũng không muốn có hiệu quả như vậy. Bất kể cô cái này khôn khéo có thể khiến cháu trai điên đảo, nhưng Mạt Nhi sẽ không bỏ cuộc. Thành thật mà nói, mặc dù nó thích cô gái Hiểu Hi này, nhưng cũng không ghét Mạt Nhi, bất kể chuyện phát triển thế nào thì mục tiêu cuối cùng của bà cũng có thể đạt thành. Vị hôn thê? Lam Hiểu Hi ngạc nhiên nhìn Hạ Tử Đàm cùng vị Mạt Nhi tiểu thư vô cùng xinh đẹp trước mắt, không biết tại sao, trong lòng lại quặn lên. “Bà ngoại, chuyện cười năm xưa cũng không cần nhắc lại chứ?” Hạ Tử Đàm cười cười, xoay người lại, đem Lam Hiểu Hi kéo vào trong ngực. “Như vậy Hiểu Hi sẽ hiểu lầm, cháu bỏ ra ngoài nhiều năm như vậy, thật vất vả mới cùng Hiểu Hi ở chung một chỗ, cháu không muốn khiến cô ấy bị dọa mà chạy mất.” Chúc Điền khề hừ một tiếng. “tối hôm nay Mạt Nhi muốn ở lại, cháu phải giúp bà chăm sóc con bé.” “Không thành vấn đề, bà ngoại, cháu với cô ấy cũng đã lâu chưa nói chuyện.” Phan Mạt Nhi nhìn Hạ Tử Đàm, khéo môi nhẹ nhàng nâng lên nụ cười, chuyển sang Lam Hiểu Hi. “Có thể chứ? Hiểu Hi tiểu thư, anh Hạ cho em mượn một đêm?” “Dĩ nhiên.” Lam Hiểu Hi vô cùng mà cười cười sáng lạn. “Bạn mượn mấy đêm cũng được, đừng bận tâm.” Nói như anh là hàng hóa không bằng. Hạ Tử Đàm liếc xéo nhìn cô. Thành thật mà nói, nụ cười trên mặt cô quá ruwacj rõ, rực rỡ đến mức làm cho người ta cảm thấy có chút ưu thương. . .

. . . Là ảo giác của anh ư? Nhất định vậy. Ưu thương, cảm giác như thế quá kỳ dị. Lam Hiểu Hi ngủ trưa một giấc, sau đó bò dậy, đã là bốn giờ chiều, cảm giác như thế nhưng cô không biết tại sao, khiến cô cảm thấy phiền muộn, cho nên không để ý vết thương ở chân, cô mở cửa đi ra ngoài, một người từ từ đi dạo, không muốn cùng người nói chuyện, cô cố ý thấy phương xa có người liền nhanh chóng tránh đi, sau đó đi dạo vòng quanh vườn hoa, hai cái ao nước, đến khi mặt trời sắp xuống núi. Cô lạc đường. Lam Hiểu Hi không thể không thừa nhận sự thật này. Bởi vì cô đã đi đủ 4 hướng đông tây nam bắc, nhưng vẫn không tìm được đường trở về phòng, nhưng mà, cô cũng không vội, dù sao thì cô vẫn còn trong phạm vi nhà của Chức Điền, đi thế nào cũng không gặp phải concop con hổ, không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng, cô không nghĩ tới sẽ gặp phải loại hình ảnh trước mắt này. Một nam một nữ đang hôn nhau. bóng lưng cao lớn, rất quen, không cần thấy mặt cũng biết người đàn ông kia là Hạ Tử Đàm, còn nữ chính là Phan Mạt Nhi... người đã nói muốn mượn người đàn ông ấy một buổi tối. Cô nhìn, không có chuyển bước, nên đi, dù sao đây cũng chẳng phải chuyện hay ho gì, nhưng không biết vì sao, chân của cô lại bất động, nhúc nhích một chút cũng không được, chỉ có thể ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn bọn họ hôn nhau quên mình. Thế này ư. Không phải, anh đã nói cùng cô là vị hôn phu hôn thê năm xưa là chuyện cười mà? Nhưng, hình ảnh trước mắt là gì? Ngực rất buồn bực, cứ như bị một tảng đá lớn chặn lại, cô sắp hít thở không thông rồi. Lam Hiểu Hi không tự chủ vòng chặt hai cánh tay, đột nhiên cảm thấy lạnh quá, cô ngồi xồm xuống, đầu gối bởi vì động tác ngồi xồm xuống mà khê đau, nhưng cô không biết. Nơi này, cây lớn có thể giúp cô ẩn núp, cô giống như nghe có người nói chuyện, nhưng nghe không rõ lắm, bởi vì đầu cô đã loạn thành một đoàn. Tại sao cô muốn tránh? Cô nên đi ra ngoài, bảo anh đem cô đi về phòng, bởi vì cô lạc đường. Tại sao cô muốn tránh? Tại sao thấy người ta âu yếm, cô lại cảm thấy đau lòng? “Ăn cơm tối.” một người làm nữ ở nhà Chức Điền tìm được cô, kinh ngạc kêu thành tiếng. “Hiểu Hi tiểu thư, sao cô ở đây? Có chỗ nào không thoải mái sao?” “A.” Lam Hiểu Hi muốn ngăn lại nhưng không kịp, bởi vì cô đã nghe được tiếng bước chân chạy lại gần cô—Hạ Tử Đàm nhìn thấy cô.

5. Chương 5

Thật khó chịu. Bữa ăn tối này, Lam Hiểu Hi ăn không biết ngon, nhưng chiếc đĩa của cô vẫn không ngừng chuyển động, đem thức ăn nhét vô miệng, nụ cười cũng thủy chung rực rỡ, nhưng trở lại trong phòng, cô liền mặt vui vào trong chăn, quyết định tối hôm nay muốn ngủ sớm một chút, không cần gặp lại người kia. Điện thoại di động lại vang, cô miễn cưỡng mò được, nhấn phím nhận, nghe được giọng nói của Hà Mân, cô liền chui ra khỏi chăn—“Sao nhận điện thoại nhanh như vậy, ăn trưa chưa?” “Hả? Bữa trưa? A, ừ, ăn rồi ạ.” Cô suýt quên mất là tất cả mọi người cho rằng cô vẫn còn ở Paris, lấy thời gian bây giờ, Paris chắc khoảng buổi trưa. “Anh nghe Lô quản lý nói rồi, em có thể kí kết được hợp đồng là thật sao?” “Phải. Nếu như không có chuyện gì sai sót thì có thể nắm chắc.” Nhưng mà, cô một chút cũng không xác định trong lúc này có thể xảy ra lỗi gì không, ví dụ như, cô không cẩn thận yêu Hạ Tử Đàm? “Anh ta bảo em hỗ trợ cái gì? Không phải là lấy thân báo đáp chứ?” “Hả? Mặt Lam Hiểu Hi trắng toát, cười khúc khích mấy tiếng.” “Anh nghĩ là có thể sao? Anh ta là Hạ Tử Đàm, lại không thiếu phụ nữ đâu.” Vừa mới dứt lời, cửa phòng cô liền bị kéo ra, Hạ Tử Đàm đi vào, rất tự nhiên ngồi xuống, nhìn chằm chằm mắt cô. Nhìn anh cứ như vậy đi tới, đóng cửa lại ngồi ở trước mặt cô, cô khản trương đến đầu lưỡi sắp lú lại. “Cái đó. Hà Mân, hôm nay em rất mệt mỏi, muốn ngủ rồi. Thật xin lỗi. khi nào em sẽ gọi lại cho anh. Bye.” Cô tắt điện thoại di động, để ở một bên, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tử Đàm. “Có. Chuyện sao?” Cô có tật giật mình, ánh mắt chuyển đủ chỗ. Anh chau chau mày, hỏi: “Hà Mân? Bạn trai em? Hình như anh vừa giống em nói về chuyện quyền đại lý, cậu ta cũng làm ở SS với em à?” Liên tiếp câu hỏi khiến cô sững sờ. Thật là sắc bén, người đàn ông này nghe lên người ta nói điện thoại còn có khí thế hùng hồn hỏi thăm đối phương, thế gian này rất ít người như thế. Còn nữa..., lỗi tai của anh có thính như vậy không? Tùy tiện nghe đôi câu mà có thể đem toàn bộ sự kiện liên kết lại một chỗ? “... . . Vâng” mặc dù có điểm không cam tâm, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn trả lời. Anh có chút không vui chau chau mày. “Nghe cho kỹ, ở chỗ này, không cho phép em nhận điện thoại của cậu ta, không cho phép gọi điện thoại cho cậu ta. Còn nữa..., vừa rồi em nên trả lời anh là bạn trai của em, em quên à?” “Cái gì? Lam Hiểu Hi sững sờ nhìn xem anh, vốn cho là anh đang nói giỡn, nhưng hình như không phải, anh thoát nhìn rất

nghiêm túc, hơn nữa có chút tức giận. “Biết.” Đầu cô hạ thấp xuống. Sờ sờ lỗ mũi. “Không có chuyện gì muốn hỏi anh sao?” tim cô đập mạnh, lắc đầu. Hạ Tử Đàm đưa tay nâng mặt của cô lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vẽ vòng qua môi của cô. “Vừa nãy, ở trong vườn. . . . Em đều nhìn thấy?” “Không có.” Khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hừng hực. Cô thật không biết phải nói dối thế nào, rất chột dạ. “Vậy em trốn làm gì?” “Em. Đau chân, không phải đang trốn bọn anh.” Anh cười. “Bọn anh? Anh không nhớ rõ là anh không nhắc đến người khác, còn nói em không nhìn thấy sao?” Cô cắn môi không nói, đem mặt quay sang một bên, không muốn cùng anh thảo luận cái đề tài này. Hạ Tử Đàm như có điều suy nghĩ nhìn cô, dịu dàng gọi: “Này, Lam Hiểu Hi.” Cô dứt khoát quay lưng đi, không để cho anh nhìn cô. “Không phải là em yêu anh chứ?” Anh đột nhiên hỏi. Nghe vậy, Lam Hiểu Hi cả kinh thất sắc, tim đập mạnh, thân thể không cử động, chỉ sợ không cẩn thận tiết lộ ra cái gì. Cái này là vấn đề chính cô cũng không dám nghiêm túc suy nghĩ, đột nhiên được nói ra từ miệng người đàn ông này, khiến cô rất kinh sợ. “Làm sao có thể?” Cô đưa tay vuốt khoanh ngực nhảy loạn. “Em đã có bạn trai, anh quên sao? Em yêu bạn trai em, rất yêu.” Những lời này nói ra khỏi miệng, nghe lại giống như là cô đang thuyết phục chính mình. Bởi vì cô đột nhiên phát hiện, những triệu chứng tình yêu từng tát trong phim ảnh, trong tiểu thuyết như động lòng, đau lòng, tim đập rộn lên, thân thể nóng lên, và tất cả những thứ khác toàn bộ xảy ra trên người cô khi cô ở cùng Hạ Tử Đàm, so sánh với, cô phát hiện, khi Hà Mân ở bên cạnh cô cũng không nảy sinh ra mấy thứ vớ vẩn này. Quá đáng sợ! Cô không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận! Hạ Tử Đàm đột nhiên từ phía sau ôm lấy cô, một cánh tay vòng ngang vai của cô, một cánh tay nắm ở hông, không chỉ như thế, anh còn dựa đầu vào trên vai cô, thân mật giống như bọn họ là người yêu chân chính. Cô cứng lại, tim cũng sắp nhảy ra, thân thể càng lúc càng nóng đến phát bỏng. “Hạ Tử Đàm.” Cô run rẩy gọi tên anh. “Ừ?” Anh đáp nhẹ một tiếng, hơi thở ấm áp nhẹ phẩy vào tai của cô, chọc cho trong ngực cô gãi thở khê một tiếng, anh muốn cười, càng sắp lại gần cô, cho đến khi mũi anh đụng nhẹ vành tai của cô, giống như con mèo sắp dấn vào cô vậy. “Cái gì?” “Anh không được ôm em như vậy.” Cô kháng nghị. “Tại sao?” “Bởi vì em có.” “Bởi vì em có bạn trai? Hay là bởi vì em rất yêu bạn trai em?” “Chẳng có gì khác nhau.” “Dĩ nhiên là khác nhau.” Anh hôn lên cổ của cô, cô run rẩy, toàn thân quá nóng, cô muốn tránh, thế nhưng anh lại ôm chặt lấy cô, khiến cô không đường để chạy. “Nếu như em rất yêu cậu ta, cũng sẽ không động tâm với anh; nếu như em không yêu cậu ta, cậu ta làm bạn trai em thì đã sao?” “Em không động tâm đối với anh!” Cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng phủ nhận. Cô nói láo, nhưng là Hạ Tử Đàm lại bị chọc giận. “Thân thể của em đã nói lên tất cả.” Anh ôm cô, trên người cô có bất kỳ biến hóa rất nhỏ cũng chạy không thoát khỏi giác quan của anh, anh không tin cô lại không có động lòng với anh, bởi vì thân thể cô khi bị anh ôm có phản ứng, đã sớm bán đứng cô rồi. Tuy là như thế, không biết vì sao, khi anh nghe cô nói yêu người đàn ông kia, khi anh nghe cô chính miệng phủ nhận không động lòng với anh thì lại nổi giận. “Buông em ra.” “Không buông.” “Hạ Tử Đàm. anh quên là chúng ta chỉ diễn kịch thôi sao?” Lam Hiểu Hi cũng nổi giận, nghĩ đến cảnh lúc trước ở trong vườn, lòng cô liền chua chát. “Người anh yêu là Mạt Nhi, tại sao không cưới cô ấy? Cần gì phải ra điều kiện như vậy để làm khó em? Cần gì có ý trêu chọc em như vậy? Thân thể em động lòng với anh thì thế nào? Anh là người giỏi tán tỉnh, em thì cái gì cũng không hiểu, cho dù bị anh trêu đùa cũng rất bình thường, tại sao anh lại muốn phá hư tình cảm của em và Hà Mân? Nói em không yêu anh ấy hả?” Thật là gặp quỷ! Cô hét lên, nhưng thật giống như đang hét với chính mình! Cô muốn khóc, nhưng lại không muốn khóc trước mặt anh, cô liều mạng giằng giằng, thế nhưng anh lại thủy chung ôm rất chặt, bất kể cô dùng tay chân đâm đá, anh cũng không buông. Một chút cũng không giống tác phong của anh. Anh Hạ Tử Đàm từ nhỏ đã có phái nữ theo, nào có người con gái vào không thương anh? Được rồi, đã từng có một, nhưng đó là bởi vì lúc trước cô ấy yêu bạn anh – Nghiêm Mạc Thần, cho nên anh tự động giữ một khoảng cách, từ đầu tới đuôi cũng không có thật lòng muốn câu dẫn cô ấy. Nhưng người trong ngực này. Anh cực kỳ khó chịu khi nghe cô vẫn nói đến người bạn trai kia, không chỉ một lần. Hoặc giả, là do anh ghen tỵ? Ấc, anh đã lâu không biết hai chữ kia viết thế nào rồi. “Anh không yêu Mạt Nhi.” Anh vào đây chính là muốn nói việc này cho cô nghe, nhưng không biết vì sao lại trở thành dạng kiếm bạt nỗ trường (gươm tuốt vỏ, nỗ giương dây: tình trạng căng thẳng) như bây giờ. “Từ đầu tới cuối cũng không có, bất kể em nhìn thấy gì, dù sao sự thật không giống như em nghĩ.” Trên thực tế, Mạt Nhi đột nhiên tiến đến hôn anh, anh căn cứ vào thói quen, không muốn khiến cô gái cảm thấy quá khó khăn nên không lật tức đẩy cô ấy ra mà thôi, nhưng, cũng căn cứ vào đây, anh không muốn nói chuyện đó với cô. Anh nói, không yêu Mạt Nhi. Vậy sao? Tại sao cô nghe anh nói như thế lại cảm thấy mừng như điên, và lại uất ức? Lam Hiểu Hi bất động, nhìn cánh tay anh bị cô hung hăng cắn ra dấu răng, rất muốn vuốt nó cho khỏi sưng bầm, mà cô cũng thật làm như vậy, động tác rất nhẹ, nhưng rất cố chấp. “Rất đau.” Anh giả bộ đáng thương. Một giọt lệ nhỏ trên cánh tay của anh. Cô khóc, một giọt lại một giọt nước mắt trượt xuống gương mặt của cô. Hạ Tử Đàm

kinh ngạc, đem thân thể chuyển đến trước mặt cô, đem đầu cô nâng lên.”Này, em cần anh đau, em khóc cái gì?” Cô đẩy tay anh ra, cúi đầu tiếp tục khóc. “Lam Hiểu Hi. . . .” Anh than nhẹ. Cô như vậy, làm sao bây giờ? Cô luôn miệng nói có bạn trai, lại đáng thương khóc trước mặt anh, là thử thách anh sao?” “Anh là đàn ông 200%, em biết chứ?” Hả? Cô không hiểu anh đang nói gì, nâng đôi mắt đầm lệ nhìn anh. Chóp mũi hồng hồng, mắt hồng hồng, cánh môi cũng hồng hồng, cô rất không chú ý khuôn mặt cô bây giờ đã trêu ghẹo khiến lòng của anh loạn thành một đoàn. Bỗng dưng, anh nghiêng người hôn cô — Cô kinh ngạc lại hốt hoảng, trên môi mềm mại lại nóng ấm, mang theo nồng đậm lực lượng, khiến cô đắm chìm trong hơi thở phái nam mạnh mẽ, đầu óc choáng váng. “Tối hôm nay, anh muốn ngủ ở đây.” Anh nói. Nhẹ nhàng đẩy cô ngã lên đệm, cô còn tới không kịp hiểu ý anh thì anh lần nữa cúi người hôn cô.

. Làm chuyện xấu nhất định sẽ bị phát hiện, nhất là ở ngôi nhà có nghi lễ truyền thống này, bởi vì căn phòng Nhật hiệu quả cách âm quá kém, làm chuyện gì không riêng tư, nếu như gặp phải người có tâm muốn nghe hay mấy kẻ vụng trộm, vậy thì thật chuyện gì xấu cũng không giấu được. Cho nên, Hạ Tử Đàm mới sáng sớm liền ngồi chồm hổm ở chỗ này, bị bà ngoại yêu quý của anh làm bộ mặt như tờ giấy nát trứng nửa ngày. Thành thật mà nói, nếu không phải là lão quần gia chính miệng nói cho anh biết bà ngoại mắc bệnh ung thư, anh không thể tin được người trước mặt khỏe mạnh trước lại mắc bệnh. “Cháu cưới Mạt Nhi ngay lập tức.” Trợn mắt nhìn đứa cháu trai một hồi lâu, lúc này Chúc Điền mới chậm rãi mở miệng. Hạ Tử Đàm nhìn bà, giật nhẹ môi. “Bà ngoại, cháu cho rằng bà rất thích Hiểu Hi đấy.” Nó cho rằng? Tại sao nó cho rằng vậy? Chúc Điền tức giận trợn mắt nhìn anh một cái. “Vì sao bà phải thích một người phụ nữ chạy đến ở trong nhà người ta, còn tùy tiện như vậy hả?” Bà cố ý giận anh. “Hiểu Hi tùy tiện khi nào?” Hạ Tử Đàm cố ý hỏi, sau đó mới bình tĩnh hiểu ra, nói: “Bà ngoại chỉ chuyện tôi qua cháu ngủ trong phòng cô ấy chứ?” Bà hừ một tiếng. Hạ Tử Đàm ngưng cười: “Bà ngoại, sao lại là lỗi của Hiểu Hi được? Do cháu cô ý muốn ngủ chung một chỗ, sức cô ấy nhỏ, đẩy cháu không nổi, cô ấy đã rất cố gắng phản kháng cháu, nhưng sức cháu hơi lớn, cô ấy đánh không lại, cho nên mới phải để cho cháu ngủ chung. Bà ngoại biết chứ?” Anh cười rất đều, rõ ràng biết bà một mực giám thị anh và Hiểu Hi, chỉ vẫn không tách bọn họ ra. “Dù sao thì cháu lập tức cưới Mạt Nhi!” Bà lại một lần nữa hét lên. Bà sắp bị đứa cháu trai duy nhất chọc cho tức chết. “Sợ rằng không được, bà ngoại ạ.” “Tại sao không được? Mạt Nhi là vị hôn thê của cháu —” “Cho tới bây giờ, cô ấy không phải là vị hôn thê của cháu, ít nhất, cháu chưa từng thừa nhận qua, luôn là do mấy người lớn tự ồn ào lên, chẳng lẽ, muốn cháu phụ trách lời nói đùa của mấy người sao?” Chúc Điền nhìn chằm chằm anh một hồi lâu, đột nhiên nhíu mày, thử dò xét hỏi: “Cho nên, ý của cháu là cháu phải cưới Hiểu Hi?” Hạ Tử Đàm nhìn bà. “Ừ. Trên thực tế, chúng ta đã công chứng tại Las Vegas rồi, cho nên, hôm qua cháu ngủ trong phòng cô ấy là chuyện bình thường, thưa bà ngoại đáng kính.” Cái gì? Chúc Điền trợn to mắt. “Các cháu đã kết hôn rồi?” Thật là quá đáng! Tại sao bà lại có đứa cháu bất hiếu như vậy? “Đúng vậy.” Không, không đúng. Thắng oắt này nhất định là lừa gạt bà! Vì không để bà đem tài sản quyn góp vào hội từ thiện, cho nên mới làm như vậy. “Vậy lúc trước cháu tại sao không nói?” “Cháu chỉ sợ bà ngoại bị dọa.” “Chứng thư đâu?” “Cháu để ở Paris, cần cháu đi lấy không?” “Không cần.” Chúc Điền lạnh lùng nhìn anh. “Nếu công chứng rồi, liền lập tức tổ chức hôn lễ đi, bà không thể nào cho phép đứa cháu trai duy nhất kết hôn nhưng ngay cả tiệc mời cũng không có, bà sẽ lập tức phả người đi làm, mười ngày sau chính thức cử hành hôn lễ.” Bây giờ, mặt trời cũng sắp phớt đến mông, Lam Hiểu Hi cũng chưa xác định tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Hạ Tử Đàm hôn cô, không chỉ một lần. Đêm qua, anh nói muốn ngủ lại, và ở lại thật, nhưng anh ngủ của anh, cô ngủ của cô, người đàn ông lớn tiếng kêu la muốn lưu lại ngủ, trừ lúc hôn cô, sau đó chuyện gì cũng không làm gì nữa, hai cô một buổi tối tâm thần có chút không tập trung, mãi đến khi trời sáng quá mệt mỏi mà ngủ. “Là mộng sao?” Cô đột nhiên từ trên giường bò dậy, đưa tay gõ trên đầu một cái. “Rốt cuộc là thật hay mộng?” Cô thật mơ hồ, không thể xác định chuyện đêm qua Hạ Tử Đàm có phải ở lại hay không, hơn nữa đã rất nhiệt tình hôn cô? Xong rồi. Cô còn trẻ như vậy mà đã mắc chứng đáng trí của người già? Còn nữa..., bây giờ đã 10h 20 sáng, sao không ai tới gọi cô đi dùng bữa ăn sáng? Bà ngoại rất tức giận chứ? Bảo cô là người chẳng có tý phép tắc gì, ngủ đến gần trưa! Nghĩ tới đó, Lam Hiểu Hi vội vàng đứng dậy, mặc áo khoác, bước ra cửa phòng, không nghĩ tới vừa mở cửa ra, đã nhìn thấy lão quần gia ở bên ngoài tự lúc nào. Cô vội vàng hướng bà cúi người chào. “Xin chào, tiên sinh Noriko.” Lão quần gia cũng hướng cô khom người chào. “Cháu tiểu thư Hiểu Hi, lão phu nhân giao phó, bà chủ và tiểu thư dùng đồ ăn sáng.” “Phải. Thật xin lỗi, bà nên gọi cháu dậy sớm hơn.” Cô xấu hổ vừa khom người chào. Ngủ trễ như thế, còn khiến một người già chờ bên ngoài, thật sự rất mất thể diện. “Tiểu thiếu gia nói, sợ tiểu thư hôm qua quá mệt mỏi, cho nên đặc biệt giao phó chúng tôi không thể đánh thức tiểu thư.” Hả? Sợ cô hôm qua quá mệt mỏi? Lam Hiểu Hi nghe được đổ bưng cả khuôn mặt, tay chân cũng không biết đi hướng nào cho phải. “Cái đó. Thật

xin lỗi, cháu đi trước dùng đồ ăn sáng rồi.” “Tiểu thư, bên này. Lão phu nhân cũng đang chờ tiểu thư, nói có lời muốn nói cùng cô.” “Bà ngoại sao? Không biết là muốn nói với cháu chuyện gì?” Thành thật mà nói, mỗi lần đối mặt với bà ngoại của Hạ Tử Đàm, cô đều có chút sợ sệt. “Là chuyện liên quan đến việc chuẩn bị hôn lễ, tiểu thư không cần lo lắng, nhà Chúc Diên là một đại gia tộc, tuyệt đối sẽ làm hôn lễ cho tiểu thư cùng tiểu thiếu gia long trọng.” Lam Hiểu Hi dừng chân, ngạc nhiên nhìn quản gia. Cô không nghe lầm chứ? Lão quản gia nói bà ngoại phải giúp cô làm một. Hôn lễ đồ sộ? Vậy là sao? Cô kết hôn với Hạ Tử Đàm không phải là thật mà! tiên sinh Noriko, ngài phải biết. Cháu là nói Tử Đàm đang ở đâu ạ?” “Thưa tiểu thư, tiểu thiếu gia đang ở trong sân.” “Vậy sao? Cảm ơn bà, tiên sinh Noriko, cháu đi trước tìm anh ấy, sau đó sẽ gặp bà ngoại.” Nói xong, xoay người chạy ra ngoài. Khi Lam Hiểu Hi định gọi Hạ Tử Đàm thì vừa lúc bắt gặp hình ảnh Mạt Nhi dựa vào trong ngực Hạ Tử Đàm khóc thút thít. Người khóc đến không kịp lau khô nước mắt, người an ủi cũng không kịp thu hồi đôi tay đang vỗ nhẹ trên lưng người ta, mà cô gái chạy xông xênh tới cũng không kịp né tránh, cứ như vậy. Ba người nhất thời hai mặt nhìn nhau, không khí trong sân trở nên rất quỷ dị. Trên cây, Diệp Tử bị gió thổi rơi, vừa lúc rơi vào trên tóc, trên mặt, trên người Lam Hiểu Hi, làm cho cô một thân nhếch nhác. Mạt Nhi từ trong ngực Hạ Tử Đàm ngẩng đầu lên, nước mắt rùng rùng nhìn cô, hại cô nhất thời cảm thấy mình là người phá hư tình cảm của người khác, là người thứ ba đáng ghét. Giờ phút này, cô chỉ cảm thấy mình căn bản không nên xuất hiện, cũng lần đầu tiên ghét sự lỗ mãng của mình đến vậy. “Đúng. Không nên quấy rầy hai người.” Đầu cô cúi thấp, xoay người muốn đi. “Em đứng lại, Lam Hiểu Hi!” Hạ Tử Đàm theo bản năng gọi cô lại. Nghe vậy, bước chân của Lam Hiểu Hi có chút dừng lại, ngay sau đó lại chạy đi. Anh muốn đuổi theo, nhưng một bàn tay kéo anh lại. Anh nhìn về chủ nhân của cái tay kia, Phạn Mạt Nhi van xin nhìn anh. “Đừng bỏ em lại, Tử Đàm, ít nhất giờ khắc này đừng thế, làm ơn.” Hạ Tử Đàm nhắm mắt than nhẹ, muốn đẩy tay cô ra. “Mạt Nhi, em tội gì phải làm vậy?” Cô không thuận theo, nhào vào trong ngực anh, ôm chặt lấy anh. “Sao anh không cho em chút thể diện nào hết vậy? Ngay cả trước mặt cô gái kia cũng vậy sao? Có thể anh không yêu em, nhưng người luôn luôn dịu dàng như anh sẽ không nhẫn tâm bỏ em như vậy chứ?” Đúng vậy, anh không biết. Mạt Nhi luôn luôn hiểu rõ anh. Nhưng, nhìn bóng lưng nhỏ bé chạy càng ngày càng xa lần đầu tiên, anh lại chán ghét sự dịu dàng vốn có của mình đối với phái nữ.

6. Chương 6

Cô, thật sự yêu anh chứ? Nếu không, tại sao cô mỗi lần gặp đôi nam nữ này, không phải vội vã muốn tránh thì chính là vội vàng chạy trốn? Cô là kẻ ngu, là kẻ ngốc, là ngu ngốc, mới có thể yêu một người đàn ông căn bản không nên yêu. Lam Hiểu Hi chạy một đoạn đường, sau đó liền từ từ dừng đi, cô thở gấp, tâm tính thiện lương, nhưng mất lại chưa sót như bị bụi bay vào. Thật sự là không giải thích được, tất cả đều tới quá nhanh quá quỷ dị, tại sao hai mươi bảy năm qua, nhịp tim cô không nhảy nhanh giống như ở bên cạnh Hạ Tử Đàm vậy? Không nên. Cô có Hạ Mân, không phải sao? Coi như Hạ Mân chưa từng khiến nhịp tim cô mất tốc độ, khi cầm tay cô cũng không khiến toàn thân cô nóng lên, lúc rời đi anh cũng sẽ không nhớ, không muốn nghe giọng nói của anh, không muốn gặp anh. Nhưng, dù sao bây giờ anh ấy vẫn là bạn trai của cô, không phải sao? Cô lại động lòng đối với Hạ Tử Đàm. Cô lại yêu Hạ Tử Đàm. Hoặc giả, cô không thật yêu anh, mà bởi vì cô vọng tưởng, cho nên sinh ra một loại cảm giác mộng ảo? Nghĩ tới, Lam Hiểu Hi lấy điện thoại di động ra, tìm một số điện thoại quen thuộc, ấn nút gọi — Điện thoại rất nhanh được đối phương bắt máy, cô lại chỉ nắm lấy điện thoại di động, lẳng lặng nghe giọng nói của đối phương, một câu cũng không có nói. “Alo, Hiểu Hi hả? Có phải Hiểu Hi hay không? Tại sao không nói lời nào?” Cô rớt lệ, sau đó dùng tay gạt đi. “Hiểu Hi? Em đang khóc sao? Tại sao khóc? Xảy ra chuyện gì?” Cô khóc càng lớn hơn, cảm thấy thật có lỗi, cảm thấy áy náy, cảm thấy bất đắc dĩ, lại hoàn toàn không phải do mình nhớ anh. Làm sao bây giờ? Cô một chút cũng không nhớ Hạ Mân. Làm sao bây giờ? Cô thật sự không yêu Hạ Mân. “Có phải em không? Hiểu Hi? Trả lời anh!” “Là em.” Lam Hiểu Hi cười, nhưng vẫn rơi lệ. “Thật xin lỗi. em chỉ. Quá nhớ anh.” Cô nói lảo, nói lảo khùng. Nhưng đứng ở sau lưng cô, Hạ Tử Đàm chẳng biết lúc nào đuổi theo lại đem những lời này nghe được rõ ràng, cũng thấy cô khóc thút thít, không ngừng rơi nước mắt, trở thành cô vì nhớ bạn trai mà như vậy. Hoặc giả, anh quá tự tin, cho là cô đối với anh có tình cảm. Thật lâu chưa bị người khác ruồng bỏ, nhưng bây giờ có. Không phải là lỗi của cô, nhưng,

lồng ngực của anh giống như bị người hung hăng đâm một dao, cảm giác đau đớn mấy năm rồi anh chưa gặp, khiến anh cơ hồ không cách nào chịu đựng nổi. Lặng lẽ nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng Hạ Tử Đàm cũng xoay người tránh ra — Ngồi lên xe nhà Chức Điền, ngay sau đó, anh gọi một cuộc điện thoại cho người bạn Tống Minh Hi đang ở Đài Loan vì cưới cô vợ ở đó: “Tử Đàm? Ngọn gió nào thổi cậu tới vậy? Ban ngày gọi điện thoại cho tớ làm gì?” “Bây giờ cậu ở Đài Loan sao?” Hạ Tử Đàm cũng không dài dòng, trực tiếp đi vào trọng điểm: “Đúng vậy, vợ tớ vừa mới sinh đứa thứ hai, nên đang ở cạnh cô ấy.” Giọng nói của Tống Minh Hi nghe giống như tắm gió xuân, rất hạnh phúc. Thành thật mà nói, lại không ngờ để anh cũng cảm thấy có chút hâm mộ. Tống Minh Hi là một trong ba người bạn anh hôn người sớm nhất, cũng có hai đứa con rồi, mà người bạn Nghiêm Mạc Thần, gần đây đột nhiên phát hiện mình có một đứa con trai ba tuổi, thật vui vẻ làm cha, vì vậy đem cô gái tình một đêm nhiều năm trước lấy về nhà, chỉ có anh còn độc thân. Không biết có phải bởi vì anh nhiều thêm mấy tuổi, mà khoảng khắc thanh xuân giảm bớt, bây giờ còn bắt đầu học người ta muốn cưới vợ hay không nữa? “Này, gọi điện thoại cho tôi mà ngăn người hả?” Tống Minh Hi ở một đầu khác thấy lâu không có giọng nói, không khỏi cười nói: “Đừng nói với tớ là gần đây nhà thiết kế Hạ muốn hưởng vị khác chứ, bên cạnh cậu không thiếu đàn bà mà, nói mau đi, tìm tớ làm gì? Tớ còn muốn giúp vợ thay tả cho con kia.” Thay tả? Ha ha, Hạ Tử Đàm khẽ thay đổi mặt, rốt cuộc có một chút cảm thấy khi sung sướng của người đàn ông độc thân. “Tớ muốn cậu tra giúp một người, nhân viên công ty SS, tên là Hà Mân. . . .” Lúc hoàng hôn, Lam Hiểu Hi ở hành lang nhà Chức Điền, tìm khắp mọi nơi mà không thấy bóng dáng Hạ Tử Đàm. Lên vài bậc thang ngắn, còn chưa tới đỉnh, cô nhìn qua khung cửa kính thấy người đàn ông kia đang vẽ tranh, tấm vải to được đặt trên khung dựng, anh ưu nhã ngồi trên ghế cân cao, một tay cầm bút vẽ, một tay cầm bảng màu, trong ánh chiều tà, bản thân anh chính là một bức tranh xinh đẹp làm người ta than thở. Cô biết từ nhỏ người đàn ông này đã là một kỳ tài hội họa, nhưng, trừ khi còn bé vẽ tranh ra, bức tranh anh vẽ cho tới bây giờ cũng chưa từng công khai trước mắt người đời, mà trải qua hơn hai mươi năm, mọi người chỉ biết là anh là với cái danh chuyên gia thiết kế thời trang, mà không xưng anh là họa sĩ. Cô cho rằng, anh sẽ không vẽ tranh nữa. Lam Hiểu Hi chậm rãi hướng anh đến gần, Hạ Tử Đàm nhìn thấy cô, tay dừng lại, mắt híp lại, trong nháy mắt, cây bút trong tay anh tiếp tục vẽ tranh sơn dầu lên tấm vải, giống như hoàn toàn không vì người khách đột nhiên xuất hiện mà bị quấy rầy. Cô lại không dám tiến lên làm phiền anh, xoay người ngồi xuống trên ghế mộc, không biết qua bao lâu, sắc trời đã tối, cô mới nghe được tiếng Hạ Tử Đàm nói — “Đang đợi anh sao?” Anh cười hỏi. Cô vội vàng đứng dậy, đôi tay chà xát trên váy. “Ừ.” “Chuyện gì?” “Em có lời muốn nói.” “Nói đi.” Anh tựa vào trên lan can nhà gỗ, dịu dàng nhìn cô. Lam Hiểu Hi giật giật môi, mới nói: “Em nghe nói bà ngoại giúp chúng ta làm hôn lễ, hơn nữa còn rất long trọng..., Hạ Tử Đàm. . . . Chúng ta chỉ giả kết hôn, không phải sao? Một hôn lễ to như vậy, về sau làm sao bây giờ? Lập tức kết hôn lại lập tức ly hôn sao? Chúng ta phải giải thích thế nào ới người hiểu?” Anh liếc xéo nhìn cô. “Lập tức kết hôn lại lập tức ly hôn? Ai nói với em chúng ta có thể như vậy? Em không muốn chúng ta sẽ bên nhau cả đời sao?” Lam Hiểu Hi ngây ngẩn cả người, ngây ngốc nhìn anh. “Anh nói gì?” “Anh nói, có lẽ hôn lễ này chỉ có một lần, bây giờ là giả, về sau có thể là thật, đến lúc đó hối hận sẽ không kịp.” Thật sự là. . . . , một chữ cô cũng nghe không hiểu. Kết hôn giả chính là kết hôn giả, làm sao sẽ thành thật đây? Đột nhiên Hạ Tử Đàm xoay người một cái, ôm cô vào lồng ngực của anh, nửa người trên cơ hồ muốn dán lên cô, nghiêng người bên tai cô nói: “Không muốn cả đời bên anh sao? Thật. . . . Một chút cũng không động lòng sao? Đến bây giờ, trong lòng em chỉ yêu người đàn ông tên Hạ Mân à? Cũng chưa. . . . Một chút yêu anh ư?” Anh thử dò xét hỏi, rõ ràng là giọng có chút trêu chọc, nhưng thân thể của anh rất căng thẳng. Anh đang khẩn trương. . . . Gặp quỷ đấy! Từ khi anh chính tai nghe cô gái này nhớ người đàn ông kia, anh liền mất tất cả khống chế. . . . Lần đầu tiên, anh đối với phái nữ có loại cổ chấp khát vọng, ngoài dự đoán, rồi lại tựa hồ rất bình tĩnh đón nhận. Nhưng, cô lại là cô gái của người đàn ông khác. . . . Nghĩ đến chỗ này, con mắt anh không khỏi tối lại, lo lắng và cổ chấp nổi lên trong mắt của anh. Hạ Tử Đàm quá gần, hai lỗ chân lông toàn thân của Lam Hiểu Hi cũng bởi vì khẩn trương bất an mà dựng hết lên. Anh nhìn ra cái gì sao? Nhìn ra cô yêu anh? Nhìn ra cô ghen tỵ Mạt Nhi? Nhìn ra cô mất hồn mất vía? Lam Hiểu Hi hốt hoảng không dứt nhìn của anh. “Đến tốt cùng anh đang nói cái gì? Ban đầu nói muốn em giúp anh chuyện này, anh sẽ đem quyền đại lý cho em, cho nên em mới đáp ứng, trừ lần đó ra, cái gì cũng không... cũng không có gì cả, không biết tại sao anh nói như vậy? Còn có. . . . Tại sao không thể là Mạt Nhi? Nếu chỉ vì an lòng bà ngoại mà kết hôn giả, ai cũng có thể, không phải sao? Mạt Nhi yêu anh mà, anh có thể cưới cô ấy —” “Cũng bởi vì cô ấy yêu anh, cho nên anh không thể nào cưới cô ấy, kết hôn giả cũng không được.” Hạ Tử Đàm nhàn nhạt cắt đứt cô. “Mà anh không thương cô ấy, anh đã nói rồi mà? Làm sao anh có thể cưới một người yêu anh mà anh không yêu được? Vậy sẽ đã thương lòng của cô ấy, cũng sẽ tạo phiền toái

cho anh, muốn thân cũng không thân được, mà muốn li hôn cũng không nỡ, phải không?” Hoá ra là vậy. Tìm một người nguyên ý cùng anh giao dịch, tất cả đều đơn giản dễ dàng rất nhiều. Lam Hiểu Hi cười, đáy mắt lại cất giấu lờ lờ lệ quang. Cho nên, cô không thể yêu anh. Nếu khiến anh biết cô yêu anh, anh sẽ không giao dịch cùng cô, không chỉ cô không lấy được quyền đại lý, cũng không có cách nào ở bên cạnh anh giống như bây giờ, đương nhiên sẽ không ở chung một chỗ với anh. “Em hiểu rồi, hôn nhân của chúng ta sẽ biến mất khi bà ngoại mất, phải không?” Cô vô cùng hiểu cuộc giao dịch này là do bà ngoại bệnh. Hạ Tử Đàm nhìn cô thật sâu, lại không lập tức trả lời cô. “Em là người phụ nữ đầu tiên muốn rời khỏi anh, thật tổn thương lòng của anh, Lam Hiểu Hi.” “Chúng ta còn phải lập hiệp ước hôn nhân không?” Lam Hiểu Hi cười cười nhắc nhở anh. Giờ phút này, bề ngoài của cô giả bộ rất lý trí, nội tâm lại đang len lén khóc thút thít. “Thật là hung ác, cô gái này khôn khéo hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.” Hạ Tử Đàm đưa tay siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giẫm cọt cô. Lam Hiểu Hi không có né tránh, ngoan ngoãn chịu đựng không khí thân mật. Tạm thời như vậy đi, khi cùng anh kết hôn, sau đó, đem hôn lễ này lên làm thành hôn lễ chính thức của cô, cũng đem anh, len lén trở thành chồng chính thức của cô. Đây là lần đầu tiên cô mất đi trái tim của mình. Yêu một người không nên yêu, một người đàn ông vô cùng xuất sắc. Hôn lễ, đúng hạn cử hành, long trọng xa hoa, cử hành trong nhà thờ giữa thành phố, tuy là một nhà thờ không có tiếng tăm gì, nhưng là nơi đã tổ chức hôn lễ của bà ngoại và ông ngoại, đối với gia đình Chúc Điền vô cùng có ý nghĩa. Hạ Tử Đàm mang một bộ tây trang màu trắng gọn gàng, kèm theo cà vạt đỏ tươi, vóc người trời sinh khiến anh đứng nơi nào cũng vô cùng lóe mắt, chung quanh bày đầy hoa hồng, hình thể cao ngất, làm cho người ta cảm thấy đỏ mắt. Lam Hiểu Hi nhìn anh, trong lòng thỏa mãn. Cô thật muốn gả cho người đàn ông này rồi. Trước khi rời Đài Loan, làm sao cô có thể tưởng tượng rằng mình sẽ lấy được chuyện gia thiết kế thời trang Hạ Tử Đàm mà mình ngưỡng mộ đã lâu? Coi như nằm mộng cũng chưa từng mơ thấy chuyện này, trên thực tế lại xảy ra, thật không thể tưởng tượng nổi! Đến bây giờ cô cũng còn không thể nào tin nổi. Hạ Tử Đàm đi về phía Lam Hiểu Hi, cô mặc bộ váy lục trắng, đưa tay nâng lấy tay của cô, nhìn đôi mắt tỏa sáng lấp lánh, vẻ mặt hồng hào trên mặt. “Em thật là đẹp, cô dâu của anh.” tự đáy lòng anh than thở. Không nói cho cô biết, bộ đồ trên người cô do anh tự tay thiết kế, để nhiều người ngày đêm không ngủ để đánh cườm, nếu nói cho, e rằng cô cho là anh có tâm xấu, cho nên anh không nói gì. Anh nói, cô dâu của anh. Coi như là giả, Lam Hiểu Hi nghe được, trong lòng vẫn ngọt như mật. “Cám ơn. Anh cũng là chú rể đẹp nhất mà em từng thấy.” Anh cười, lời tay của cô, đứng lẳng lẳng trước cha sứ, cảm giác như mới một luồng ánh sáng chiếu xuống, đem anh cùng Lam Hiểu Hi ôm lấy. Là thiên thần sao? Anh nâng khoe môi, nheo lại mắt, ngửa đầu chịu ánh sáng. Nghi thức kết hôn bắt đầu, cũng giống như bao hôn lễ khác, trình tự cố định, không có một chút mới mẻ. Trừ. câu nói ‘Chú rể có thể hôn cô dâu’, mới khiến anh mong đợi. Nghiêng người, Hạ Tử Đàm hôn thật sâu Lam Hiểu Hi, khi mọi người chứng kiến và vỗ tay, thì hoàn thành nghi thức này. Thành thật mà nói, đời này anh vốn không có ý định kết hôn, anh không kèm chế được bản tính phong lưu, chỉ có thể lưu lạc mãi bên ngoài, không muốn có cô gái nào bên cạnh. Nhưng vào giờ phút này, khi anh kéo tay của cô đứng trước mặt cha sứ, khi anh cúi đầu hôn môi cô ấy, cảm nhận được sự then thung cùng ngọt ngào, anh lại muốn có cô, mãi mãi. Sau khi kết thúc nghi thức, dạ tiệc kết hôn tổ chức tại nhà Chúc Điền. Hạ Tử Đàm kiên quyết mãi, thì bữa tiệc mới mang hai phong cách Nhật và phương Tây, có vài người phục vụ rượu, về phần thức ăn thì tự mình chọn, cũng có sáu đầu bếp của nhà hàng sáu sao được mời đến, hòa với món ăn Nhật và dàn nhạc trình diễn, có thể nói là tất cả đều là hương vị của khách sạn sáu sao, mà còn có nhiều cảm giác thân thiết và ấm áp hơn. Chúc Điền phát thiệp mời quá muộn, hầu như tất cả các tân khách đều vội vã chạy tới, thậm chí nhiều người phải tạm hoãn những cuộc họp hay gặp quan trọng mới có thể đến tham gia được, trong đó bao gồm cả hai người bạn của Hạ Tử Đàm: Nghiêm Mạc Thần cùng Tống Minh Hi. “chưa từng nghe cậu nói đã rơi vào bẫy tình, liền vội vàng kết hôn, chuyện gì xảy ra vậy?” Tống Minh Hi giẫm cọt, một cú đấm bay tới. “Cái tên này thật là, mỗi lần đến hay đi đều giống như trận gió, ngay cả cưới cũng giống vậy, nhìn quanh cũng chẳng thấy doanh nhân nào đến từ Paris cả, đừng bảo là thiệp hồng của cậu chỉ gửi cho bọn tớ thôi chứ?” “Đúng vậy.” Hạ Tử Đàm cười gật đầu một cái. Tống Minh Hi trừng lớn mắt. “Không thể nào? Cậu chỉ phát cho chúng tớ?” Người đàn ông một bên, luôn im lặng: Nghiêm Mạc Thần, giờ phút này cũng nâng lên khoe môi, gia nhập đề tài. “Cậu kết hôn giả à? Nhưng e rằng sau này mà ly hôn sẽ rất khó coi đấy?” “Trời ạ. Hai người kia lại nữa rồi! Tống Minh Hi gờ tay bưng kín miệng Nghiêm Mạc Thần. “Này, tớ nghĩ chúng ta nên đến bàn mà uống mừng, sao cậu vẫn không đổi được thói quen xấu, hôn lễ của bạn còn nguyên rửa người ta à?” Nghiêm Mạc Thần gạt tay Tống Minh Hi, hừ lạnh một tiếng. “Tớ thù cậu cầu một đời cũng không hết.” Nghe vậy, Hạ Tử Đàm cười ha ha. “Thế nào, bà vợ thứ hai của cậu nhỏ đến tớ sao? Vậy thì cậu không cam tâm phải không, con cậu chắc giống tớ lắm nhỉ?” Nói đến chuyện giữa anh và Nghiêm Mạc Thần thật là một cuộc đùa giỡn

rất dài. Chỉ là, đối với anh mà nói, đùa giỡn đã kết thúc hơn nhiều năm trước rồi, anh cũng không để trong lòng. “Con tớ không giống cậu.” Nghiêm Mạc Thần rất nghiêm túc phủ nhận, nhung có bất cứ tức giận nào, mặc dù anh vô cùng hiểu Hạ Tử Đàm, người này tuyệt sẽ không đụng vào vật của anh. Hạ Tử Đàm gơ tay lên, nhìn đông nhìn tây, lại cúi đầu nhìn Nghiêm Mạc Thần. “Quái, cậu cố ý không mang Nguyên Nhi cùng Ti Man tới tham gia hôn lễ của tớ sao? Không thể nào! Lòng dạ cậu hẹp hòi như vậy sao xứng làm đại trượng phu được?” Lại nói bây giờ. Tổng Minh Hi ở trong lòng than thở, lập tức đứng giữa hai người. “Tớ cũng không mang theo vợ con, Tử Đàm, sao không hỏi tớ?” Nghe vậy, Hạ Tử Đàm trừng lớn mắt, rất nghiêm túc nhíu mày hỏi: “Không thể nào? Tổng Minh Hi, vợ cậu cũng yêu tớ à?” Thật đáng đánh đòn. Tổng Minh Hi giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. “Cái người này, cậu là chú rể, sao một chút hạnh phúc cũng không có vậy?” Coi như Tổng Minh Hi là người luôn luôn hiền hoà, dễ gần, nhưng cũng không phải tùy tiện tiện có thể để người khác vương vấn vợ mình, nếu người trước mắt không phải là Hạ Tử Đàm, có lẽ anh đã ột quyền rồi. Nghiêm Mạc Thần liếc anh một cái. “Không phải như cậu nói đâu, nguyên nhân kết hôn chỉ sợ là kết hôn giả, nếu không thì.” “Có con mới cưới?” Tổng Minh Hi nói tiếp, lông mày vênh cao. Hạ Tử Đàm ngoác ngoác môi, gơ ly rượu lên kính hai người bạn. “Nếu như có thể được vậy, tớ cũng vậy rất muốn, uống đi, khó được tới Nhật Bản một chuyến, khó được tham gia hôn lễ của bạn thiếu gia đây, tối hôm nay, chúng ta không say không về!” Không say không về? Nghiêm Mạc Thần như có điều suy nghĩ nhìn Hạ Tử Đàm. Người này, xem ra thật sự có tâm sự, chỉ là, tửu lượng quá tốt, muốn uống đến say, vậy thì bọn họ chắc đã sớm ngã xuống đất, không dậy nổi rồi. Đêm tân hôn, Hạ Tử Đàm bị người dìu vào phòng, mùi rượu đầy người, nhưng vẫn duy trì nụ cười mê người, anh nói anh không say, bàn tay cầm lấy tay cô, đặt cạnh khóe miệng, hôn nhẹ. Lam Hiểu Hi thấy anh muốn cởi cà vạt, không khỏi tiến lên đưa tay giúp anh cởi cà vạt xuống, sau đó mở hai cúc áo, để cho anh có thể thoải mái một chút, không nghĩ tới người đàn ông này lại đưa tay ôm cô vào lòng, bàn tay đặt trên hông và eo thon. “Hạ Tử Đàm, anh buông em ra.” Cô nhỏ giọng kháng nghị, bởi vì hai người gần sát nhau, cộng thêm việc cô giả dục, bộ ngực mềm mại ma sát trước ngực của anh. “Em thật là đẹp, Hiểu Hi.” Hạ Tử Đàm mỉm cười, đôi mắt say lơ đãng nửa nhắm nửa mở liếc nhìn cô, muốn có bao nhiêu mê người thì có bấy nhiêu mê người. “Anh muốn hôn em, có được không?” “Không được.” Cô suy yếu trả lời, khí nóng từ trên ngực, hông và eo khiến thân thể cô nóng bỏng vì dục niệm. Cô nói không, nhưng không đẩy anh ra, thậm chí khẽ ngược nhìn đôi môi đẹp mắt mà lại khẽ gọi, nghe được tim của mình nhảy lên mãnh liệt. Anh một thân mùi rượu, rồi lại hôn tạp nhạp nhặt hương nước hoa, hoàn toàn không khiến người ta chán ghét, còn có một cổ mị hoặc vốn có của phái mạnh. Nếu như, anh thật muốn câu dẫn cô, cô cần bản một tí sức chống cự cũng không có. “Anh muốn hôn, cho anh hôn.” đột nhiên, anh lật người đè cô xuống phía dưới, hơi thở phái nam bao trùm toàn bộ không khí, anh thử dò xét dùng làn môi mềm mại quét về phía cô, cô thở khê, đỏ mặt, sâu kín oán trách nhìn anh. Con người của anh vẫn chăm chăm nhìn môi cô, đưa đầu lưỡi dịu dàng lướt qua cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở kia, chỉ vậy, thân thể của cô đã không ngừng run rẩy, giống như đóa hoa chốc người thương tiếc. “Hạ Tử Đàm.” Cô yếu đuối gọi tên anh. Bởi vì anh trên gheo, bộ ngực giấu dưới áo ngủ đã sớm đứng thẳng căng đau, thân thể của cô bị lửa nóng thiêu đốt mà căng thẳng. Giọng nói yêu kiều mềm mại khẽ gọi, đối với anh 100% là thuốc trợ tình. Môi Hạ Tử Đàm cuối cùng cũng phủ xuống lên môi của cô, bàn tay thăm dò bên trong áo ngủ, vuốt ve bên trong bắp đùi cô, đóa hoa tuyệt đối then thùng. “A.” Cô không chịu nổi, yêu kiều ra tiếng, nửa người trên không ngừng nảy lên, anh cởi áo ngủ rồi đến áo lót của cô, liếm hôn vùng da tuyết trắng cùng mềm mại, anh ôm cô giống như rắn nước, vòng chiếc eo mảnh khảnh đối diện, để cho cô có thể tiếp cận với lửa nóng dục vọng, cọ sát lẫn nhau. Đó là một loại hành hạ. Bất kể là đối với anh hay là đối với cô, cái loại cảm giác khiêu chiến, lau sủng cướp cò tuyệt đối là một khổ hình. Anh chỉ hy vọng để thân thể cô ấm áp hơn một chút, chấp nhận được anh, cô lại bởi vì dục hỏa đốt nóng mà không chịu nổi, lắc lắc eo nhỏ, phía dưới vọng động, hoàn toàn không biết làm như vậy đã khiến anh sắp phát điên. “Ngoan, Hiểu Hi, không nên lộn xộn.” Anh dụ dỗ, sợ của mình vào sẽ làm cô đau. Cô lại khóc lên, đôi tay ôm chặt lấy tấm lưng to lớn, nỗ lực muốn giảm đi sự thống khổ bởi khăn trương buồn bực. Anh, cuối cùng không thể không theo ý cô, nếu không, chắc bị máu nóng lên đầu mà chết mất. Nghiêng người, anh đem lấy chính mình thật sâu vùi vào mềm mại — “A.” Cô gào thét ra tiếng, đồng thời cũng rơi lệ. “Thật xin lỗi.” Còn làm đau cô. Con mắt anh mang theo một cổ áy náy, nhưng lại không có hối hận. Anh muốn có cô. Đối với chuyện phải giữ lấy người mình yêu, cho tới bây giờ, Hạ Tử Đàm anh chưa bao giờ hối hận.

7. Chương 7

Đó là một cuộc kịch tình vô cùng cuồng dã.

Hôm sau khi tỉnh lại, toàn thân Lam Hiểu Hi đau nhức giống như làm mình phải làm mười ngày khổ lực, nhiều lần mở mắt lại một mỗi ngủ đi, mãi cho đến khi ánh mặt trời xuyên vào trong nhà, nghe được tiếng đi lại và nói chuyện ngoài cửa sổ, cô mới giật mình vội vàng từ trên giường bò dậy. Bên cạnh, đã không thấy bóng dáng của Hạ Tử Đàm. Đồng hồ treo tường chỉ đúng mười giờ hai mươi lăm phút. Hôm nay là buổi sáng đầu tiên sau ngày cưới của cô, cô nên thức dậy sớm để đi chúc bà ngoại, thậm chí nên biểu hiện đức tính nên có của cô dâu, đi vào phòng bếp giúp một tay, dọn đồ ăn sáng cho bà ngoại cùng chồng, cho dù những thứ này không phải tự tay làm, nhưng không như vậy thì ít nhất cô nên cùng mọi người dùng bữa ăn sáng, cô lại vắng mặt, vẫn chưa có người nào tới gọi cô. Nghĩ đến, nếu bà ngoại ra lệnh, cô liền là người không có chỗ để về rồi. Ở căn phòng to như vậy, Lam Hiểu Hi không dám tưởng tượng đêm qua cô đã kêu rên ầm ĩ, rất cuộc, có truyền đến trong tai mỗi người không. Nhất định là vậy. bức tường chỉ dán bằng miếng giấy mỏng dính thì có thể có hiệu quả cách âm gì được? Trời ạ. Bây giờ, ngay cả dũng khí bước ra cửa phòng cô cũng không có. Nhớ tới đêm qua, mặt của cô lần nữa ửng hồng, mắc cỡ quá, cô đem mặt vùi vào trong chăn. Đầu tại say rượu mà gây họa. Rõ ràng là kết hôn giả, cô lại cùng người đàn ông này lên giường. Bây giờ cô làm thế nào nhìn anh đây? Thật lúng túng. Thật mắc cỡ. Cô rất muốn biến mất, khiến người trên toàn thế giới này không thấy cô nữa. Cửa, nhẹ nhàng bị kéo ra. Lam Hiểu Hi chôn ở trong chăn bỗng đứng ngẩng đầu lên, vừa lúc chống lại cặp mắt mê người của Hạ Tử Đàm. Sáng nay, anh mặc áo màu tím cùng với quần dài trắng, nhẹ nhàng khoan khoái, mê người cực độ, không thể không khiến cô động lòng. “Mệt không? Có muốn ngủ thêm một lát nữa không?” Anh tự tay vuốt ve mặt của cô. Cô bị anh đụng chạm mà khẽ run, mắc cỡ cúi đầu. “Thật xin lỗi.” Anh nói. “Tối hôm qua, anh uống nhiều rượu rồi.” “Em không cần anh phụ trách.” Cô nói, suy nghĩ một chút, cảm thấy không ổn, sửa lại: “Ý của em là em sẽ không vì đêm qua mà oán giận anh không buông, chúng ta đều người đã trưởng thành, đêm qua. Chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, chúng ta quên đi, việc này không có gì, không phải sao?” Cô biết, đêm qua chỉ là một giấc mơ đẹp ngoài ý muốn, cô sẽ không vì vậy mà chờ mong vĩnh viễn. “Em là cô gái còn trong trắng.” “Hả? Lam Hiểu Hi đỏ mặt.” “Cái đó. Không phải lỗi của anh.” “Em nên đẩy anh ra, hoặc trực tiếp sử dụng chân đá anh ra ngoài, kêu to, thế nào cũng được, đêm qua anh say đến bất tỉnh nên không biết.” Anh cố ý đem trách nhiệm đẩy tới người cô, nhìn cô rơi vào đường cụt. “Sức anh quá lớn, em đẩy không nổi.” Cô chột dạ nói. Trên thực tế, cô bị anh ôm cùng hôn, căn bản đến một tý sức chống cự cũng không có, nhưng cô sẽ không nói cho anh biết. “Bạn trai em làm sao bây giờ?” “Anh ấy sẽ không biết. anh ta và em chưa quan hệ tới tình trạng này.” Nói xong, Lam Hiểu Hi cắn môi. “Chúng ta có thể đừng thảo luận đề tài này nữa không? Dù sao, anh cũng không nên lo lắng em, vì vậy chuyện tối hôm qua quên đi” Cô sẽ quên, nhưng mà, anh lại nhớ. Cô đều đem lần đầu tiên cho anh, anh có thể không dây dưa sao? Hoặc là, mặt khác, anh cố ý đem cô biến thành của mình, vì thế cả đời muốn cuốn lấy cô! Phải. Anh rấp tâm hăm hại, là một người đàn ông lưu manh, cái mà người ta nói là ‘sói đội lột cừu’, chính là dùng để chỉ anh. Dù sao anh không tổn thất gì, ngược lại đổ hết tội đêm qua cho cô. “Đói bụng không? Quần gia còn đang chuẩn một bữa ăn chờ em đi đến đấy. Thay xong quần áo rồi ra chứ? À, đúng rồi, chúng ta còn phải đi hưởng tuần trăng mật nữa, ăn xong bữa sáng thì chuẩn bị một chút hành lý, máy bay sẽ cất cánh vào tối hôm nay mà.” “Hưởng tuần trăng mật? mất Lam Hiểu Hi nháy nháy, không thể tin được nhìn anh. “Chúng ta... như vậy. Cũng có thể đi hưởng tuần trăng mật sao?” Cho tới bây giờ cô không dám hy vọng xa vời, người đàn ông này sẽ đem lễ kết hôn này làm giống như thật, dù sao là chỉ tùy tiện nói một câu, có cần thiết phải hoang phí như vậy không? Hạ Tử Đàm buồn cười nhìn cô. “Tại sao không được? Anh còn có một món quà lớn muốn cho em, em quên sao?” “Hạ Tử Đàm.” Cô cảm động nhìn anh. “Đừng nhìn anh như vậy, như vậy sẽ khiến anh muốn nhào tới ăn em.” Nói xong, anh tiến lên, hôn cô một cái. Mặt cô đỏ lên. “Không phải anh muốn nói giỡn à?” “Sao người đàn ông này qua một đêm lại có thói quen hôn cô chứ? Còn đau không?” Anh đột nhiên hỏi. “Hả?” Cô sững sờ nhìn anh. Hạ Tử Đàm nhìn cô không hiểu, nâng lên khóe môi, cười có chút bất đắc dĩ. “Anh là hỏi thân thể em còn đau không? Tối hôm qua. Khụ khụ, có phải không thoải mái không?” Lam Hiểu Hi rất cuộc hiểu anh đang hỏi cô cái gì, vốn là khuôn mặt hồng hồng, bây giờ đã nóng lên, vội vàng cúi đầu dùng đôi tay che. “Anh đi ra ngoài đi... em muốn thay quần áo.” Cô xấu hổ mở miệng đuổi người ta. Anh quay lưng đi. “Anh sẽ không nhìn lén, mau thay đi.” “Không cần. Anh ra ngoài trước đã.” Anh cười, quả thật không biết nên làm gì cho phải, toàn thân cô đều bị anh sờ qua, còn sợ thay quần áo trước mặt anh sao? “Hiểu Hi.” “Hử?” “Về

sau phải gọi anh là Tử Đàm hoặc Đàm, không thể gọi cả tên cả họ, biết không?” “Dạ.” Cô chần chờ đáp một tiếng: “Kêu một tiếng xem nào.” “.” “Vậy em muốn gọi anh là ông xã sao?” “Đàm. Gọi Đàm hay lắm.” Cô vội vàng trả lời. Hạ Tử Đàm hài lòng, phui mông một cái, đứng lên đi ra cửa, kéo cửa, nhìn cô một cái thật sâu. Ánh mắt kia, nóng bỏng vô cùng, tựa như đêm qua anh đè cô xuống dưới thân, dùng ánh mắt này nhìn toàn thân cô Trần trường đoạt lầy. thân thể Lam Hiểu Hi giống như bị yếm bùa, sợ hãi, giống như bị ánh mắt anh lột sạch quần áo vậy. Thời gian giống như dừng lại, tim của cô đập đập mạnh, rồi cuộc, cô không chịu nổi, xông lên trước mặt anh, đem cửa kéo lại — Cái gọi là khổ sở, phải là hoàn cảnh bây giờ của anh chứ? Hạ Tử Đàm sờ sờ lỗ mũi, lắc đầu cười khổ rồi đi. Sau giữa trưa, mưa nhẹ kéo đến, tiếng mưa rơi tích tích đáp đáp như bản nhạc ru ngủ, nhưng cũng có thể làm phiền người khác, phải xem tâm trạng mỗi người thế nào đã. Chúc Điền nằm, Hạ Tử Đàm ngồi ở một bên, một bà một cháu, không khí có vẻ quỷ quyệt dị thường. “Ngày gần đây, bà đã đem tất cả tài sản sang tên cho cháu rồi.” Hạ Tử Đàm chau chau mày, mỉm cười. “Cảm ơn bà, chỉ là, chuyện này không vội, bà khỏe mạnh là được, gần đây cháu cũng không thiếu tiền, bà cũng còn có thể sống lâu trăm tuổi, chỉ cần viết xong di thư giao cho cháu bảo quản, để cho cháu xác định tài sản của bà sẽ không bị đóng góp ra ngoài xã hội, như vậy là được rồi.” “Sống lâu trăm tuổi?” Chúc Điền nhú nhú mày. “Chuyện bà bị ung thư. Cháu biết khi nào?” “Mấy ngày trước, nghe được bà và quản gia đang nói khê.” Mấy ngày trước? Đó chính là trước ngày hôn lễ sao? Chúc Điền quỷ dị nhìn anh. “Vậy sao cháu còn ngoan ngoãn nghe lời đi kết hôn?” “Cái vấn đề này rất kỳ quái, bà ngoại, không phải cháu đã nói rồi sao, cháu đã đăng kí kết hôn với Hiểu Hi tại Las Vegas, cũng coi như là đã kết hôn, cháu làm gì mà nghe lời chứ?” “Vậy sao?” Chúc Điền cũng học anh hếch lên mày. “Cháu cho rằng bà sẽ tin chuyện hoang đường do cháu bịa ra sao?” Anh nheo lại mắt. “Hả? Vậy sao bà ngoại lại đồng ý việc cháu cưới Hiểu Hi?” Chúc Điền liếc cháu trai một cái. “Con bé ấy là một cô gái tốt, xứng với cháu, lại do cháu mang về, sao bà phải phản đối? Bà chỉ muốn thấy cháu lập gia đình, mục đích đạt tới là tốt rồi.” “Cho nên. Bà cố ý tìm Mạt Nhi tới để khích cháu nhanh kết hôn phải không?” Chúc Điền ho vài một tiếng, chứng minh bà ấy chột dạ. “Bà ngoại, bà rất gian trá.” Anh mỉm cười kết luận. Quả thật là con hồ ly già mà, anh Hạ Tử Đàm coi như là cúi lạy sát đất luôn. Chỉ là, chuyện này nếu để cho Lam Hiểu Hi biết, có thể không đơn giản. Nếu như cô biết chuyện bà có thể sống lâu trăm tuổi, cô sẽ ngoan ngoãn làm bà xã của anh sao? Điểm này, anh hoàn toàn không nắm chắc. “Chúng ta làm hiệp nghị đi, bà ngoại.” Hạ Tử Đàm nhẹ nhàng mở miệng. “Trước mặt Hiểu Hi, bà phải tiếp tục diễn.” “Lam Hiểu Hi không nghĩ tới, nơi hưởng tuần trăng mật trong miệng Hạ Tử Đàm lại là Đài Loan. Một vài rương hành lí không biết từ đâu lòi ra, ngay cả cô cũng không biết bên trong nó đựng gì, anh nói đó là thứ quan trọng, những thứ khác sẽ chuyển tới sau. “Em ở chỗ nào?” Cô sững sờ, nói một địa chỉ. Hạ Tử Đàm mỉm cười vỗ vỗ vai tài xế tắc xi. “Chú đưa bọn cháu đến đó.” “Anh đến nhà em?” Anh nhìn cô. “Anh là chồng em, đến nhà của em có cái gì không đúng chứ? Chẳng lẽ em muốn anh ngủ ở ven đường hoặc là công viên sao?” “Cho nên bây giờ anh có ý là muốn ở nhà em ư?” “Bà xã à, em cứ hỏi như vậy, khiến ông xã thật mất mặt, em xem, cả tài xế tắc xi đều cười trộm anh.” Nghe vậy, Lam Hiểu Hi nhìn kính chiếu hậu một cái, quả nhiên tài xế đang cười trộm, vẫn còn trong gương nhìn cô: “vợ chồng mới cưới giận dỗi nhau à?” Tài xế hỏi. Hạ Tử Đàm rất dùng sức gật đầu một cái, khoa trương nói: “Đúng vậy, chúng cháu nghèo, đến một ngôi nhà cũng không chuẩn bị cho cô ấy đã ép cô ấy kết hôn, là lỗi của cháu.” Tài xế cười ha ha. “Không sao, vợ chồng mà, đầu giường giận cuối giường vui, tiền không phải là chuyện quan trọng nhất..., đừng nghĩ quá nhiều, cháu giá à, chú nói có đúng hay không?” “Đúng cái con khỉ. Người đàn ông này căn bản có tiền đến vài đời xài cũng không hết cơ mà!” “Chỗ em rất nhỏ, mấy rương lớn hành lí của anh nhét không vừa đâu.” “Không sao, hành lý có thể để ở khách sạn.” Lam Hiểu Hi trừng to mắt mà nhìn anh, người đàn ông này bị bệnh à. “Vậy tại sao anh không ở khách sạn mà muốn chen chúc vào nhà em?” Hạ Tử Đàm buồn cười nhìn cô một cái. “Anh chỉ muốn đi xem chỗ ở em một chút thôi mà, không phải em giấu tình nhân ở nhà chứ? Sao căng thẳng như vậy?” “Tốt nhất là anh mau đến khách sạn đi, để tránh tự mình chuốc lấy cực khổ, tốt nhất là anh lập tức buông tha chuyện đi nhà em đi, nhà em có mỗi giường đơn, anh mà đến là nằm đất!” Cô nói một chuỗi, anh đều không nghe được, chỉ có nghe thấy câu này — giường đơn. A, thật tốt, vì tấm giường đơn này, anh sẽ kiên trì đi nhà cô ngủ một đêm. Bỏ đồ vào nhà, một cửa sổ sát đất, nhìn ra ngoài bờ đê Viên Sơn dài, trên đê trồng rất nhiều hoa hoa cỏ cỏ, sông không có nước, ngược lại bị cải tạo thành sân bóng rổ và nơi tập lái xe. Nhà màu hồng, hoàn toàn là style của cô khi anh gặp cô ở Paris, tràn đầy hồn nhiên ngây thơ cùng lãng mạn. Bóng lưng Hạ Tử Đàm cao lớn, ưu nhã đi về phía giường đơn duy nhất trong phòng, phía trên còn treo rèm che, gió nhẹ nhẹ quanh quẩn theo cửa sổ vào, giống như điều trong gió, anh ngồi xuống, lại nằm xuống, thoải mái duỗi tấm lưng mỗi, cứ như đây là chuyện rất đương nhiên. Lam Hiểu Hi nhìn anh. “Tối nay anh muốn ngủ nơi này sao?” “Ừ.” Đầu anh cũng không ngẩng. “Nhưng mà em không

có nhiều chần vớ gối đầu, cũng không có chiếu, không thể để cho anh nằm dưới đất ngủ được.” “Ai nói anh muốn nằm ngủ dưới đất?” Hạ Tử Đàm từ trên giường bò dậy, buồn cười nhìn cô. “Anh thích giường, mặc dù rất nhỏ, nhưng thoải mái.” “Anh ngủ giường? Vậy em ngủ nơi nào?” Người đàn ông này muốn cô ngủ dưới đất hả? Đây là nhà cô mà! Huống chi cô là phụ nữ, không phải anh đối với phụ nữ rất dịu dàng săn sóc sao? Sẽ vô sỉ như vậy chứ? Hạ Tử Đàm vỗ vỗ giường. “Đương nhiên là nơi này, chúng ta cùng nhau ngủ.” Hả? Như vậy sao được? Hạ Tử Đàm, anh đừng nói giỡn, chuyện này không đáng để cười đâu! “Mặc dù cô và anh đã có ‘quan hệ kia’, nhưng, đó là bởi vì anh uống say, hoàn toàn không phải do chủ động.” “Anh không nói giỡn, trời cũng sắp sáng rồi, chấp nhận một chút đi, tới đây.” Anh vỗ vỗ ga giường. “Thôi, để em ngủ trên sofa.” Cô ôm áo khoác của mình chạy đến trên ghế sa lon, nằm xuống, đem áo khoác đắp lên người. “Anh ngủ đi, em cũng rất mệt mỏi, ngủ ngon.” “Không muốn ngủ chung giường với anh ư?” “Không.” “Em là xấu hổ? Hay sợ anh ăn em?” Hạ Tử Đàm cười nhạt. “Nếu như là lí do sau thì em không cần lo lắng đâu, đâu phải anh lúc nào ôm lấy phụ nữ cũng phải nhất định làm cái gì đó, em đừng suy nghĩ lung tung.” “Ặc ~~~ Lam Hiểu Hi đỏ mặt, đem áo khoác che đầu, cô không muốn nghe nữa. “Không phải là em bị ám ảnh bởi đêm tân hôn chứ? Em biết đấy, chuyện này anh vô tội, chỉ là, nói thế nào cũng do anh không đúng, em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được.” “Trời ạ, anh có thể đừng nói nữa hay không.” nhất định anh phải nhắc lại chuyện đêm hôm đó sao? Đúng vậy, anh vô tội, nếu như không uống rượu say, người đàn ông giống anh nhất định cũng sẽ bảo cô như thế! Dù sao cũng có một lần anh ôm cô đến trời sáng, chuyện gì cũng không xảy ra mà.” Đúng, cô thậm chí đã quên mất chuyện anh là một quân tử. Hôm nay anh nói muốn cùng cô ngủ chung một giường, nhất định không có ý định đen tối nào, là cô, tất cả đều là lỗi của cô, bởi vì từ sau đêm hôm đó, mỗi lần nhìn thấy anh, từng hình ảnh anh hôn cô, ôm cô, vuốt ve cô, và trên đầu cô sẽ hiện lên, khiến tâm của cô nhảy loạn, thân thể phát run, giống như mình bị bệnh. Tại sao cô có thể chen chúc cùng anh trên một cái giường đơn? Lỡ như cô ngủ thiếp đi, có thể cô sẽ nhào vào lồng ngực bên cạnh kia.” Ngủ thôi, mau ngủ thôi, cô nhắm thật chặt hai mắt, thôi miên chính mình. Không ngờ, cố gắng niệm chú để thôi miên chưa đọc được lần thứ ba, thân thể của cô đột nhiên bị người ta ôm lấy — “A.” Cô bị dọa sợ, giống như con thỏ nhỏ. Hạ Tử Đàm cười nhẹ ra tiếng, bế cô lên giường, còn đắp kín mền cho cô. “Mau ngủ đi, em cho là anh sẽ chiếm đoạt giường của em để ngủ sao? Sáng sớm ngày mai, chúng ta phải đi đến công ty em, nói chuyện độc quyền nhãn hiệu.” “Độc quyền? Đúng vậy, thiếu chút nữa cô đã quên mục đích của việc giả kết hôn với anh.” “Vậy anh ngủ ở đâu?” “Đương nhiên là trên ghế sa lon.” Lam Hiểu Hi từ trên giường bò dậy. “Vậy thì anh ngủ trên giường đi, em ngủ ở sofa cũng được, người anh to cao thế kia sao vừa ghế sa lon —” “Anh ngăn cản cô.” Anh nói rồi, anh sẽ không để em ngủ trên sofa.” “Nhưng mà.” “Vậy thì cùng nhau ngủ?” Anh mỉm cười đề nghị. Cô nhìn anh một lát, đem thân thể dịch sát bên trong, đưa tay vỗ vỗ một nửa giường, nói quanh co mà nói: “Vây.” Ngủ chung đi, dù sao, cũng không phải là không ngủ qua.” “Đối mặt cô, Hạ Tử Đàm vẫn còn ở chỗ đứng buồn bực.” Anh không muốn gây khó dễ cho em, mau ngủ đi, đừng lo lắng cho anh.” Nói xong, anh xoay người, một bàn tay nhỏ níu lấy áo anh — “Ngủ chung đi, anh mà ngủ trên sofa, ngày mai nhất định sẽ đau lưng, mặc dù đây là do anh tự mình làm, nhưng mà, em sẽ cảm thấy bất khoan, dù sao thì em cũng là chủ nhà, không thể đãi khách như thế được.” anh lên đây đi.” Hạ Tử Đàm đưa lưng về phía cô, bả vai nhẹ nhàng giật giật, anh đang cười, cười trộm, thật sự không cười được thì anh sẽ nội thương mất, chonên phải mạo hiểm để khỏi bị phát hiện. Cô gái nhỏ này, thật sự rất đáng yêu, dễ dàng bị dụ.” “Thật?” “Thật, anh lên đây ngủ đi.” Mặt cô hồng hồng mà nói, càng nói thân thể lại càng lui vào bên trong. Hạ Tử Đàm nằm xuống, cho dù cô đã co rúm thành một quả cầu nhỏ, thì thân thể cao lớn như anh cũng rất khó để tránh đụng vào cô được. “Em có thể nằm trên người anh, như vậy tương đối thoải mái.” “Không.” Lam Hiểu Hi thà để cả người dán lên tường, cũng không thể để mặt úp lên ngực anh, quá nguy hiểm. “Anh thì không sao, em có thể nằm ngủ trên người anh —” “Anh đừng nói nữa, em muốn ngủ, ngủ ngon.” đưa lưng về phía anh, cả người Lam Hiểu Hi cuộn tại, dựa vào tường, giả bộ ngủ. Bên cạnh, truyền đến mùi thơm đặc biệt của anh. Còn nữa..., hơi thở và nhịp tim của anh. Cô lắng lắng nghe, suốt đêm khó có thể ngủ say được.

8. Chương 8

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Mới vừa xuống xe, mặt Lam Hiểu Hi liền kinh ngạc nhìn tấm bảng to đặt trước cổng công ty S'S—"Hoan nghênh chuyên gia thiết kế thời trang Hạ Tử Đàm cùng phu nhân Lam Hiểu Hi ghé thăm S'S!" Không chỉ như thế, mấy chục giỏ hoa tươi, số lượng ký giả truyền thông và nhiếp ảnh gia đều tụ tập lại, so với siêu sao còn khoa trương hơn nhiều. Hạ Tử Đàm một tay ôm hông của cô, vừa mỉm cười hướng mọi người phất tay một cái, đối với việc cô sững sờ, người luôn luôn có thói quen đứng dưới đèn flash như anh thì hoàn toàn bình thường, không bị choáng ngợp. "Thả lỏng một chút, Hiểu Hi." Anh nói nhỏ bên tai của cô. "Tại sao bọn họ lại biết chúng ta kết hôn?" gương mặt cô mê hoặc. Lam Hiểu Hi chưa từng nghĩ, chuyện cô cùng Hạ Tử Đàm kết hôn ở Kyoto Nhật Bản, mấy ngày đã truyền về Đài Loan Đài Bắc. Cô dĩ nhiên biết khoa học kỹ thuật bây giờ cực kì tiên tiến, cô cũng biết cô gặp một người chồng nổi danh cỡ nào, nhưng, rõ ràng là hai người bọn họ ở Nhật Bản kết hôn, không phải sao? Ngày đó không nhìn thấy bất cứ ký giả truyền thông nào, Hạ Tử Đàm cũng không đưa thiệp mời cho ai ở Paris, người đến đều là bạn bè thân thiết với Chức Điền, tại sao mọi người đều biết? "Giấy không thể gói được lửa, huống chi chồng em lại là người phương nào?" Lam Hiểu Hi không phản bác, còn nhìn thấy ông chủ S'S cũng tự mình chạy đến nghênh đón, vừa tiến lên đã lôi kéo tay của Hạ Tử Đàm không buông, giống như đã là bạn tốt nhiều năm vậy. "Hoan nghênh hoan nghênh, Hạ tiên sinh, Hạ phu nhân." Ông chủ thân thiết vô cùng, chỉ kém không trực tiếp cúi người chào thôi. Hai cô không thể làm gì khác hơn là mỉm cười với gã. Hôm nay, toàn thân Lam Hiểu Hi mặc âu phục màu hồng đào, cánh tay áo được cắt ngắn, tên ngực được đính đá, dưới ánh đèn flash tản ra ánh sáng lộng lẫy, không chỉ như thế, buổi sáng ra cửa, Hạ Tử Đàm còn bảo cô đem nhẫn cưới, bao gồm cả âu phục trên người cô, cũng do anh muốn cô mặc vào. Hoặc giả, Hạ Tử Đàm sớm biết hôm nay sẽ đối mặt tất cả? Nghĩ tới, gò má Lam Hiểu Hi như có điều suy nghĩ nhìn Hạ Tử Đàm một cái. "Thế nào?" Mặc dù anh rất bận, muốn bán rẻ tiếng cười, muốn phất tay với mọi người, nhưng anh vẫn luôn chú ý đến cô, cho nên, động nào của cô cũng chạy không khỏi ánh mắt anh. "Không có gì." "Nếu em không thích đối mặt với ống kính, có thể núp sau lưng anh." Anh nhẹ giọng nói. "Ừ." Cô ngoan ngoãn núp phía sau anh, nghe lời giống như cô vợ ngoan ngoãn. Nhưng vào lúc này, cô nhìn thấy Hà Mân trong đám người, mặt anh lạnh lùng nhìn cô, giống như tổ cáo sự phản bội của cô, ánh mắt cũng tràn đầy khinh thường. Cô ngậm ngẫn cả người, tâm cơ rụt lại. Trời ạ, cô quên mất chuyện quan trọng như vậy— cô vẫn còn có bạn trai tên là Hà Mân. Cô nên nói trước cho anh biết một tiếng cô muốn trở về, nhưng mà, điều này cũng không thể trách cô, cô đến sân bay mới biết Hạ Tử Đàm muốn dẫn cô đến Đài Loan mà. Dĩ nhiên, cô muốn cùng Hà Mân nói một chuyện quan trọng, là chuyện về hôn sự giữa cô và Hạ Tử Đàm. Nhưng, chuyện như vậy bảo cô mở miệng thế nào? Vốn tính toán là sau khi lấy được bản quyền, ly hôn với Hạ Tử Đàm mới nói, nhưng hôm nay. Rất nhiều việc đã thay đổi, quan trọng nhất, thay đổi là tâm của cô, cô không cách nào cùng Hà Mân tiếp tục được nữa. Thừa dịp chủ công ty cùng Hạ Tử Đàm nói chuyện công việc, Lam Hiểu Hi giả vờ muốn đi phòng rửa tay mà chuẩn em ra ngoài, không nghĩ tới Hà Mân đã đứng cách đó không xa, giống như đã chờ cô rất lâu. Cẩn môi, cô lấy dung khí hướng anh đi tới, Hà Mân không kịp đợi cô từ từ đi tới, tiến lên, một phát bắt được tay của cô, liền kéo cô tới cầu thang bên cạnh— Trong cầu thang rất an tĩnh, cách phòng làm việc một lối thoát hiểm thật lớn, anh kéo cô đến cầu thang bộ, nơi gấp khúc mới thả cô ra. "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Anh có quyền được biết chứ?" Hà Mân vòng tay, ôn hoà nhìn Lam Hiểu Hi. Cô đã thay đổi. Mặc dù trước kia cô cũng không tệ lắm, cười ngọt ngào lại đáng yêu, mà sự hấp dẫn chẳng nhiều, nhưng cô bây giờ thật sự rất đẹp, mang theo sự thành thực hấp dẫn của phái nữ. Nhìn thấy vậy, Hà Mân có cảm giác rất muốn đề cô xuống— đây là cảm giác về dục vọng đầu tiên từ khi biết cô tới nay, một loại dục vọng của người đàn ông đối với người phụ nữ. Ban đầu mở miệng muốn quen cô, là do anh thấy cô gái này luôn làm cho người ta sung sướng, kiên cường, tinh thần bất khuất, ở cùng cô một chỗ cảm thấy rất thoải mái, cảm thấy cuộc sống không trống trải nữa, anh biết anh thủy chung không có cảm giác yêu, nên cô cũng không có, nói rõ một chút, quan hệ bạn bè trai gái vừa mới bắt đầu, so với đồng nghiệp trong công ty còn xa cách hơn nhiều. "Tại sao không nói chuyện? Chẳng lẽ, đúng như anh nhìn thấy, em vừa thấy đã yêu Hạ Tử Đàm, sau đó hai người nhanh chóng kết hôn?" Lam Hiểu Hi lắc đầu một cái. "Không phải như thế." "Vậy là như thế nào?" "Còn nhớ rõ chuyện mà em gọi điện thoại nói cho anh không? Chỉ cần em giúp Hạ Tử Đàm một chuyện, em có thể lấy được quyền đại lý?" "Ừ." "Việc kia. Chính là cùng anh ấy kết hôn." Nghe vậy, Hà Mân sững sờ. "Cho nên, em cùng anh ta kết hôn là vì muốn lấy được quyền đại lý? Em vì quyền đại lý mà bán rẻ tương lai của mình?" "Cũng không phải như vậy. bởi vì anh ấy cần một cô gái để kết hôn, cho nên mời em giúp anh ấy một việc, em cùng Hạ Tử Đàm không có quan hệ gì." Cô càng nói càng nhỏ, vì chột dạ. Cô không nói dối, cô và Hạ Tử Đàm hoàn toàn không có quan hệ

kếthôn, mặc dù cô cùng anh đã lên giường, nhưng đó là chuyện ngoài ý muốn. Chỉ là, dù sao cô vẫn thấy có lỗi với Hà Mân.“Cho nên, em giả kết hôn?”“Vâng”“Cho nên, anh ta không yêu em, cũng chưa chạm em?”Hả? Gì cơ? Lam Hiểu Hi sững sờ nhìn Hà Mân, đối với vấn đề sắc bén như thế có chút không chịu nổi.Cô không muốn nói dối, nhưng cô lại không muốn thảo luận vấn đề nàyvới anh, cũng chỉ có thể nói dối thôi, vì vậy cô gật đầu một cái, rấtdùng sức.Hà Mân hơi híp mắt lại, đột nhiên đưa tay kéo cô vào trong ngực —“Hà Mân. anh làm gì đấy?” Lam Hiểu Hi kinh hoàng không dứt nhìn anh, bất an giãy nảy trong lòng anh, muốn đẩy anh ra lại khôngđược, cho nên cả người cứng đờ để mặc anh ta ôm.“Anh rất nhớ em, chẳng lẽ em không muốn anh sao?”Hả? Lam Hiểu Hi nhìn khuôn mặt anh càng ngày càng gần, không xong rồi.“Dĩ nhiên. em đương nhiên muốn anh.” Cô vừa nói vừa khấn trương lấy tay chống đỡ lồng ngực của anh.”Hà Mân, anh đừng làm như vậy. em sẽ sợ.”Trên thực tế, cô căn bản không suy nghĩ đến anh, thiếu chút nữa đãquên anh rồi, đúng, đều là lỗi của cô, cho nên dù bị anh hận chết, oánchết cũng đáng đời.“Sợ cái gì? Em là bạn gái của anh, anh không thể hôn em sao?”“Hà Mân. Đây là công ty.” Cô sợ muốn trốn, lại không tìm được lý do nào.Anh cười, dán sát mặt vào cô, nói chuyện bên tai cô.”Không sao, em trở nên rất đẹp, khiến anh không kìm hãm được.”“Anh dừng vậy. em không muốn.”“Không muốn cái gì? Để anh hôn?” Hà Mân Thầm nhắm mắt.”Thế nào, emyêu Hạ Tử Đàm rồi hả? Em quên bạn trai là anh rồi sao? Bạn trai khôngthể hôn bạn gái sao?”Nói xong, Hà Mân cúi đầu hôn lên miệng của cô, bàn tay sờ bắp đùi, sờ tới phía dưới váy—“Không cần! Hà Mân! Anh đừng như vậy.A. Buông em ra!” Lam Hiểu Hi giùng giàng, giãy dụa, vội vã muốn thoát.”Ngoan một chút, chúng ta là người yêu mà. Không để choanh đụng thì em muốn cho người nào đụng?” Hà Mân ham muốn bị cô khuấyđộng, giữa hai chân căng thẳng, cho dù không thể ở đây mà muốn cô, ít nhất cũng phải để anh đã khát một ít.”“Không.” Cô cắn anh, đưa chân đá anh.Anh đè cô tại trên mặt tường, hôn càng nhiệt liệt.Trong lúc bất chợt, một tiếng vang thật lớn, lối thoát hiểm bị đẩy ra.Hà Mân sững sốt, xoay người —Hạ Tử Đàm đang đứng ở cầu thang, hai tay thanh thần để trong túi quần, khuôn mặt giống như mang theo nụ cười nhìn bọn họ.Nụ cười, là giả, cất giấu trong mắt lại là lửa giận ngút trời.Chỉ là, rất ít người nhìn thấy được.”Xin hỏi, hai vị đang làm gì vậy?” Anh lễ phép hỏi, một con mắtthường về Lam Hiểu Hi, bộ âu phục mà anh thiết kế tỉ mỉ bị lôi kéo khiếnrối loạn một chút, môi, cũng hơi sưng.Rất rõ ràng, cô mới bị người đàn ông này bắt nạt, hơn nữa còn rất kịch liệt.Một cổ tức giận từ lòng bàn chân chạy thẳng đến tim, anh quả thật có một cổ xung động muốn trực tiếp đã bay Hà Mân ra ngoài.”Không nhìn được thấy sao?” Hà Mân cũng giật nhẹ môi, cười cười.”Anh phải biết Hiểu Hi là người của tôi, tôi dĩ nhiên cũng biết nguyên nhânkết hôn của anh, nơi này chỉ có ba người chúng ta, đừng diễn trò nữa?”mặt mày Hạ Tử Đàm đảo qua Lam Hiểu Hi, khuôn mặt của cô lại tái nhợt, nhìn cũng không dám nhìn anh lấy một cái.Bởi vì anh ra phát hiện làm phá vỡ chuyện tốt của cô cùng người đàn ông này, cho nên đang giận anh sao?Đáng chết.Tại sao ngực anh lại bị lửa giận bốc cháy?Đùa giỡn hay muốn làm gì cũng vậy, ít nhất cô ấy bây giờ là vợ củatôi, tốt nhất là cậu đừng động vào cô ấy, nếu không sẽ phá hư ước địnhcủa cô ấy và tôi, tôi cũng có thể tùy ý thay đổi ước định với S’S,dĩ nhiên, tôi sẽ nói rõ ràng với quý giám đốc công ty rằng đây tất cảđều do người quản lý tên Hà Mân gây ra, cậu thấy thế nào?”“Anh uy hiếp tôi?”Hạ Tử Đàm cười cười, gật đầu.”Đúng vậy đấy.”“Không sợ giảm danh tiếng của thiết kế sư Hạ ư?”“Tôi sợ cái gì? Tôi đường đường là Hạ Tử Đàm, uy hiếp một quản lý nho nhỏ trong công ty cũng nho nhỏ? Nói ra ai sẽ tin?”Hà Mân cắn răng, tức giận nhìn chằm chằm anh.”Thật là khiến tôi mở rộng tầm mắt, thì ra Hạ Tử Đàm cũng giống tiểu nhân mà thôi.”“Cậu cũng không kém.”“Anh—”“Đủ rồi! Các anh đừng tranh cãi nữa!” Lam Hiểu Hi bỗng dưng hét to.Hai người này lời qua tiếng lại, căn bản là đem Lam Hiểu Hi coi xemnhư không khí đúng không? Bọn họ coi cô như hàng hóa, không để ý đến ýnguyện của cô; mở miệng ngậm miệng đều là quyền đại lý, Lam Hiểu Hi cócần thế sao?‘Muốn chửi thì các người ra chỗ khác mà chửi!’ Lam Hiểu Hi thở phò chạy xuống, không muốn nhìn thấy Hạ Tử Đàm, cũng không muốn gặp lạiHà Mân.Cô chạy trốn rất gấp, nước mắt cũng rơi nhiều hơn, giày cao gót trên chân thiếu chút nữa khiến cô trật gân, cô cởi giày ra để chạy, một hoichạy từ tầng 19 chạy đến tầng 1, sau đó xông ra cửa, đưa tay vẫy mộtchiếc tắc xi, không nghĩ tới cô vừa mới ngồi vào trong, một người đànông cao lớn cũng lập tức chui vào —“Đến khách sạn, cảm ơn.” Hạ Tử Đàm mỉm cười đối với tài xế trước mặt nói.đôi mắt Lam Hiểu Hi đắm lệ nhìn anh, nhìn thấy anh cười, cô quay mặt sang bên kia xem phong cảnh.Cô không nói chuyện với anh, xem ra đã thật sự tức giận.Cô có thể không biết, so với cô, anh còn tức giận, hơn nữa khi anhnhìn thấy rõ ràng cô bị hôn đến môi cũng sưng đỏ, cổ áo xộc xệch.Anh rất muốn đem ấn kí của người đàn ông khác trên người cô xóa hoàn toàn.Nếu như là người phụ nữ khác, anh có thể đã sớm làm như vậy rồi,nhưng đối mặt với cô, anh thậm chí có điểm sợ hãi. Thật buồn cười, bởi vì anh chưa từng quan tâm ai như cô, nên lòng cao ngạo tôn quý lần nữa bị chà đạp.Rõ ràng là cô ấy yêu người đàn ông

khác, mình lại không muốn buông tay, vì cái gì đây? Thật giận... anh nghi ngờ tính nhẫn nại của mình còn lại bao nhiêu. “Em muốn về nhà.” Cô đột nhiên nói. Hạ Tử Đàm liếc nhìn cô một cái, lạnh nhạt nói: “Tốt, chờ em cởi âu phục trên người ra cho anh, em có thể về nhà.” Cởi âu phục trên người? Cô kinh ngạc, quay đầu lại nhìn anh. “Tại sao? Nếu như anh quan tâm đến bộ đồ mà anh mua cho em, thì em có thể về nhà giặt nó sạch sẽ, rồi trả lại cho anh.” “không thể được, em không phải biết bộ đồ trên người em là kiểu thiết kế thời trang mùa xuân sang năm của anh à? Đây là bí mật, trừ phinó ở trước mắt anh, nếu không không ai có thể đem nó mang đi.” Anh. Thiết kế đồ? Lam Hiểu Hi sững sờ, cô chưa từng suy nghĩ đến chuyện bộ đồ này là do anh tự tay thiết kế, hơn nữa còn chưa đưa ra thị trường? Thật là làm cho người ta ngoài ý muốn! Cô quả thật không thể tin được mình có vinh hạnh lớn thế này, là người đầu tiên mặc bộ đồ anh mới thiết kế! Nhưng, không đúng. “Không phải là anh từ trước đến nay đều không thiết kế đồ cho người phụ nữ châu Á sao?” Anh còn chính miệng nói cho cô biết, y phục của anh chỉ nghiêng về phía Âu Mỹ mà thôi. Hạ Tử Đàm liếc cô một cái, môi khẽ gợi kéo ra nụ cười lạnh. “Em quên anh đã đáp ứng với em là muốn đem thiết kế của anh đến châu Á sao?” “Nhưng mà.” “Chẳng lẽ em cho rằng anh sẽ để bọn em mặc những bộ đồ chỉ chuyên dùng cho người phương Tây Phương mà không phải là muốn thiết kế đồ cho phương Đông à? Em cho rằng anh lừa em sao? Chẳng lẽ anh vì phải kiếm nhiều tiền một chút, liền đem đồ vốn không phải thiết kế cho họ để họ mặc hử? Chẳng lẽ trong mắt em, Hạ Tử Đàm anh chỉ là người như vậy ư?” Liên tiếp, khiến cô nghẹn họng, không trả lời được. môi Lam Hiểu Hi giật giật, không dám nói đúng, cũng không dám nói sai, bởi vì anh nói đúng rồi, cô hoàn toàn không muốn anh sẽ đem y phục không hợp với phương Đông sang đây, cô vẫn cho rằng anh chỉ vì muốn thử thách cô nên mới nói thế mà thôi. Cô lại một lần nữa liếc mắt nhìn bộ đồ mình đang mặc trên người, âu phục màu hồng đào, đơn giản ưu nhã, phong cách rất khác trước kia, khó trách cô không nhận ra. Hoặc giả, nói rõ hơn, cho tới bây giờ cô đều không có nghĩ rằng anh sẽ thiết kế đồ cho cô. Cô nhìn trộm anh một cái, anh đang vòng tay quanh ngực, chờ cô đáp lại. Anh biết, giờ phút này cô nhất định rất cảm động, rất kích động, lại rất áy náy, bởi vì ánh mắt cô nhìn anh đã nói lên tất cả, mặc dù cô không nói một chữ nào. Bên trong xe trở nên rất im lặng, hai người không nói chuyện, cho đến khi xe dừng trước cửa khách sạn, Hạ Tử Đàm trả tiền rồi xuống xe trước, Lam Hiểu Hi từ từ đi theo phía sau anh, giống như người vợ nhỏ đáng thương. Hạ Tử Đàm đến quầy, lấy chìa khóa phòng, cô nhân viên vừa nhìn đã biết anh là thần thánh phương nào, đứng dậy tự mình dẫn anh đến cửa thang máy, khom người mỉm cười nói với anh: “Hạ tiên sinh, hành lý của ngài đã người quản gia từ Nhật Bản mang đến, cũng đặt đúng theo yêu cầu của ngài, xin ngài yên tâm.” Hạ Tử Đàm khẽ gật đầu một cái, dịu dàng đối với cô cười một tiếng. “Tôi biết rồi, cảm ơn cô.” “Đây là việc chúng tôi nên làm.” Cô nhân viên khẽ đỏ mặt, đưa bọn họ hai vị đưa lên thang máy sau mới rời đi. Thang máy dừng ở lầu cao nhất của khách sạn, tất cả tầng lầu cũng chỉ có một gian phòng — ‘phòng cho tổng thống’. Anh mở cửa đi vào, Lam Hiểu Hi vẫn đứng bên ngoài. “Em muốn đứng ở đây cởi quần áo à?” Hạ Tử Đàm bĩu môi, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà một cái, nhắc nhở: “Bên ngoài đều có camera, em không để ý thì cứ tiếp tục, anh thì không sao cả.” Lam Hiểu Hi cắn môi, trừng mắt liếc anh một cái, đột nhiên sau đó như gió vọt vào phòng, kết quả, vừa xông vào phòng cô liền ngây ngẩn cả người, bởi vì gian phòng này căn bản không giống như chỗ cho người ta ở, bởi vì bên trong người giả còn nhiều hơn gấp mấy lần 2 người thật như cô và anh, tất cả gồm 20 người giả với đủ tư thế tạo hình khác nhau đều mặc trang phục cực kỳ xinh đẹp. “Đây là.” Cô kích động đến nói không ra lời. “Những thứ này đều do anh thiết kế sao? Đặc biệt vì người phụ nữ phương Đông mà thiết kế sao?” “Thật sự rất đẹp! Thiết kế này lấy 3 màu xanh lục, vàng nhạt cùng phấn hồng làm tông nền, mỗi một bộ y phục có khí phái làm cho người cảm thấy ấm áp, tự nhiên cùng lãng mạn, tất cả đều khiến mọi người ánh mắt sáng lên đặc biệt là thiết kế, độc nhất vô nhị.” Hạ Tử Đàm nhìn đôi mắt tỏa sáng lấp lánh của cô, vẻ mặt giống như sắp khóc, khóe môi không tự chủ được nâng lên. “Thích không?” “Thích, thật thích.” Cô đi lên trước, lấy tay từng cái từng cái sờ vào. Mỗi bộ cô đều thích. “Những thứ này, tất cả đều vì em mà thiết kế.” tay Lam Hiểu Hi dừng lại, sững sờ ngay lập tức, đầu đột nhiên hơ hết loạn lên, mặt cũng nóng hừng hực. Anh đang nói gì? Cô không nghe lầm chứ? Cô làm như thế nào để hiểu lời nói của anh theo ý nào mới đúng? Anh có ý tứ gì? Cô quay đầu lại, ánh mắt Hạ Tử Đàm sáng quắc nhìn cô. “Là bởi vì em, anh mới thiết kế được những bộ dành riêng cho phái nữ phương Đông, em, là cảm hứng của anh. Biết chưa? Thứ mà những kẻ sáng tác khát vọng nhất, chính là cảm hứng sáng tạo.” đầu Lam Hiểu Hi choáng váng. Hoàn toàn nghe không hiểu anh đang nói gì. Tại sao anh dùng loại ánh mắt đó nhìn cô? Giống như là muốn đem cả người cô ấn vào trong thân thể anh vậy, khiến cô không kiềm chế được mà run lên. “anh....muốn. Làm gì?” Hạ Tử Đàm từng bước một đi gần về phía cô, sau đó dừng trước mặt cô, khi cô vẫn còn ngơ ngác không rõ anh muốn gì, anh đã đưa tay nâng cằm của cô — Anh, cúi người hôn cô.

9. Chương 9

Nụ hôn này, kéo dài, giống như qua cả một thế kỷ, thời gian ngừng lại, không gian dừng như không tồn tại, Lam Hiểu Hi mở mắt, thiếu chút nữa quên mất mình đang ở đâu. Tâm, kịch liệt cuồng loạn, cô cũng sờ nhìn lại anh, ngón tay dài của anh nhẹ nhàng vẽ qua môi cô, con mắt thâm thúy bình tĩnh rơi vào trên mặt cô. “Tại sao hôn em?” Giờ khắc này, quá kinh người, cũng không hiểu. Lần này, anh không uống rượu cũng không say mà! Hay, anh quá nhàm chán lại muốn trêu cô? Con mắt Hạ Tử Đàm tươi cười thật sâu ngưng lại. “Em cứ nói đi? Một người đàn ông hôn một người phụ nữ vì cái gì? Như thế nào? Nụ hôn của anh và Hà Mân, em thích cái nào?” Đối với hình ảnh giữa cầu thang kia, anh vẫn canh cánh trong lòng. Muốn đem sự tồn tại của một người đàn ông khác toàn bộ tẩy đi, anh bá đạo muốn đoạt lấy cô, bất kể cô có thuộc về mình hay không. Về mặt Lam Hiểu Hi vốn là sẵn sàng chuyển thành giận tãi, cô tự giấu mình, mới vừa rồi còn đắm chìm trong sự dịu dàng khi anh hôn cô. “bởi vì nguyên nhân này? Cho nên anh mới hôn em?” Cô sắp điên mất rồi! “Là bởi vì muốn khoe khoang nụ hôn của anh mê người đến cỡ nào sao? Đáng chết. Tôi là cái gì mà phải so sánh hả? Anh xem Lam Hiểu Hi tôi là người nào hả? Tùy tiện để người ta muốn làm gì thì làm sao? Anh quá đáng lắm!” Hạ Tử Đàm nhìn cô. Cô tức giận đến nỗi sắp nhảy dựng đánh về phía anh, rất thú vị. Nhưng, trong mắt kia toát lên sự đau thương, làm xúc động chỗ sâu nhất, mềm mại nhất trong lòng anh. Nụ hôn của anh, đã thương lòng của cô sao? Cô, thật không thương anh sao? Ngay cả một ít cũng không có sao? Trừ việc anh hôn cô ôm cô, làm hại cô không thể ý loạn tình mê với người yêu, trừ lần đó ra, anh đối với cô mà nói chẳng là cái thá gì sao? Rõ là. Làm cho người ta thất bại rồi. Anh quả thật không thể tin được một người luôn luôn thắng trên tình trường lại thua trong tay cô bé hồn nhiên lại non nớt này “Chưa từng yêu anh sao?” Anh cười nhìn cô, trong giọng nói lạnh nhạt mang theo từng tia phiến muộn khó để người ta có thể nhận ra. “Không có!” Cô không chút nghĩ ngợi trả lời, không để anh có một chút do dự nào. Cô không muốn bị người đàn ông này trêu nữa, không muốn làm món đồ chơi để khi anh nhàm chán lại lấy ra trêu đùa, cho dù cô yêu anh, cô cũng không muốn bị anh đùa bỡn như vậy. “Tổn thương lòng của anh rồi kia, sao vóc người ngọt như vậy, nói chuyện lại ác đến thế chứ? Nói gì thì cũng là vợ chồng... ăc... một chút tình nghĩa cũng không có.” Hạ Tử Đàm nửa đùa, lắc đầu một cái, trong nháy mắt con mắt sắc cũng chuyển thành âm trầm, ưu nhã đến bên cửa sổ, đưa lưng về phía cô. Cô nhìn bóng lưng anh cao lớn, cần mẫn, chẳng biết tại sao, rõ ràng người bị thương phải là cô, cô lại cảm thấy anh có chút không vui, mà nguyên nhân không vui về là bởi vì cô. “Em đi đi. Nếu như cần vợ chồng cùng xuất hiện chung, anh sẽ gọi em.” giọng nói anh rất lạnh, cô không nhìn thấy ánh mắt của anh, lòng có chút khó chịu. “Hạ Tử Đàm.” Anh quay đầu lại, tức giận liếc cô một cái. “Không phải đã nói là kêu anh là Đàm sao? Quên à? Còn nữa..., đừng quên gần đây chúng ta hưởng tuần trăng mật, em nên xin công ty nghỉ một khoảng thời gian, thừa cơ hội này mà nghỉ ngơi ở nhà mấy ngày, muốn đi chỗ nào chơi thì nói cho anh biết, biết chưa? Cho dù không thích anh, trong mắt người ngoài, chúng ta phải ân ái ái ái, tránh truyền tới tại bà ngoại làm hỏng chuyện của anh, biết không?” “Biết.” Cô đáp một tiếng, lè lưỡi với anh, sau đó xoay người rời đi. Xem ra cô quá lo lắng rồi, người đàn ông này nào có bị thương gì? Mở miệng ngậm miệng đều là giao dịch kia. nhất định là kia dây thần kinh của cô bị chập, mới có thể lập tức choáng, cho rằng anh sẽ bị câu nói vừa rồi làm thương tổn, quý mà! Lam Hiểu Hi đến công ty xin thời gian nghỉ kết hôn, mỗi đồng nghiệp vừa thấy cô liền cười cười, cảm ơn cô đã đưa bánh, sau đó cô mới hiểu được, sáng sớm hôm nay, từng thùng bánh lớn được người đặc biệt đưa tới đây, nghĩ cũng biết là kiệt tác của Hạ Tử Đàm. Cô vẫn cười, tâm cũng hoảng, rõ ràng là kết hôn giả, lại thoải mái như vậy, về sau ly hôn, cô nhất định sẽ chết rất khó coi kết quả một đồng nghiệp còn nói phải giúp cô cùng Hạ Tử Đàm làm bữa tiệc ăn mừng tân hôn, thời gian diễn ra vào buổi tối ngày mai, ở một nhà hàng cao cấp. Nghe nói, ông chủ còn đích thân chi ra một số tiền lớn để mọi người chơi vui vẻ, nghĩ cũng biết tất cả đều muốn thiết kế của Hạ Tử Đàm. SS vì tranh thủ muốn quyền đại lý của Hạ Tử Đàm, tốn rất nhiều thời gian, lần này lại được một tên lính quèn như Lam Hiểu Hi lập công lớn, còn từ chim sẻ hóa thành phượng hoàng, gả cho Hạ Tử Đàm, nói gì cũng đều khiến công ty nở mày nở mặt, không ăn mừng sao được? Lam Hiểu Hi lẳng lặng tiếp nhận sự chúc phúc của mọi người, âm thầm may mắn về thời gian cô cùng Hà Mân lui tới không lâu, cần bản trong công ty không người nào biết quan hệ giữa cô và Hà Mân, nếu không, bây giờ cô không thể nhận sự chúc phúc, mà là chịu đủ phê phán, nhưng, cho dù như thế, đối với cô hay là đối với Hà Mân đều tốt cả, cho nên trước thời gian nghỉ trưa, cô tìm Hà Mân, hai người cùng nhau ra ngoài tìm phòng ăn yên lặng một chút. Gian phòng này là phòng ăn

mà bọn họ đã tới mấy lần, cách công ty hơi xa một chút, cho nên không gặp được người quen. Hai người tựa hồ cũng không có khẩu vị gì, vì vậy chỉ ăn một ít. “Em muốn nói cái gì?” Hà Mân trực tiếp mở miệng hỏi. Mặc dù anh và cô lui tới không lâu, nhưng biết cô một thời gian khá dài rồi, bộ dạng cô có lời muốn nói với anh, anh nhìn cái là ra. Lam Hiểu Hi cầm khăn giấy lau miệng, uống một ngụm nước ép trái cây, mới cố lấy dũng khí, giương mắt đối với anh nói: “Hà Mân, chúng ta chia tay đi.” “Chia tay?” Hà Mân bật cười, một đôi mắt nhìn thẳng vào cô. “Tại sao? Bởi vì em đã chọn được con rùa vàng tốt hơn anh sao?” Lam Hiểu Hi xin lỗi nhìn anh. “Không phải như thế, Hà Mân, anh hãy nghe em nói...” “Em cho rằng người đàn ông cao cao tại thượng kia sẽ thật yêu em? Em ngu à? Đầu đất à? Em cho rằng em sẽ ngồi vững chắc cái ghế Hạ phu nhân kia ư? Không phải chỉ là giao dịch thôi sao? Chẳng lẽ em cho rằng em có thể thật sự trở thành vợ của anh ta? Bên cạnh người già có vô số người đẹp, muốn thân hình có thân hình, muốn gia thế có gia thế, em cho rằng già sẽ để ý đến em? đúng không? Coi như là như vậy, anh ta cũng chỉ là vui đùa một chút đối với em mà thôi, chẳng lẽ em cho là thật?” Lam Hiểu Hi cắn môi, một câu cũng không phản bác. Từng chữ từng câu của Hà Mân đều cháy đốt lòng của cô, anh nói xong, lại không thể nói đó không phải là sự thật. “Em biết rõ anh ấy không yêu em, nhưng mà, em muốn chia tay với anh cũng không phải bởi vì anh ấy.” “Vậy là cái gì?” “Em không thể ở cùng một chỗ với anh. Phải nói, em phát hiện em không yêu anh, giống như. Cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu anh. em biết em nói như vậy rất quá đáng, thật xin lỗi vì em nhận ra trễ đến vậy, em cho là giữa nam nữ yêu nhau chỉ cần có tâm là được, nếu như em không gặp được tình yêu thật sự thì chưa chắc em đã nhận ra, nhưng. Anh ấy xuất hiện, cũng khiến em biết cảm giác yêu một người là thế nào. Hà Mân, thật xin lỗi, đều là lỗi của em, xin anh tha thứ cho em.” Hà Mân nhìn chằm chằm cô, lửa giận tăng lên. “Cho tới bây giờ đều là tôi vứt bỏ đàn bà, chưa có người đàn bà nào vứt bỏ tôi!” “Thật xin lỗi.” Cô thủy chung cúi đầu. Anh muốn oán cô, tức giận cô, trả thù cô thế nào, cô cũng không đáp trả, chỉ có thể nhận. “...!” “Thật xin lỗi.” Cô liên tục nói xin lỗi. “Là lỗi của em.” Hà Mân đứng dậy. “Hóa đơn em trả đi!” Nói xong, anh giận dùm dùm rời khỏi phòng ăn. Lam Hiểu Hi nhìn hóa đơn trước mắt, cảm thấy không biết nên khóchay cười đây, trước kia làm sao cô lại cảm thấy người đàn ông này rất thích hợp làm chồng đây? Nhưng mà, cũng không thể trách anh được, dù sao cũng là lỗi từ phía cô, ngàn lỗi vạn lỗi đều là của cô, anh tức giận như thế cũng là chuyện đương nhiên. Đứng dậy, trả nợ, Lam Hiểu Hi đẩy cửa phòng ăn ra, đi trên đường cái, gió rét tạt vào mặt khiến cô khẽ rung mình một cái. Làm như vậy, đúng chứ? Cui như Hạ Tử Đàm không thương cô, nhưng cô đã yêu anh mất rồi, thì không ở chung một chỗ với Hà Mân. Đường tình yêu, bất kể gặp gẽnh thế nào, đều không muốn phụ lòng của mình, như vậy mới không hối hận. Đúng không? Một đêm này, Lam Hiểu Hi ngủ không tốt. Cô một mực nghĩ về Hạ Tử Đàm, ngày hôm qua ánh mắt khi anh để cho cô đi, giọng nói kia, vẫn giống như hòn đá đè trên lồng ngực cô, nghĩ đến tối hôm nay có bữa tiệc mà các đồng nghiệp làm, cô phải nắm tay Hạ Tử Đàm làm bộ yêu thương ngọt ngào, cô cũng không tự tin lắm. Cô rời giường, đánh răng rửa mặt, không nghe thấy tiếng chuông điện thoại bên ngoài vẫn vang, đợi khi cô đi ra khỏi phòng tắm nghe điện thoại di động thì đã có mười mấy cuộc gọi nhỡ, đang muốn nhìn một chút là ai gọi tới, điện thoại di động lại vang, là quản lý Lô. Cô vội vàng bắt máy — “Alo, tôi là Hiểu Hi.” “Cô lập tức đến công ty! Ngay lập tức!” Lô Mỹ Lâm nói xong đã cúp điện thoại. Lam Hiểu Hi nhìn chằm chằm điện thoại di động, mí mắt giật giật có chút bất an, rất muốn không đi, nhưng vì phải giữ chén cơm đáng yêu, cô quyết định phải ngoan ngoan nghe lời. Nhưng cô không khỏi cảm thấy kỳ quái, dù sao thân phận bây giờ của cô còn là Hạ phu nhân, theo lý mà nói Lô quản lý cũng không dám ra lệnh như vậy với cô mới đúng. Chuyện có chút quỷ dị, hơn nữa, cô vẫn còn trong thời gian nghỉ kết hôn. Chỉ là, đáp án rất nhanh biết được, khi Lam Hiểu Hi bước vào phòng làm việc SS thì ánh mắt mỗi người nhìn cô vô cùng bí mật, nghị luận ầm ầm, chắc chắn có việc liên quan đến cô rồi. Cô mở cửa phòng làm việc của Lô quản lý ra, còn chưa có ngồi xuống, một tờ báo đã bay xuống trước mặt cô, dòng chữ nổi bật rất nhanh đập vào mi mắt — Âm mưu lớn của thế kỉ! Người phụ tá nhỏ vì muốn tranh thủ quyền đại lý đã bán mình làm phu nhân của chuyên gia thiết kế thời trang! Thiết Kế Sư Hạ vì muốn tài sản của nhà Chúc Điền, không thể không ngoan ngoan đeo nhẫn cưới? Lam Hiểu Hi sững sờ nhìn chằm chằm trang đầu tờ báo giải trí, cảm giác toàn thân máu chảy ngược. “Chuyện gì xảy ra? Lam Hiểu Hi! Tôi có bảo cô vì quyền đại lý mà leo lên giường người ta sao? Tôi còn đang suy nghĩ làm sao cô được như vậy, nguyên lai là dùng thủ đoạn giả kết hôn cái này để lấy được quyền đại lý? ! Như vậy coi như xong, tin tức báo đã lên! Cô bao công ty lên tiếng thế nào hả? Rõ ràng từ một chuyện tốt, lại bị cô làm mất hết cảm hứng rồi, cấp trên nói muốn cắt chức, cô có lời gì muốn nói?” Mất thể diện? Đúng vậy, rất mất thể diện! Sẽ không người nào mất thể diện hơn cô! Vốn là phượng hoàng được người người ca ngợi, trong một đêm biến thành kĩ nữ bán mình, ha ha, hài kịch ghê “Lam Hiểu Hi, rốt cuộc cô có nghe tôi nói chuyện không?” Lô Mỹ Lâm rống lớn, giày cao gót trên mặt đất mài mài. Cô hận Hiểu Hi đã

lâu, bây giờ bị cô túm được cái chuôi rồi, không cho cô đập mấy cái trên đầu, sao tiêu mỗi hận trong lòng được? Ngày hôm qua, Hà Mân đem toàn bộ chân tướng nói cho cô nghe, còn nói với cô rằng anh nhất định sẽ báo thù. Cô thật không nghĩ tới tên Hà Mân kia sẽ vì người đàn bà trước mắt này, thà lấy được ngọc vỡ còn hơn, đem tin tức này báo cho giới truyền thông, cũng không quản người lãnh đạo trực tiếp như cô mất đi công lao về quyền đại lý, bất kể cách đó có thể chọc giận Hạ Tử Đàm. Thì ra, Hà Mân thật sự yêu Lam Hiểu Hi? Thế cô là cái gì? “Nghe.” Lam Hiểu Hi rút cuộc trả lời. “Lô Mỹ Lâm chau chau mày.” “Cho nên, cô lập tức nghỉ việc!” “Được.” Lam Hiểu Hi gật đầu một cái, mặc dù có chút lưu luyến đối với công việc này, nhưng việc đã đến nước này, cô lưu luyến nữa cũng vô ích, không phải sao? Hiện tại, cô lo lắng chính là, chuyện này bị giới truyền thông công bố xong, bà ngoại có phải tức giận đến mức nằm viện hay không? Hạ Tử Đàm bị mất quyền kế thừa không? Nếu như vậy, tất cả sẽ trở về vạch xuất phát, cô không giúp anh được gì, mà còn hại anh. Cho nên, người không thể làm chuyện xấu. Lam Hiểu Hi xoay người rời đi, mới mở cửa, đã nhìn thấy gương mặt cười lạnh của Hà Mân. Cô cúi đầu nhìn anh. “Là anh ư?” Hà Mân không phủ nhận. “Tôi nói rồi, cô phải trả giá thật lớn, cảm giác thân bại danh liệt thế nào? Cô chẳng những mất sạch thanh danh, về sau cũng đừng nghĩ đặt chân ở chỗ này.” “Đúng vậy.” Khóe môi Lam Hiểu Hi nâng lên cười, đáy mắt lại bốc hơi nước. “Tôi đã trả giá thật lớn, bởi vì tôi phản bội anh, tôi sẽ không trách anh.” “Em không trách cậu ta, nhưng tôi lại muốn trách.” Tiếng nói dịu dàng, như gió thổi qua. Một thân hình khôi ngô mặc áo khoác màu trắng sữa, Hạ Tử Đàm giống như vương tử đứng nghiêm ở sau lưng cô, nghe rõ cuộc đối thoại này. Lam Hiểu Hi sững sờ quay đầu lại, nhìn thấy anh, uất ức nồng đậm kia trong phút chốc xông lên, vội vàng không kịp chuẩn bị. “Tối đây nào, bà xã.” Hạ Tử Đàm dịu dàng cười một tiếng đối với cô, kêu cô là bà xã, tựa như mỗi ngày đều gọi, rất tự nhiên. Cô cúi đầu, một giọt lệ cứ như vậy nhỏ giọt trên sàn nhà, lặng yên không một tiếng động, lại không tránh được cặp mắt kia của Hạ Tử Đàm. Anh đi về phía cô, trước mắt bao người, đưa tay đem cô ôm vào lòng — “Cái con nhóc này, khóc cái gì? Chẳng lẽ tờ báo viết cái gì em đều tin ư? Chẳng lẽ em cho là anh cưới em bởi vì muốn thừa kế tài sản của bà ngoại sao? Không biết anh yêu em à? Cả đời anh sẽ không buông em ra đâu, em chỉ vì một bài báo viết mà lựa chọn buông tay anh ư?” Hạ Tử Đàm nhẹ nhàng nói với cô, lại làm ối người trong phòng làm việc nghe được. “Cối đời này, ai dám nói anh không thương em? Anh yêu em, Lam Hiểu Hi, bà xã của anh, đời này anh chỉ yêu em, có bà ngoại làm chứng cho anh.” Từng chữ từng câu, dịu dàng như nước. Từng câu từng chữ, tình yêu sâu đậm. Nếu như là thật thì tốt quá. Lam Hiểu Hi nhắm mắt lại, khéo léo dựa vào trong ngực anh. Cô biết, anh là tự mình đến giải vây cho cô, cho nên mới nói như vậy. Cho dù người của toàn thể giới này coi lời của anh là thật, cô cũng không biết. Nhưng mà, cô cảm động không thôi. “ bây giờ, anh phải làm một chuyện trước, em đừng can thiệp, cũng đừng bị giật mình, bởi vì anh không nhìn được. Chodù phá hỏng thanh danh trước này, anh vẫn muốn làm như vậy.” “Cái gì? Lam Hiểu Hi không hiểu ngẩng đầu lên nhìn anh, anh nghiêng người hôn nhẹ vào môi cô.” “Nhắm mắt lại.” Cô vẫn nhìn anh. “Ngoan, nghe lời, nhắm mắt trong năm giây thôi, được không?” Anh ưu nhã cười cười với cô. Cho nên, cô nhắm mắt lại, khi cô vừa nhắm mắt lại, cô cảm thấy bên má mình có gió mạnh quét qua, nghe được một tiếng kêu đau, sau đó là vài tiếng hét gào khóc. Không đúng! Lam Hiểu Hi mở mắt ra, chỉ thấy Hà Mân sau lưng đã bị quật ngã trên mặt đất, khóe môi rịn ra máu, đau đến nỗi gương mặt vặn vẹo. Cô ngạc nhiên nhìn về phía Hạ Tử Đàm — “Không phải anh.” Anh mở to mắt, vừa thối thối tay mình. Thật là gặp quỷ. Tại sao chính là anh đánh người, lại có vẻ đau hơn kẻ nằm trên mặt đất kia? Một người thiết kế rất yêu đôi tay của mình. “Đừng khóc.” Lam Hiểu Hi vừa giúp anh thoa thuốc vào tay, vừa khóc, khiến cả trái tim Hạ Tử Đàm co rúm lại. “Anh ngốc sao? Là đứa ngốc à? Tay anh dùng để thiết kế quần áo, không phải dùng để đánh người, nếu như bị thương thì làm sao bây giờ? Còn nữa..., anh ta sẽ kiện anh, danh dự của anh có thể bị hủy trong chốc lát, anh mà mang danh xấu, đều tại em cả.” “Cậu ta đáng ăn đòn.” Hạ Tử Đàm anh, đời này hình như chưa ra tay đánh người: “Không nghĩ tới đánh người ta lại đau thế này, sớm biết nên tìm người đánh thay, nhưng mà, như vậy thì không giống anh hùng cứu mỹ nhân rồi.” Cô trừng anh. “Anh vẫn còn nói giỡn được sao?” Tay cũng sưng lên rồi, thiệt là, rõ ràng bàn tay vốn hấp dẫn lại mềnh người, nhưng bây giờ vì cô mà biến thành như vậy, bảo cô không đau lòng được sao? “Ngu ngốc!” Cô vẫn còn mắng. “Tại sao phải ra tay? Đó là do em nợ anh ta, là bởi vì em nói muốn chia tay, anh ta mới tức đến nỗi làm chuyện như vậy, vốn chính là em có lỗi, anh ta làm như vậy, căn bản em không thể trách anh ta, anh không đáng vì em mà đánh anh ấy, như vậy hình như em lại nợ anh ta nữa rồi.” “Em không nợ cậu ta! Cũng không có lỗi với cậu ta!” Hạ Tử Đàm tức giận nói. Cái này dần nha đầu, người kia ở sau lưng cô len lén bắt cả hai tay, cô không biết, còn mỉm cười ra nước ngoài kiếm tiền cho người ta! Nghĩ đến đây, không đánh anh ta thì hả giận thế nào được? “Có! Em có lỗi! Em. Với anh kết hôn là có lỗi với anh ấy. em lại còn nói chia tay. Đều là lỗi của em.” “Đợi chút — Hạ

Tử Đàm đột nhiên trợn to mắt nhìn cô, chợt mới nghĩ đến lời cô vừa nói. “Em nói, em chia tay với cậu ta rồi?” “Ừ.” “Lúc nào?” “ Ngày hôm qua.” “Tại sao?” Anh lại hỏi. Cổ họng có chút khàn, bởi vì mong đợi một đáp án, mà khiến cả người anh căng thẳng lạ thường. Cô nhìn anh, muốn nói lại thôi. “Nói cho anh biết, Hiểu Hi, anh muốn biết đáp án.” Cô lắc đầu. “Anh đừng hiểu lầm, chỉ là em không muốn làm anh ta lãng phí thời gian. Cho dù là kết hôn giả, nhưng thời gian có thể kéo dài, bất kể thế nào, em cảm thấy thật có lỗi với anh ấy, cho nên mới nói chia tay Anh đừng hiểu lầm, em không yêu anh....”

10. Chương 10

Kỳ lạ....Người chưa bao giờ ra tay đánh người, vì một người phụ nữ, trước mặt mọi người phá hư hình tượng, còn vì vậy mà bị trật khớp tay. Một người đàn ông chưa bao giờ đến Câu Lạc Bộ hay quây rượu để muasay, vì một người phụ nữ, say đến nỗi không biết gì, trong miệng vẫn la hét một câu: “Cô ấy nói cô không yêu tôi! Đáng chết, em không yêu tôi. Mà tôi lại yêu cô ấy, làm sao bây giờ? Anh yêu em thật mà.” “Còn có thể làm sao? Muốn tháo chuông thì cần phải tìm người buộc chuông, không thể làm gì khác hơn là tìm tên đầu sỏ gây nên đến đây, bất kể dùng kế lừa gạt hay uy hiếp lợi dụ, ai bảo bọn họ là bạn bè của Hạ Tử Đàm đây? trong câu lạc bộ ROSE, Tổng Minh Hi nhìn Nghiêm Mạc Thần một cái, nhìn lại tên Hạ Tử Đàm say bất tỉnh ở một bên, nhẹ nhàng thở dài. “Làm thế nào? Lừa gạt người nhà cậu ta đến đây.” “Nghiêm Mạc Thần đảo con mắt lạnh toát qua.” “Lừa gạt? Có sao? Chồng cô ta say khướt ở chỗ này, tôi điện thoại có nói câu nào là dối gian sao?” “Không có, chỉ là, hai chúng ta là hai gã đàn ông to cao, có thể kéo cậu ta về khách sạn được, gọi cô ấy tới nơi này làm gì?” Tổng Minh Hi sờ lỗ mũi, có chút không hiểu nổi nhìn Nghiêm Mạc Thần. “Nghiêm Mạc Thần lừa anh.” “Được xưng là bạn bè người ta, sao vợ mình lại yêu cậu ta cơ chứ? Một người đàn ông mới cưới như quý đến Câu Lạc Bộ uống rượu, không trở về nhà ôm bà xã, cậu có thể khoan tay đứng nhìn à?” “Ồ ô, xem ra, Nghiêm Mạc Thần rất quan tâm Hạ Tử Đàm rồi, khiến anh giống như gà mẹ hổng hốt chỗ này!” Tổng Minh Hi quỷ quyết nhìn anh, Nghiêm Mạc Thần làm bộ không nhận thấy ánh mắt thăm dò của gã. “Trước kia cậu ta bảo cậu điều tra tên đàn ông kia, gọi là Hà Mân, đến tốt cùng có yêu Lam Hiểu Hi hay không?” “Nếu như yêu, bắt cả hai tay làm gì?” “Thằng nhóc này mới vừa không phải nói Lam Hiểu Hi rất thích tên kia ư?” “Ừ, đáng thương thằng nhóc Hạ này, trên tình trường là người không có đối thủ, phong lưu nổi danh, nhưng yêu người thật lòng lại khổ sở thế đấy,” Tổng Minh Hi rất thay anh than thở. Nghe vậy, Nghiêm Mạc Thần lạnh lùng trợn mắt nhìn Tổng Minh Hi một cái. “Nói những thứ chuyện cũ năm xưa làm cái gì?” Tổng Minh Hi cười ha ha. “Bây giờ cậu rất hạnh phúc, Mạc Thần, quá hạnh phúc, nếu không có đoạn quá khứ kia, cậu sẽ không quý trọng những thứ đang nắm trong tay như thế này, không phải sao? Nhưng Tử Đàm của chúng ta lại bị thương rồi, mỗi lần cũng yêu một người phụ nữ đã yêu một gã khác, còn phải cố làm ra vẻ không việc gì, thật ra thì trong đầu khổ muốn chết, sống thật mệt mỏi.” “Thật ra thì, anh rất hiểu Hạ Tử Đàm, căn bản người này cũng không phong lưu, lời đồn đãi bên ngoài kia tất cả đều do cậu ta cố ý tạo, muốn cho người ta cảm thấy tình cảm đối với anh không quá quan trọng, nhưng chỉ để che dấu nội tâm cực kì yếu ớt.” Hạ Tử Đàm, không dễ dàng yêu một người, nhưng, một khi đã yêu, rất khó buông tay. Chỉ tiếc, đường tình của tên này nhấp nhô quá, yêu người phụ nữ đầu tiên là người vợ đã mất của Nghiêm Mạc Thần, không nghĩ tới thời gian đã mười năm trôi qua, người yêu thứ hai của gã không ngờ lại là cô gái đặc biệt người trong lòng, nhưng có khác, lúc này cậu ta không có ý định buông tay, hơn nữa khi biết tên Hà Mân kia căn bản không phải là kẻ tốt đẹp gì, quyết tâm của cậu ta lại càng kiên định. Nếu như không phải là lần này Hạ Tử Đàm say nói nhăng nói cuội, căn bản anh còn chưa hiểu cậu ta muốn điều tra tên kia và bà xã Lam Hiểu Hi có quan hệ gì, bọn họ căn bản cũng sẽ không biết, thì ra hôn nhân giữa anh cùng Lam Hiểu Hi thật sự như báo nói, xuất phát từ một cuộc giao dịch. “Đó là do cậu ta tự nhận lấy.” Nghiêm Mạc Thần lười biếng nằm ở ghế sofa. “Này.” “Không phải sao?” Tổng Minh Hi chau chau mày. “Cậu hi vọng cậu ta bị vợ bỏ hả? Nguyên nhân là do cậu ta đã cướp mất trái tim của bà xã năm đó của cậu sao?” “Chân dài giờ lên, Nghiêm Mạc Thần định đá anh một cái.” “Cậu muốn chết hả?” Tổng Minh Hi nhanh chóng trốn thoát một cú này. “Đợi chút nữa người ta đến, cậu nói gì với người ta? Suy nghĩ nhanh đi! Đừng bảo là cậu trực tiếp hỏi cô có yêu Hạ Tử Đàm hay không chứ?” “Mất dùng để làm gì?” “Có ý gì?” “Ý là, một người có yêu một người khác hay không, dùng mắt nhìn là có thể nhìn ra được rồi.” Lam Hiểu Hi bước vào Câu Lạc Bộ ROSE, sau khi nói tên thì được dẫn đến căn phòng mà Hạ Tử Đàm đã bao,

cô đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy Hạ Tử Đàm nằm dưới đất. Cô cuống quýt chạy tới đem Hạ Tử Đàm đỡ dậy, mãi mới kéo anh lên ghế sofa, ngẩng đầu, lại nhìn thấy hai người đàn ông kia đang vắt chân ngồi bên cạnh nhìn cô, hoàn toàn không có ý muốn giúp đỡ. “Các anh là. . . .” Nhìn có chút quen mắt, chỉ là cô không quen nhiều người bạn của Hạ Tử Đàm, bởi vì kết hôn giả, Hạ Tử Đàm cũng chưa giới thiệu qua người nào với cô, cho dù đã gặp trong hôn lễ, cô cũng khó có ấn tượng sâu sắc gì. “Bạn cậu ta.” “Vậy tại sao không dìu anh ấy đến lên ghế? Sao lại để anh ấy nằm trên mặt đất?” Thật là bạn bè kì quái. Theo ý cô, bọn họ giống như kẻ địch của Hạ Tử Đàm đúng hơn í, hoặc là, Cầm thù cô? Bởi vì bọn họ vẫn nhìn chằm chằm cô, cô thật sự không thể không hướng liên tưởng đến trường hợp kia. “Bởi vì thằng nhóc này say khướt, mỗi lần kéo cậu ta lên thì cậu ta lại nằm xuống đấy, nói nằm dưới đất thoải mái hơn, cho nên cũng không quản cậu ta làm gì.” “Nhưng cũng không thể như vậy chứ, người say nói có thể nghe theo sao? Tôi đã gọi xe ở bên ngoài chờ rồi, các anh có thể giúp tôi dìu anh ấy lên xe không?” Lam Hiểu Hi hỏi hai người kia. Bọn họ lại. lắc đầu một cái? ! Có làm hay không vậy? Hai gã đàn ông trước mắt quần áo chỉnh tề, giúp một tay cũng không được sao? Chẳng lẽ muốn một người phụ nữ nhỏ bé như cô dìu anh ấy ra? Rõ là. Gặp quỷ mà. Dìu thì dìu! Dù sao sức của cô cũng không nhỏ! Lam Hiểu Hi dùng thân thể của mình chống Hạ Tử Đàm lên, rất nỗ lực khiến thân thể đứng vững, nhưng người kia quá nặng, cô đi chưa được hai bước suýt nữa ngã nhào, nhưng cô gắng gượng tiếp tục. Nghiêm Mạc Thần lên tiếng. “Cậu ta nói cô không yêu anh ta, uống say mà khóc đấy.” Tống Minh Hi cũng lên tiếng. “Chúng tôi quen biết cậu ta vài chục năm, lần đầu tiên nhìn thấy anh ta vì một người phụ nữ mà say thành như vậy, lại còn khóc nữa.” “Cô yêu cậu ta không? Tiểu thư Lam Hiểu Hi.” Nghiêm Mạc Thần trực tiếp hỏi. Nhìn vẫn chưa đủ, dùng miệng hỏi trực tiếp cho rồi. “Nói không yêu cậu ta, là lừa gạt cậu ta à?” Tống Minh Hi tự nhận mình rất dùng sức căng mắt mà nhìn, nhưng là, thật sự không nhìn ra, đối với Tử Đàm nhà bọn họ đến tột cùng cô có yêu hay không nhỉ? Hai người kia. Lam Hiểu Hi sững sờ nhìn bọn họ, nóng mặt. “Các anh muốn nói gì?” “Cậu ấy yêu cô.” Nghiêm Mạc Thần nói thẳng. “Rất yêu.” Tống Minh Hi bổ sung thêm. “Tôi. Các anh nghĩ sai rồi, anh ấy không thương tôi, chúng ta chỉ.” “Cậu ấy thật sự rất yêu cô.” Nghiêm Mạc Thần cũng không biết tại sao mình muốn nói hết ra ở đây, giúp tên đàn ông say như chết kia nói hộ, hơn nữa còn nói liên tục tới hai lần. “Thật sự rất yêu.” Tống Minh Hi lần nữa xen vào. “Cậu ta chính miệng nói rất nhiều lần, chúng tôi mới vừa cho phục vụ tới đây ghi âm, cô có cần nghe lại không?” Ghi âm? Nghiêm Mạc Thần không giải thích được nhìn Tống Minh Hi một cái, Tống Minh Hi lại nháy mắt mấy cái với anh. Mọi Lam Hiểu Hi giật giật, không nói. “Nếu cô yêu cậu ta thì nói ra cho cậu ta biết, yêu một người mà xấu hổ không mở miệng.” “Đúng vậy, nếu như hai người đều yêu nhau, rồi lại bởi vì không dám thừa nhận yêu nhau mà chia tay, không phải rất oan uổng sao? Điểm này, vị đại tổng tài Nghiêm Mạc Thần này là bằng chứng sống.” Nghiêm Mạc Thần đảo mắt lạnh quết về phía Tống Minh Hi, ngược lại không có lên tiếng phản bác lại. Lam Hiểu Hi nhìn bọn họ, cảm thấy thân thể Hạ Tử Đàm càng ngày càng nặng, mình cũng sắp chống đỡ không nổi. Hai người kia cố ý sao? Hành hạ cô như vậy để giúp đồng đảng báo thù sao? Nếu hai người các anh là đàn ông thì mau tới đây giúp tôi đỡ anh ấy đi, nếu như anh ấy không cẩn thận bị té, không phải oan uổng hơn sao? “Nghiêm Mạc Thần cùng Tống Minh Hi liếc mắt nhìn nhau, rốt cuộc đứng dậy đỡ bạn tốt. Cô gái này. Thật là có điểm thú vị, hai người bọn họ tồn không ít clo, cô chỉ đáp lại một câu này: “Đi thôi.” Lam Hiểu Hi cười ngọt ngào đối với bọn họ, đi lên đứng trước. Bước chân của cô vô cùng nhẹ nhàng, so với 27 năm qua thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Em, là cảm hứng của anh. Biết chưa? Người thiết kế, cần có cảm hứng. Thì ra, ý tứ của những lời này là — anh yêu cô, anh rất cần cô sao? Lam Hiểu Hi đỏ mặt ngồi bên giường, nhìn Hạ Tử Đàm vẫn còn say trong mộng. Không thể tin được, người đàn ông này lại yêu cô, giống như nằm mơ vậy, cô thật sự rất sợ mộng sẽ tỉnh, sau đó phát hiện đây chỉ là một giấc mộng mà thôi. Cho nên, cô cứ nhìn anh như vậy, coi chừng anh, nghĩ đến đêm tân hôn, nghĩ đến nụ hôn thâm tình hôm qua, nghĩ đến anh hỏi cô ai hôn thuần thực hơn, nghĩ đến cô chính miệng nói cô không yêu anh, vui sướng, xấu hổ, ảo não, hối hận. Tất cả tâm tình xông lên cùng lúc. “Thật xin lỗi, Hạ Tử Đàm.” Cô cúi người, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của anh. “em đã lừa anh, thật ra em đã yêu anh từ lâu, lại sợ để cho anh biết. anh nhất định muốn hỏi em vì sao phải không? Em sợ anh cười nhạo em không biết tự lượng sức mình, em cũng sợ anh cho rằng em là người đàn bà dễ thay lòng đổi dạ. Cho dù, em phát hiện mình không yêu Hà Mân, cũng không thể nói cho anh, bởi vì em rất đàn lại rất ngu, ngay cả mình có yêu anh hay không cũng không rõ ràng. Nhưng mà, chuyện quan trọng nhất là, em sợ để cho anh biết, thì không cách nào đối mặt với anh được, bởi vì, em vẫn cho rằng anh không yêu em, vĩnh viễn sẽ không yêu em.” Cô nói xong, cười khóc. Nước mắt rơi vào gò má của Hạ Tử Đàm, tạo ra một tiếng tí tách cực nhẹ, nhưng cô không phát hiện, vẫn tiếp tục rơi lệ, khóe môi lại luôn cười. “Đàm, Đàm, Đàm. Rất xin lỗi, em đã khiến anh đau lòng như vậy. Nhưng thật sự em không muốn em có hạnh phúc như vậy, hạnh phúc đến giống như

mưa, đi giống như nắng, nếu như bây giờ em có chết, em cũng sẽ vui vẻ, mặc dù, em chưa nghe anh nói với em là anh yêu em.” “Anh yêu em.” Một tiếng nói trầm thấp vang nhẹ bên tai cô. Cô ngậy ngẩn cả người, nhìn Hạ Tử Đàm đang nhắm hai mắt như cũ. Mới vừa. Là ảo sao? Rõ là. Cô điên rồi chăng? Khi Lam Hiểu Hi nhắm mắt lại, một bàn tay đột nhiên ôm cô vào lòng, ôm thật chặt—Hạ Tử Đàm chậm rãi mở mắt ra, tươi cười nhìn cô. “Anh yêu em, Lam Hiểu Hi.” Tim, đập mạnh. Anh và cô, giống như bản hòa tấu nhạc cổ, rung động lẫn nhau. “Anh. Giả say?” Mặt cô hồng đến cực điểm, lại không quên lên án hành vi tiểu nhân của anh. Con mắt Hạ Tử Đàm chớp chớp, không muốn thừa nhận, mình đã nghe cô nói yêu mình. “Không phải giả say, mà là vừa tỉnh.” Anh phản bác, cười cười, hôn nhẹ môi cô. “Anh nghe tất cả rồi sao?” “Ừ.” Anh cười đến đắc ý, cũng rất hài lòng, say rượu khiến nhức đầu cũng bị anh nhịn xuống được. Sớm biết uống rượu say mà có thể nghe được những lời này, anh nghĩ anh nhất định sẽ sớm đem mình uống thật say. Dĩ nhiên, anh nghĩ anh nên cảm ơn hai người bạn ‘tốt’ kia. Tất cả, anh đều nghe, mặc dù anh thật sự rất say, say đến không thể gượng dậy nổi, nhưng anh thật còn chưa say tới tình trạng bất tỉnh được. Hèn hạ sao? Ha ha, nói như vậy cũng được, dù sao từ khi gặp cô gái này, anh đã hèn hạ từ đầu đến cuối rồi, ép cô cùng anh kết hôn giả, hấp dẫn cô yêu anh, biết rõ bà ngoại không bệnh lại không nói cho cô biết, cùng cô ước định bên nhau trọn đời, tiếp, đem tâm hồn anh lại mượn rượu giả say muốn cô, đơn giản chỉ cần đem cô biến thành người của anh, lại sợ cô không thương anh, cho nên lại dùng giao dịch ra một ít quy định nhằm chán, trói buộc cô phải nghe lời anh, đến cuối cùng, anh còn dựa vào hai vị bạn tốt thay anh tỏ tình, rốt cuộc mới nghe được lời thật lòng của cô. Hình như rất hèn hạ. Nhưng mà một chút anh cũng không hối hận. Lam Hiểu Hi vươn tay sờ lên mặt của anh. “Nhức đầu không?” “Ừ, rất nhức.” Cô cười, lại đem bàn tay sờ vào tay của anh. “Tay còn đau không?” “Ừ, rất đau.” Cô vừa cười, một đôi mắt chói lợi chăm chú nhìn vào khuôn mặt vô cùng tuấn lãng kia, đột nhiên, cảm thấy anh giống như mèo con chỉ thích làm nũng với ăn vạ, khiến cô thật muốn cưng chiều anh. Rõ ràng ở trước mặt cô là một chàng trai cao lớn tuấn tú, cô lại cảm thấy anh giống như mèo.... A, tuyệt đối không thể để cho anh biết, nếu như anh biết, anh sẽ nhìn cô kiểu gì biết? “Em nghĩ về cái gì mà cười tùm tùm vậy?” Hạ Tử Đàm nheo mắt lại nhìn cô. “Không có. Em chỉ vui vẻ thôi.” “Bởi vì em thích anh, cho nên vui vẻ hả?” Anh cố ý nói ngược. “Đúng vậy, em rất yêu anh.” Cô không cùng anh so đo, hào phóng thừa nhận cô thương anh, dù sao, cô đã biết anh cũng yêu cô, cho nên thua một vài câu cũng không sao. Quả nhiên, người đàn ông này thích ngọt, cô vừa nói, tim của anh liền mềm nhũn, cao ngạo lập tức thu về. Anh hôn cô, ôm cô, cô cười trốn tới trốn lui. “Chờ một chút, em có điều muốn hỏi!” Cô giơ tay lên tiếng, lòng bàn tay lại bị anh hôn vào. “Nói.” “Anh yêu em khi nào vậy?” Hôn ngừng, anh liếc nhìn cô. “Làm ơn, em muốn biết. Có thể không?” Cô đáng thương mà nhìn chằm chằm vào anh. “Không được.” Khuôn mặt đẹp trai có chút ửng đỏ, anh cự tuyệt nói cho cô biết, quyết định không thể để cô biết được, anh có rắp tâm bắt lương với cô đã rất lâu rồi. “Đàm.” Cô dùng giọng nói mềm nhũn, hi vọng anh có thể rỉ chút tin tức. “Em mà gọi anh như vậy, anh sẽ ôm lấy em đấy.” Hạ Tử Đàm lật người để cô xuống dưới thân thể mình, lồng ngực nóng rực kiên cường chống đỡ lấy sự mềm mại của cô. Cô đỏ mặt. Cô không phải nói đến cái này. “Anh muốn ôm em.” Quá nhớ, bây giờ cả người anh đều đau, khác với lần mượn rượu giả điên trong đêm tân hôn rất nhiều, lần này, anh nghĩ muốn triệt để yêu cô mới được. Anh hôn lên tai của cô, cô nhạy cảm co rúm lại một chút. Cô bị ánh mắt nóng bỏng của anh hòa tan. “Anh đã ôm em rồi đấy.” Cô nhẹ nhàng tố cáo, thân thể mềm mại không tự chủ được cuộn lại trong ngực anh, rung động, chờ mong. “Không phải ôm như vậy, anh muốn nhiều cái này nữa cơ.” Anh đùa với cô, chờ cô, bực bực cô, nhìn tròn mắt dịu dàng, lại mang theo khí phách đàn ông. “Vâng.” rốt cuộc cô nói ra. Anh hài lòng cười, nụ hôn đầy đặc niêm phong lại đôi môi nhỏ nhắn kia, đưa tay tìm kiếm mềm mại phía dưới. Về phần khi nào thì anh yêu cô, đáp án là đã rất lâu rồi, từ khi gặp cô với nụ cười trong sáng tại Pari....>>>>>>>>> khúc cuối cùng <>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-luu-manh>